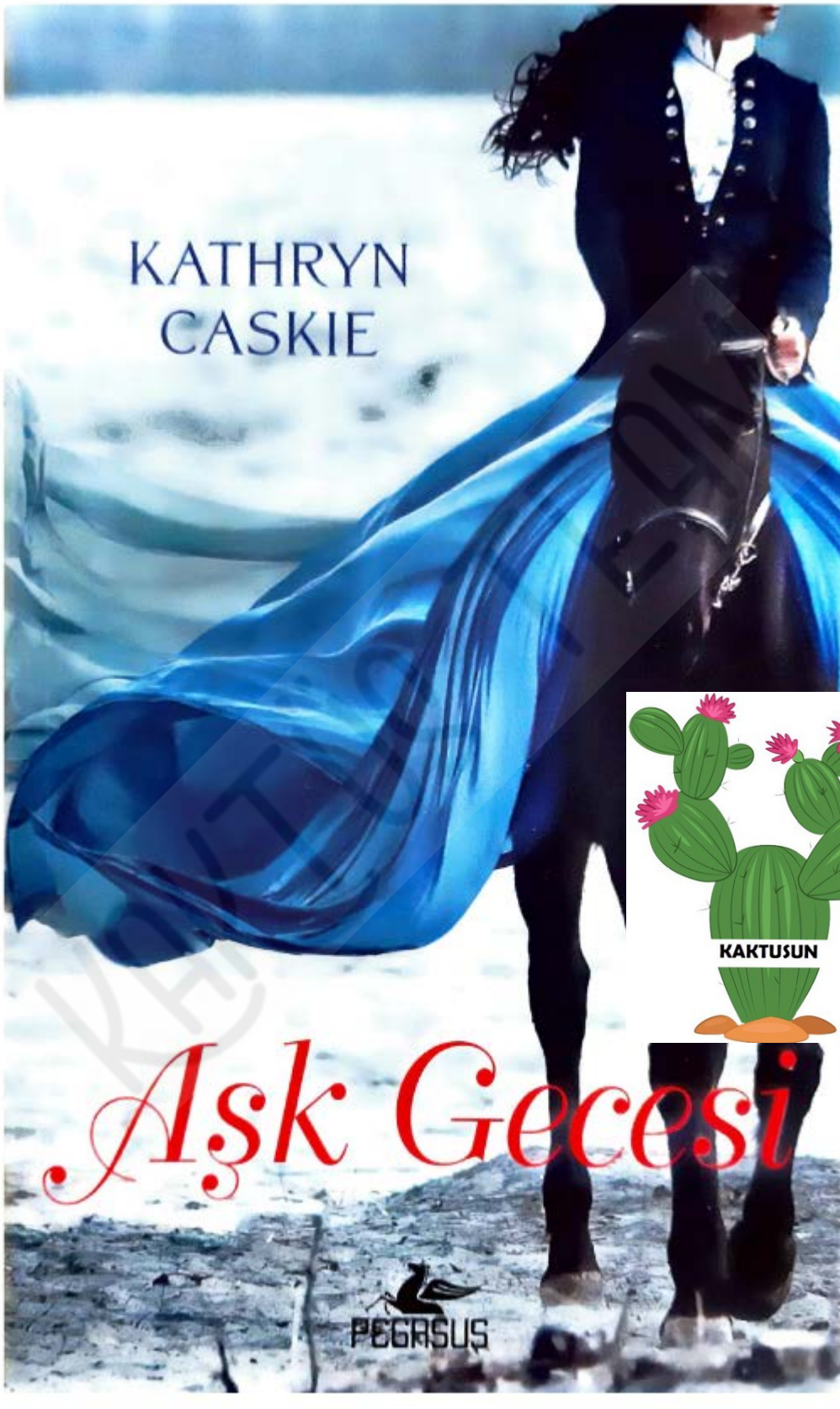

KATHRYN
CASKIE
Aşk Gecesi
PEGASUS

KARANLIKTA FİLİZLENEN AŞKLARIN BEDELİ AĞIRDIR

Leydi Siusan Sinclair sosyetenin diline düşmüş yedi kardeşten biridir. Babaları, Yedi Ölümcül Günah olarak bilinen Sinclair Kardeşler'i yola gelinceye kadar evden kovmuştur. Siusan hayatını düzene sokmaya karar vermişken gecenin karanlığında yakışıklı bir yabancıyla karşılaşır. Bu yabancı, unvanını yeni elde etmiş Exeter Dükü'dür.

Karanlıkta yaşananların sonuçlarını kaldıramayacağını düşünen Siusan, genç hanımefendilerin yetiştirildiği bir okulda saklanmaya karar verir. Siusan öğretmenlik rolünü üstlenmişken Exeter Dükü de onun peşine düşmüştür. Ailelerinin itibarını korumakla yükümlü genç âşıklar mutluluğu yakalayabilecek midir?

"Caskie'nin zekâsı krallık tacının mücevherleri kadar parlak."
Christina Dodd, *New York Times* çoksatan yazarı

"Büyüleyici; ustalıkla anlatılmış bir aşk hikâyesi."
Romantic Times

AŞK GECESİ

Pegasus Yayınları: 1348
Bestseller Roman: 585

Aşkı Gecesi
Kathryn Caskie
Özgün Adı: The Duke's Night of Sin

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Ilker Sönmez
Düzelti: Perven Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2016
ISBN: 978-605-343-879-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Kathryn Caskie, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuli Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Allara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: (0212) 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kathryn Caskie

AŞK GECESİ

İngilizceden çeviren:
Gizem Onat

KAKTÜS TEAM

PEGASUS YAYINLARI

Siusan'ın hikâyesini anlatabilmem için
her şeyle ilgilenen Kim Castello'ya

KAKTÜS TEAM

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucular,

Bu kitabı okurken Londra yaz sonu ve sonbahar hava sıcaklıklarının genel hava koşullarından çok farklı olduğunu düşünebilirsiniz. Bunun sebebi 1816 yılında hava koşullarının sadece Londra'da değil, tüm Kuzey Yarıküre'de çok farklı bir gelişim göstermesidir.

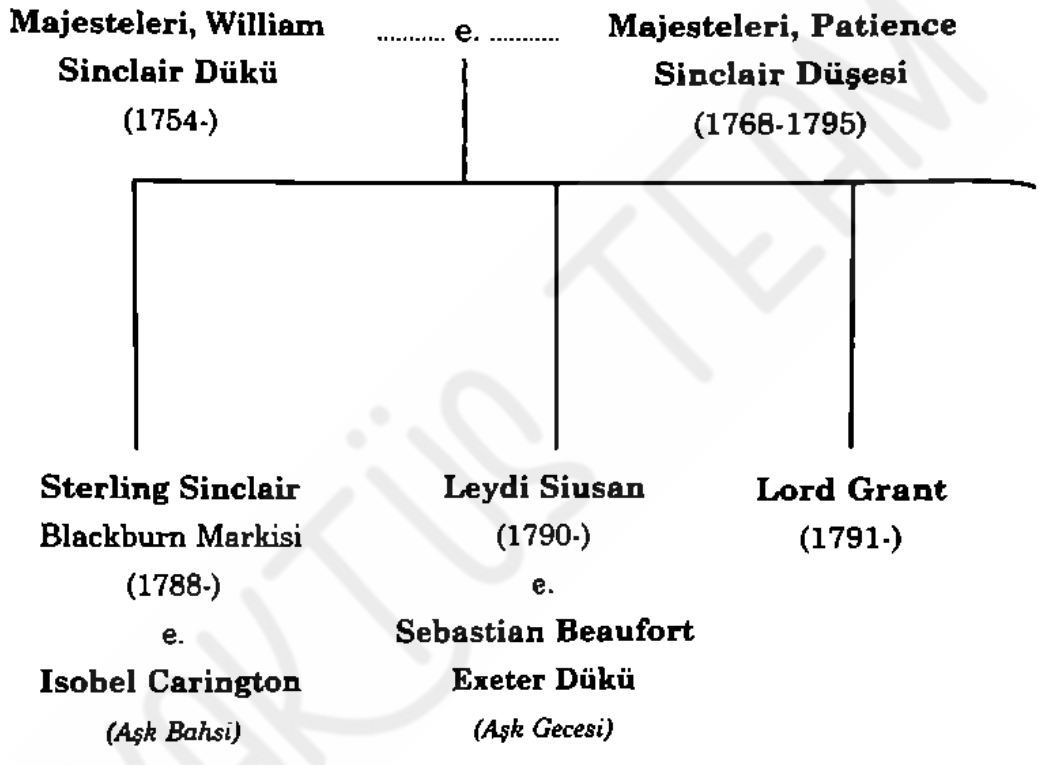
10 Nisan 1815 tarihinde, Doğu Hint Adaları'nda bulunan Tambora Dağı patlayarak on binlerce kişinin hayatına mal olmuştu. Patlama öylesine güçlüydü ki kalın bir kül tabakası stratosferi kapladı. Bu kalın kül bulutu 1816 yılında Kuzey Yarıküre'ye ulaştı.

Atmosferdeki volkan tozları güneş ışıklarının yeryüzüne ulaşmasını büyük ölçüde engelleyerek hava koşullarını inanılmaz derecede değiştirdi ve alışılmadık soğuklara yol açtı. Sonuçta 1816 yılı "Yazsız Yıl" ve daha da kötüsü "Kıtlık Yılı" olarak tarihe geçti.

İngiltere'de, Avrupa'da ve Amerika'da haziran ayının başlarında kar yağdı. Temmuz, ağustos ve eylül aylarında, günler soğuk, gecelerse dondurucuydu. Güneş ışınlarının eksikliği bitkilerin büyümesini engelledi, baharda yetişmeyi başarabilen ürünler ya temmuz ve ağustos kuraklarında bozuldu ya da eylülde yaşanan soğuk ve donlar yüzünden öldü. Yoğun bir kıtlık, yağmalanmalar, siyasi huzursuzluk, kaos ve sokak isyanları yaşandı.

Eylül ayında Thames Nehri dondu ve Londra halkı zor günler geçirdi.

Sinclair'ler, bu romanda kendilerini böyle bir iklimde bulur.

Majesteleri, William
Sinclair Dükü
(1754-)
..... e. .....
Majesteleri, Patience
Sinclair Düşesi
(1768-1795)
Sterling Sinclair
Blackburn Markisi
(1788-)
e.
Isobel Carington
(Aşk Bahsi)
Leydi Siusan
(1790-)
e.
Sebastian Beaufort
Exeter Dükü
(Aşk Gecesi)
Lord Grant
(1791-)

Sinclair Ailesi Soyağacı

1. Bölüm

Başıboşluğun, haylazlığın anası olduğu söylenir ki çok doğrudur ama haylazlık sadece kasvetli bir başıboşluğun çekim alanından kaçmak için gösterilen bir çabadır.

George Borrow

Ağustos Sonu, 1816
Londra Dışındaki Blackwood Hall

Tarihi salon yeni Exeter Dükü'nün takdimini bekleyen heyecanlı misafirlerle dolup taşmıştı. Bu, dük unvanını aldıktan sonra bekâr adamın Londra Sosyetesi'nin karşısına ilk çıkışıydı. Bu yüzden kızı evlenme yaşına yaklaşanlar bile bu ışıltılı etkinliğe katılmak için davetiye peşine düşmüştü.

Sonuçta, genç, zinde ve evlenmemiş bir erkek bu çalkantılı, savaş yorgunu zamanda çok az bulunurdu, hele de bir dük... Hem de yakışıklı bir dük (ya da öyle söyleniyordu çünkü şu ana kadar sosyeteden kimse bu adamı görmemişti) gerçekten de nadir rastlanır bir hazineydi.

Gece yine de Leydi Siusan Sinclair için ilginçliğini yitirmeye başlamıştı. Bu gece bu salonda olmak istemeyen yegâne bekâr

kız oydu muhtemelen. "Yeterince beklediğimizi düşünüyorum, Priscilla. Hiçbir erkek dört saat beklemeye değmez, özellikle de bu kalabalıkta."

Siusan'ın bu saygısız sözleri karşısında küçük kız kardeşinin gözleri kocaman açıldı. "Bekâr bir dük kesinlikle beklenmeye değer!"

Siusan nemli boynunu mendiliyle kurularken gözlerini devirdi.

"Ve sakın terlemeye kalkışma," diye uyardı Priscilla, Siusan'ın üzerindeki gök mavisi ipek elbiseyi eleştiren gözlerle inceleyerek. "Bu elbiseyi sana ödünç verme sebebim onu mahvetmeyeceğine dair ettiğin yemin. Terlemek de buna dahil." Siusan'ın bileğini yakaladı. "Haydi bakalım, yelpazeni kullan. Benimki beni yeterince serinletiyor. Gerçek bir hanımefendi terlemez. Bunu sakın unutma."

"Tamam Priscilla, biliyorum ama buradan bir an önce gitmezsek..."

"Birkaç dakika daha sıcaktan ölmeden durmayı başaracağından eminim." Priscilla gözlerini kısarak Siusan'ı süzdükten sonra parmak uçlarında yükselerek balo salonunu inceledi. "Dük her an gelebilir, bundan eminim. Sana içinde bulunduğumuz zor durumu hatırlatmama gerek yok, değil mi? Ekselansları bekâr ve kırsaldan, Devonshire'daki sıkıcı eski bir yerden. Sinclair'leri duymadığından eminim ve bu gerçek bizim lehimize. Yüzüğünü elde etme şansımız diğer soylu kızlarla eşit."

Siusan da parmak uçlarında yükseldi ve topuklarını tekrar yere koymadan önce kısa bir süre etrafı inceledikten sonra Priscilla'yı da aşağı çekti. Ağzını kız kardeşinin kulağına yaklaştırdı, Siusan aslında bir dük kızı olarak çok iyi yetiştirilmişti. Erkek ve kız kardeşleri gibi o da her zaman görgü kurallarını

göz ardı etmeyi tercih ediyordu sadece. "Muhteşem varlığını sergilemek için bizi bekletiyor, pöh. Dük'ün son derece kaba biri olduğunu söyleyebilirim. Belki de sen haklısın Priscilla. Yedi Ölümcül Günah'a uyum sağlayabilir."

"Sus. Ailemizi bu kadar aşağılama. Diğerlerinin bunu yapıyor olması durumu kabul edilebilir kılmaz." Priscilla, Siusan'ın savının diğerleri tarafından duyulup duyulmadığını anlamak için etrafını kolaçan etti. Duyulmadığından emin olduktan sonra Siusan'ın kulağına hırladı. "Ayrıca, müstakbel kocam hiç de kaba değil."

"*Senin* kocan mı, hayatım? Sen daha biraz önce onunla evlenme ihtimalimizin diğerleri kadar olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet ama ben kendimden bahsetmiştim, senden değil. Daha arabadan inerken ona hak iddia ettiğimi hatırlamıyor musun?"

"Tanrım, hâlâ altı yaşında mısın?" Kardeşinin bu eski oyuna bel bağlaması başka bir zaman oldukça eğlenceli olabilirdi ama bu gece hiç de değildi. "Dük olacak sefil hâlâ asil varlığını bekleyenlere kendini gösterme nezaketini göstermedi. Ayrıca onu ilk gören sen olduğun takdirde üzerinde hak iddia edebilirsin Priscilla. Oyunun temel kuralı bu."

Priscilla çok kararlı görünüyordu. "O zaman onu ilk gören ben olacağım." Siusan'ı geride bırakarak kalabalığın içinde hızla ilerlemeye başladı. Priscilla hemen sonra bir basamağa çıkmış ve müzisyenlerin bulunduğu yükseltinin uzak köşesinde kendine yer tutmuştu.

"Priscilla tam anlamıyla ahmaklık ediyorsun. Aşağı in. Erkek kardeşlerimizi bulalım ve buradan gidelim."

Priscilla'nın gözleri, cevap verirken salonda dolaşmaya devam etti. "Buradan bütün salonu görebiliyorum. Dük ortaya çıktığı anda sana haber vereceğim." Bakışlarını Siusan'a çevirdi. "Böylelikle onun geldiğini ve benim onu ilk gören olduğumu öğrenebileceksin."

Kız kardeşi komik olmaya başlamıştı. Siusan içerideki nemli havaya rağmen yüzünü biraz olsun serinletmesini umarak yelpazesini açtı. Bir başka gece olsa, bekâr ve çok yakışıklı bir dükle tanışmak için kardeşleriyle birlikte araba kiralıyıp içine doluşmak ve şehrin on kilometre uzağına, tozlu yollarda yapılacak bir yolculuk eğlenceli gelebilirdi.

Ama özellikle bu gece buna uygun değildi.

Bu gece yapmak istediği tek şey anılarıyla başbaşa kalmaktı ama yalnızlık sahip olamadığı bir lükstü. O ve ele avuca sığmaz kardeşleri sosyetede Yedi Ölümcül Günah olarak tanınıyorlardı ve bu geceki daveti kabul etmelerinin tek sebebi de babalarının güvenini geri kazanmak için her şeyi yapmaya istekli olmalarıydı. Aslında haşarılıklarından ve muzipliklerinden utandıklarından değildi bu, hiç utanmıyorlardı.

Mesele aslında çok basitti. Babalarının, yani Sinclair Dük'ünün onlara verdiği para sadece temel ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyordu ve kısa sürede tükeniyordu. Babalarının sözcüsü, onlar bu yabani tavırlarını değiştirip Sinclair adına yakışır saygın tavırlar sergileyene kadar kesenin ağzının açılmayacağını onlara açık bir dille iletmişti. Hepsi de zamanın son hızla tükendiğinin farkındaydı.

Ve evet, ortada elde edilebilecek bekâr bir dük vardı. O ya da kız kardeşi için saygınlıklarını geri kazanmanın en kısa yolu bir dükle evlenmekten başka ne olabilirdi?

Bakışları iştahla dans pistinde dolanan kız kardeşine baktı.

Pekâlâ, dükü kız kardeşi alabilirdi. Siusan bu gece dükleri, parayı, hatta babalarının saygısını bile umursamıyordu. Burnunu çekerek çenesini havaya dikti ve gözünde tomurcuklanmaya başlayan gözyaşını dantel mendiliyle gizlice sildi.

Bu gece tam bir yıl doluyordu. Simon'sız geçen, yüreğini acıtan bir yıl. Ve erkek kardeşi Grant'in iyi niyetle bu davete gelirken yolda içirdiği viski de yüreğinde hissettiği ağırlığı azaltmamıştı. İçki sadece başının dönmesine sebep olmuştu.

Şu an buradan ayrılıp tek başına kalmaktan başka bir dileği yoktu. Açık renk ipekli elbiseleriyle salona üşüşmüş kızlar ve siyah ceketli erkekler topluluğunun teriyle nemlenen ağırlaşmış hava da onu çok rahatsız ediyordu.

Siusan'ın çok sıkan korsesinin içinde nefes alması zaten yeterince zordu ama Priscilla'nın mavi elbisesine sığabilmesi için bu gerekliydi. *Simon onu mavi giysilerle, özellikle de bu elbiseyle görmeyi çok severdi.*

Yaşlar yeniden gözlerine batmaya başladı. Tanrım, terli bedenlerin ona çarpması dayanılmaz bir şeydi! Terle ıslanıp mahvolduktan sonra Sinclair kardeşlerin güzel ipekli elbiseler giymiş olmalarının ne gibi bir anlamı olabilirdi?

Evet, birkaç dakikalığına da olsa bu kalabalıktan kurtulmalıydı. Belki o zaman hüznünü dizginleyebilir ve bir Sinclair'den beklenen soğukkanlılığını geri kazanabilirdi.

Balo salonundan çıkarak büyük antreye yöneldi. Oradaki tonozlu tavan daha yüksekti ama mekândaki üç küçük pencere kalabalığın yarattığı ısıyı dışarı verebilecek gibi değildi.

Of, kapı neredeydi? Siusan da diğer Sinclair'ler gibi sıradışı bir boya sahipti, parmak uçlarında yükselerek misafir selinin soldaki loş geçite doğru aktığını görmeyi başardı. Oraya yöneldi ama kalabalık inanılmazdı. Kıpırdamayı başaramadı ve

hemen ardından adamı gördü. Parlak kızıl saçlı, uzun boylu bir subay... Tanrım, yanılıyor muydu yoksa bu adam Kraliyet İskoç Grileri üniformasını mı giyiyordu? Simon'la benzerliği son derece ürkütücüydü.

Kalbi göğsünü dövmeye başladı. Simon olabilir miydi? Elbette ki olamazdı ama yine de bu adama yaklaşmalıydı. Kalabalıkta adamı takip etmeye çabaladı. Evet, tuniği kırmızıydı ve belinde mavi ve altın rengi çizgili kuşağı vardı. Simon'ın alayının üniforması. Onu babasından istemeye geldiğinde giydiği üniforma.

Dişlerini gıcırdatarak insan seline odaklandı.

"Bayım. Bayım size diyorum!" diye seslendi adama. Grup halinde ilerleyen bir dörtlü açılarak Siusan'a yol verdi. "Lütfen, bekleyin. Sizi gördüm." Önündeki kalabalığa karışarak onları itti. "Lütfen affedin. Tam orada. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Kalçasıyla diğer bir gruba vurarak ilerledi ama adamı gözden kaybediyordu. Elini kaldırdı. "Lütfen bekleyin. Sadece bir dakika sürer."

Ama bir dakika sonra adam gözden kaybolmuştu. Büyük antreyi bir baştan bir başa geçmişti ama adam gitmişti. Siusan geri döndü, hâlâ subaydan bir iz görür diye kalabalığı tarıyordu. Elbette ki Simon değildi, zihni gözlerine bir oyun oynuyordu ve net olarak göremediği kişileri Simon'a benzetiyordu. Gözleri yanmaya başladı. Mantığı gerçeği biliyordu ama yine de bakınmaya devam etti. Onun Simon olduğuna ve aldığı yaralar dolayısıyla ölmek yerine sağlıklı bir şekilde orada bulunduğuna dair yarattığı bu aptalca fanteziden ancak adamın yüzünü tam olarak gördüğünde kurtulacaktı.

Bu çılgınlığa bir son ver Siusan! Simon öldü, diye hatırlattı kendine. *Onu ölürken gördün.*

Etrafında döndü, araştırmasına bir türlü son veremiyordu. Belki de adam Simon'ını tanıyordu ve ona Waterloo'da neler olduğunu anlatabilirdi. Simon savaştan döndükten sonra zihni sıklıkla kullandığı afyon ruhu yüzünden bulanmıştı. Söylemeyi başardığı kelimeler çok keskin ve zalimdi, dudaklarının arasından acıyla çıkar gibi bir halleri vardı.

Aniden daha önce fark etmediği bir koridor gördü. Adam belki de buradan ilerlemişti. Bu mümkündü.

Oldukça loş koridorun ısısı biraz daha düşüktü ama başı içtiği viskiden ve biraz önce yaşadığı telaştan dolayı dönmeye devam ediyordu. Açık bir pencereye ve sükûnete kavuşmaya bir zamana ihtiyacı vardı. Zihninde beliren Simon'a dair anılardan kurtulmalıydı.

İlk kapıya doğru hızla ilerledi. Balodan ayrıldığını gören birinin olmadığından emin olmak için temkinli gözlerle ardına baktıktan sonra kapının mandalını bastırdı ve içeriyi kolaçan etti. Çekili perdelerin arasından sızan mehtap Siusan'ın bu odanın bir kütüphane olduğunu anlamasına yetti. İçeri sızdı ve kalçasıyla kapıyı itip kapadı.

Pencereye ilerlemeye başladı ama üç adım attıktan sonra dizi alçak ve sert bir şeye çarptı, bir sehpa olabilir miydi? Çığlık atmamak için alt dudağını ısırdı. Dizi zonkluyordu.

Elini uzatarak oturacak bir yer aradı ve sonunda yastıklı bir kanepe bulmayı başardı. Kanepenin kolunun etrafından topallayarak ilerledi, oturdu, eteğini yukarı çekti, uyluğundaki kurdeleyi çözdü ve çorabını aşağı indirerek zedelenen dizini ovuşturdu. Kanamıyordu, şanslıydı çünkü şu an son ipek çorabını giyiyordu ve başına bir şey gelirse yenisini alacak parası yoktu.

O sırada kapının açıldığını duydu. Nefesi ciğerlerinde asılı kaldı.

Ayışığı iri bir adamın köşeli yüz hatlarına usulca dokundu. En fazla iki adım ötesindeydi. Kalbi hızla çarptı. Şu an misafirlere açık olmayan, sadece ailenin kullanımına açık bu odada bulunması göze ne kadar saygın görünebilirdi? Neyse ki kütüphane geceleri karanlık oluyordu. Hiç kıpırdamazsa... ya da nefes almazsa, belki de adam orada olduğunu fark etmezdi.

Adamın bakışları maalesef ona doğru çevrildi ve Siusan o dudaklarda oluşan tebessümü gördü. Adamın bakışlarını takip ettiğinde ay ışığının içeri sızan ışığın çıplak bacağının üzerine düştüğünü gördü.

"İşte buradasın, kabul salonu mu kütüphane mi dediğini hatırlayamadım," diye fısıldadı adam süratle ona doğru yürürken.

Siusan oturduğu yerde donakaldı, zihni ne yapması gerektiği konusunda son hızla çalışıyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Uzun bir at gezintisine çıktım. Çıkmam gerekiyordu. Kalabalığa ve bu anlamsız karmaşaya tahammül edemiyorum." Adam gelip tam önünde durdu, ayakları ayaklarını ortalamıştı. Elleri ileri uzandı ve bir parmağı çenesine dokunarak başını yastığa yaslamasını sağladı.

Siusan'ın kalbi göğsüne sert darbeler vurdu. Ona sandığı kişi olmadığını söylemek için panikle ağzını açtığı sırada adamın dudakları dudaklarının üzerinde hareket etmeye başladı. Adamın dilinin ağzına sızarak yanaklarının içini örselediğini ve dilinin etrafında dolandığını hissettiği anda titredi. Hafif bir brendi tadı geldi diline, adamın ağzının tadına odaklandı ve adamın diğer elini bacaklarının arasına sokup uyluklarını okşamaya başladığını ilk anda fark etmedi.

Bunu fark ettiği anda bacaklarını birbirine yapıştırdı. Adam ağzını onunkinden bir nefes kadar uzaklaştırdı ve küçük bir kahkaha attı. "Haydi yapma, sanki ilk kezmiş gibi." Siusan'ın bacaklarını dürtükleyerek araladı ve yeniden çıplak uyluğuna dokundu, parmakları bacak arasında usulca yükseldi. Tam orasına dokundu. "Ve bundan çok hoşlandığını biliyorum."

Tanrım, hoşlanıyordu. Dudaklarının arasından küçük bir inilti fırladı. Ama nasıl... Siusan'ın gözleri bir anda irileşti. Bunu nasıl bilebilirdi? Zihni kasırgaya yakalanmış bir yaprak gibi oradan oraya savrulmaya başladı. Kimse bilmiyordu. Simon'ın dışında kimse elbette ama o...

Adam onu bir anda kaldırdı, hemen ardından Siusan'ın sırtı kanepeye uzunlamasına yaslandı. Adam yanında ayakta durarak ceketini çıkardı ve yeleğinin düğmelerini açtı, ikisini de yere fırlattı. Hızla boyun bağını çözdü ve gömleğini başının üzerinden geçirerek çıkardı.

Siusan adama baktı. Yüzü karanlıktaydı ama ay ışığı kaslı göğsünü, sert karnını ve pantolonunun altındaki gizli sertliği göz önüne seriyordu.

Ulu Tanrım. Adam, tam bir erkekti. Siusan utanıyordu ama bacak arası çoktan nemlenmişti.

Ne yapıyordu? Evet, bakire değildi ama bunu kimse bilmiyordu. Bunu tek bilen Simon'dı. Nişanlısı, evleneceği adam...

Waterloo onu parçalayana kadar.

Değil eve varması, o geceyi bile sağ çıkarması beklenmiyordu. Bunu başarmıştı ancak sonuçta haftalar boyunca Siusan'ın yanında acılar içinde kıvranarak ve en can acıtıcı yalanları mırıldanarak onu yanından uzaklaştırmaya çabalamıştı. Son yenilgisini ona göstermek istememişti. Bir yıl önce, bu gece...

Adam ışıktan çekildi ve Siusan, onun bacaklarını ayırdığını hissetti. Altındaki yastık çöktü ve Siusan, adamın bacaklarının arasına yerleştiğini hissetti.

Şu an onu göremiyordu ve üzerine eğilerek yeniden onu öpmeye başlayan adamın da onu göremeyeceğinin farkındaydı. Gözlerini yumdu ve Simon'ı hatırladı. Onu nasıl da özlemişti. Onu hissetmeyi... Gözleri yaşlarla doldu. Bir yıl önce, o gece kendinin de bir parçasının öldüğünü hissetti.

Ama bu adamın kollarının arasındayken mucizevi bir şeyler oluyordu. İnanmakta zorlanıyordu ama inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Yeniden hissetmeye başlamıştı. Adamın hassasiyeti, dudaklarına, boynuna baskı yapan öpücükleri... Sanki... ölmüştü de adam onu diriltiyordu.

Durmasını istemedi.

Evet, bu ahlaksızlıktı ama bedeni ve zihni hayatta olduğuna dair bir onay istiyordu.

Gözleri hızla açıldı. Bunu yapabilirdi. Kendine bu izni verebilir ve hayatını geri alabilirdi.

Sadece bir gece.

Kimsenin haberi olmazdı. Adam bile onun bir başkası olduğunu sanıyordu.

Sadece bir günah gecesi. Hepsi bu.

İşte o anda kararını verdi. Elini kaldırarak adamın gür saçlarının içine soktu, tutkulu öpücüklerine karşılık verirken onu kendine yakın tuttu ve kaslı göğsünü okşadı.

"Mmm," diye inledi adam son bir öpücük daha çalarken. Hafifçe geri çekildi ve parmak uçlarını Siusan'ın göğüslerinde gezdirerek onun geriye doğru bükülmesine sebep oldu. Aşağıya kayarak ellerini karnının üzerine, oradan da kalçasına toplanmış eteklerinin altına götürdü. İpek kombinezonunu ve

iç çamaşırını itti. Uyluklarının içini öpen dudakları yakıcıydı, bacaklarını daha da aralamasını sağlayarak kadınlığını ona açmasını sağladı.

Siusan gözlerini yumdu. *Ah Tanrım, bu delilik.* Ama onu durdurmayacaktı. Dokunuşları ve öpücükleri bedeninin heyecan ve istekle gerilmesine sebep olmuştu. Yeniden yaşadığını hissettirmişti ona, tıpkı Simon'la birlikteyken hissettiği gibi.

Evet, Simon. Simon'ı düşünecekti.

Adamın ağzı uyluklarının arasındaki sıcaklığı ortaladı. Özünü emdi, diliyle fiskeler vurdu ve kendinden emin hareketlerle dilini içinde döndürdü.

Simon. Simon. Siusan, Simon'ın görüntüsünü zihninde tutmak için savaştı ama Simon bunu, böylesine şeytani bir şeyi hiç yapmamıştı. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım.

Sıcak bir ürperti her yanını sarstı. Simon ona hiç böyle bir şey hissettirmemişti. Hiç.

Adamın parmakları kıvrımlarını aralayıp içine girerken titredi, adam dilini ustalıkla kullanarak kadınlığının içinde daireler çizdi. Siusan içindeki ısı yükselip onu gererken inleyerek büküldü.

Bacakları kontrolsüz bir şekilde titremeye başlamıştı. İçinde sadece bu adamın bastırabileceğini bildiği bir ihtiyaç, gittikçe büyüyordu.

Adamın başını iki eliyle birden kavrayarak kendine doğru çevirdi. Adamın ona baktığını hissedince aşağı uzandı, kollarını yakaladı ve onu yukarı çekmeye başladı.

Adamın karanlıkta usulca güldüğünü duydu ve hemen ardından adam doğrularak bacaklarının arasına diz çöktü. Siusan adamın pantolonunu geren erkekliğine dokunana kadar elini uzattı. Şu an ona iki eliyle dokunuyordu ve sonunda

pantolonun düğmelerini bulmayı başardı. Gergin kumaşın üzerindeki düğmeleri açmaya çabaladı.

Adamın elleri ellerinin üzerine geldi ve onları iterek düğmeleri açtı. Pantolonun önü açıldığı anda Siusan adamın penisinin o tekrar yükselmeden önce ona yaslanan ağırlığını hissetti.

Siusan adamın penisini kavradı ve bir zamanlar Simon'ın ona öğrettiği gibi parmak uçlarını şişkin duran ucuna sürttü ve adamı taşa çevirdi. Ay ışığında penisin ucunda inci tanesi gibi bir damlacık gördü. Bu taneciği penisin başına yayarak kayganlaşmasını sağladı. Kendi için...

Balo salonundaki kalabalığın sesi yükselince adamın bedeninin büküldüğünü hissetti. Kapıya bakıyordu.

Hayır, duramayacak kadar ileri gittik. Siusan eliyle bir kez daha pompaladı ve sonra erkekliğinin erik şeklindeki başını cüretkâr bir hareketle kadınlığının üzerine yerleştirdi.

Adam yüksek sesle inleyerek Siusan'ı sahiplenmeye hazırlandı ve üzerinde büküldü.

Siusan'ın beklentisi öylesine büyüktü ki nefes bile alamıyordu, adamın misk kokusunu içine çektiği anda özlemi daha da yoğunlaştı.

Adamın sıcak kaslı bedenini uyluklarının arasında hissettiğinde daha da heyecanlandı. Onu içinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Bir başkasına karşı hiç hissetmediği bu açlığı doyurmalıydı.

Adam sertliğini hafifçe nemli kıvrımlarının arasına soktu, daha önce diliyle ustaca hassaslaştırdığı bölgeden içeri girdi. Siusan titreyerek bacaklarını kaldırdı ve adamın bedenine sardı.

Adam kısık sesle bir küfür savurdu, Siusan'ın bileklerini yakalayarak başının iki yanına bastırdı ve tek seferde içine girdi. Siusan, bedeni adamın altında gerilirken nefes nefeseydi.

Kasları istem dışı bir hareketle adamı kavradı, Siusan yukarı doğru bükülerek onu daha da derinlere girmeye zorladı.

Adam içine doğru bastırarak onu neredeyse tahammül edemeyeceği bir noktaya kadar doldurdu. Tamamıyla uyarılmış erkekliği içine öyle bir baskıyla girip çıkıyordu ki içindeki heyecanlı isyan Siusan'ı aklını yitirme noktasına getirdi.

Dudaklarının arasından fırlayan haz dolu bir sızlanma adamın dikkatini çekti. Adam onu öptü, önce sert ardından yavaşlayarak nezaketle, bu sırada içine basturmaya devam ediyordu ve Siusan sırılsıklam olmuştu.

Adam inledi, sonra bir kez daha ve bir kez daha. Adam içine sertçe ve hızlanarak girip çıkmaya devam etti; ta ki kasları bugüne kadar hiç tatmadığı bir yoğunlukla kasılıp boşalana kadar, bedeninin her bir santimi hazla yoğruldu.

Adam son kez içine girdikten sonra bir küfür daha savurarak geri çekilmeye çabaladı ama Siusan'ın bacakları ayrılmasına izin vermedi. Fazlasıyla uzun bir süre hem de. Adamın bedeni geriye doğru büküldü ve üzerine yığılmadan önce hızla sarsıldı. Sırtı bir anda terle kaplandı.

Adam hızla soluyarak üzerinde yatmaya devam etti. "Özür dilerim. Denedim... Tanrım, hep durmayı başarırdım. Hep." Sonunda geri çekilmeyi başardı ve ayağa kalkarak toparlanmaya başladı.

Siusan kanepenin köşesine doğru kaydı çorabının kurdelesini arandı. Odanın karanlığında hiçbir yerde bulamadı. Çorabının yerinde durabilmesi için üstte kalan kısmını yuvarladı ve eteğini son hızla çekiştirerek bileklerine doğru indirdi. Ses çıkarmadan karanlıkta oturdu, kaçabileceği anı kolluyordu.

Adam Siusan'ın, onun yeleği olduğunu tahmin ettiği şeyi almak için eğildi. İşte bu beklediği andı. Mümkün olan en sessiz şekilde kanepeden kalktı, arkasından dolandı ve kapıya yöneldi.

"Dur." Adamın eli bileğine dolandı. "Bunu unutmana sebep olursam ihmalkâr davranmış olurum." Para şıkırtıları duyuldu ve adam avucuna küçük deri bir para kesesi koydu.

Siusan kendine engel olamadı. Döndü ve avucundaki keseye bakarken ışık yüzünü aydınlattı, bir yandan ailesinin paraya olan ihtiyacını düşünüyordu diğer yandan bu parayı aldığı anda kendini satmış olacağı hissine kapılıyordu.

Adam bileğini bıraktı ve eli yanına düştü. "Sen... Ah tanrım. Sen Clarissa değilsin."

"Hayır, değilim." *Lanet olsun, hiç konuşmamalıydım!* Keseyi hızla yere attı, adam içgüdüsel bir tavırla onu almak için yere eğildiğinde kapıyı açtı, koridorda hızla koşarken başını hafifçe çevirerek arkasına baktı.

"Uuf!" Köşeyi dönerken koridora girmekte olan tıknaz, kızıl saçlı bir adama çarptı. Adamın çevresinden dolanırken bir kez daha arkasına baktı ve adamın kütüphanenin bulunduğu koridordan o tarafa doğru baktığını gördü.

Gizli âşığı tam o anda kütüphaneden çıkmıştı. Siusan kalabalığa doğru ilerledi. İnsanlar bir anda öne atıldılar ve Siusan bu dalganın içinde kayboldu.

Üniformalı uşaklardan bir tanesinin sopasını yere vurduğunu duydu. "Ekselansları Exeter Dükü!"

Siusan, Dük'ü görmek üzere koşuşan misafirlerin ters yönünde ilerlemeye çabalarken aralarında kız kardeşini gördü.

"Priscilla!" Öne doğru atılarak kardeşinin kolunu yakaladı.

Priscilla sıçrayarak ona döndü. "Demek buradasın! Her yerde seni aradık. Neyse, tam zamanında geldin. Exeter Dükü biraz önce anons edildi."

"Farkındayım ama erkek kardeşlerimizi bulup bir an önce buradan gitmemiz gerekiyor." Priscilla'nın kolunu çekiştirdi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Huzursuzlukla alnını kırıştırdı.

Siusan kardeşini omuzlarından yakaladı. "Beni dinle. Gitmeliyiz."

Kalabalığa katılmak için önüne bile bakmadan hızla koşan bir kız Priscilla'ya çarptı. Bu hareket kız kardeşinin sinirini daha da artırdı. "Henüz Dük'le tanışmadım."

"Priscilla, ben tanıştım ve bu galadan hemen ayrılmazsak dük beni tanıyabilir ve ah Tanrım! Babam beni bu yaptığımdan dolayı asla affetmeyecek. Anlıyor musun? Bu hafta sona ermeden beni sokağa atacak."

Priscilla'nın gözleri kocaman açıldı. "Tanrım, Su, bu kez ne yaptın?"

Yanakları yanmaya başladı. "Ben... sana daha sonra anlatacağım. Yemin ederim. Şu an kardeşlerimizi bulmalısın ve buradan gitmeliyiz. Sizle arabada buluşacağım." Sözlerinin aciliyetini vurgulamak amacıyla gözlerini Priscilla'ya dikti.

Priscilla başıyla onayladıktan sonra kalabalığa daldı.

Siusan telaşla merdivenden indi. Üniformalı bir uşak kapıyı açıp geceye kavuşmasını sağlarken tomurcuklanmaya başlayan yaşlar gözlerini yakıyordu. Güçlükle soluyordu.

Ne kadar aptaldı. Lanet olası zayıf bir aptal.

Bir günah gecesi... Tüm geleceğine mal olabilirdi.

2. Bölüm

Hiçbir şey yapmamak dünyanın en zor işidir.
En zor ve en entelektüel.
Oscar Wilde

Ertesi gün

Sabah güneşi kalın kütüphane perdelerinden içeri sızarak Sebastian Beaufort'u uykuyu aradığı ama asla bulamadığı kanepeden kaldırdı. Sendeleyerek ilerledi, perdeleri açtı; aşınmış pencereden uykulu gözlerinin algıladığı kadar geniş bir alana yayılmış çiğin, altına boyadığı araziye baktı.

Buralar artık ona aitti. Her şey.

Gerçi hiçbirini istemiyordu.

Ne evleri, ne arazileri ne de unvanı... Exeter Dükü.

Sorumluluğun ağırlığı başını ağrıtıyor boş midesini bulandırıyordu. Eli masanın üzerindeki kristal kadehe uzandı, dalgın hareketlerle parmağını kadehin ağzında dolaştırdı.

Bu yaşam Quinn'e aitti.

Ama şu an lekelenmiş aile adını temizleme yükü Sebastian'ın omuzlarına konmuştu ve bu lanet durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Neticede bu korkunç kaderi hak etmişti.

Ani bir baş dönmesi onu kanepeye dönmeye zorladı. Üzerine yığılırken yastığın altındaki açık mavi kurdeleyi gördü. Onu bulunduğu yerden çıkararak göz hizasına kaldırdı ve inceledi.

Lanet olsun. Sebastian gözlerini kırpıştırarak bunun gerçekten de düşündüğü şey olmadığına inanmaya çabaladı. Bir kitap ayracı ya da bir hizmetçi tarafından düşürülmüş bir kurdeleydi. Hayal gücünü çalıştırmaya devam etti ama sonunda bundan vazgeçerek ilk düşüncesine geri döndü: Bu bir jartiyerdi. Şu an acı-tatlı bir rüya olarak hatırladığı şeyi istese de gerçekleşmemiş sayamazdı.

Sebastian düşüncesizliğinin ipek kanıtına bakarak iç geçirdi. Bunun o kadına ait olduğundan emindi; bu odada pervasızca yatmış olduğu büyükannesinin misafiri olan o sosyetik yeniyetmeye. Kahretsin. O da babası gibi yalancı, sefil bir zamparaydı.

Sebastian arkasına yaslanarak bir kez daha pencereden dışarı baktı. Kristal kadehi ağzına götürerek dudaklarına değdirdi, içinde kurumuş dudaklarını ıslatacak kadar brendi vardı. Hemen ardından kahkahayla karışık bir nefes vererek kadehi başına dikti. Hepsini içmemesi için ne gibi bir sebep vardı ki? Güneş henüz doğmuştu ve o ailesini çoktan rezil etmişti.

Kristal kadehi kanepenin yanındaki sehpanın parlak yüzeyine çarparken samimiyetle ettiği yemini hatırladı. Quinn'den kalanlar tabuta konup kapandıktan ve Exeter Dükü unvanı ona geçtikten hemen sonra farklı olmaya yemin etmişti. Umursamaz, uçarı tavırlarını bir kenara bırakacaktı. Ailesinin ihtiyaç duyduğu kişiliğe bürünecekti. İyi bir adam olacaktı. Ahlaklı, sadık ve güvenilir.

Başını utançla eğdi. Bu yemin sadece bir ay sürebilmişti. Lanet olası bir ay.

Babasının tahminlerini doğru çıkararak söylediği kadar değersiz bir insan olmuştu.

"Demek buradasın hayatım." Büyükannesinin zayıf, kadınsı eli usulca omuzuna kondu. "Kuzey arazilerinin tadını çıkardığını görüyorum. Oldukça güzeldir ama Exeter'le kıyas bile kabul etmez, öyle değil mi?"

Sebastian mavi kurdeleyi hızla yastıkların arasındaki yerine saklayarak büyükannesine döndü. Kadının güleç gözleriyle karşılaşınca ona bakmaya devam edemedi. Dikkatini yeniden pencereye verdi. "Çok güzel ama... Oldukça korkutucu olduğunu itiraf etmeliyim."

Kadın omuzunu sıktı. "Yükselişinin çok ani ve beklenmedik bir korkunçlukta gerçekleştiğinin farkındayım Sebastian ama Exeter Dükü olmak senin kaderindi. Bunu hep yüreğimde hissettim. Büyükbabanın senin yaşlarındaki haline çok benziyorsun. Ona çok benziyorsun, bunu biliyor muydun?"

Sebastian başıyla onayladı. İlk Exeter Dükü'nün Blackwood Salonu'nda asılı altı portresi vardı. Dört yıllık bir süreçte iki dükün trajik bir şekilde öleceği ve Sebastian'ın dördüncü Exeter Dükü olacağı kimin aklına gelirdi? Onun aklına gelmediği kesindi.

"İşin daha da önemli yanıysa senin ailemizin onurunu yeniden kazanması için gereken ahlak, dürüstlük ve metanete sahip tek erkek olman. Babanın kaybettiklerini geri alabilecek tek kişi."

Sebastian bu sözlerle irkildi. Bu doğru değildi. *O kişi* Quinn'di. Bu pozisyon için eğitilmiş, yetiştirilmiş olan kişi oydu, Sebastian değil.

Büyükannesi düşüncelerini okumuşçasına koltuğun etrafından dolandı ve tam karşısına geçip durdu. "İnan bana Sebastian. O kişi sensin. Bunu yapacaksın. Tamam, Quinn'in inanılmaz bir potansiyele sahip olduğunu kabul ediyorum ama babandaki zayıflıkların pek çoğu ağabeyinde de vardı. Hep macera ve heyecan peşindeydi. Hep yanlış ve karanlık, gizemli işlere bulaşıyordu."

Sebastian başını iki yana salladı. "Bu doğru değil." Büyük annesi Quinn'i onun tanıdığı kadar iyi tanımıyordu. Ayrıca onu da tanımıyordu. Tam olarak değil. Aslında o büyükannesinin sandığından çok daha fazla babasına benziyordu. Çok daha fazla. Lanet olsun, sadece dün gece bile bunu teyit ediyordu. Ah, bir ay boyunca olması gereken gibi bir dük olabileceğini düşünerek nasıl da kendini kandırmıştı ama dün gece tamamıyla yanıldığını ispatlamıştı.

Tanrım, dün gece öylesine sarhoş olmuştu ki yüksek fiyatlı fahişe Clarissa'yla masum bir genç kızı bile birbirinden ayıramamıştı.

Sebastian yanında duran boş kadehe baktı, sonra parmaklarını zonklayan şakaklarına götürerek aralarında geçenleri hatırlamaya çalıştı.

Kız çok istekli görünmüştü. Çok tutkulu... Dokunuşlarına karşılık vermişti. Tanrım, gerçekten öyle miydi?

Yoksa alkolle puslanmış zihni ona öyle olduğunu mu söylemişti? Gözlerinin arkasına suçluluk dolu iğneler battı. Sebastian kısa bir süre gözlerini kapayarak kızı hatırlamaya çabaladı. Hatırlayamadı. Yüzünü tam olarak görememişti; burada, bu kanepede kızın üzerinde son derece samimi bir şekilde yatarken bile bunu başaramamıştı, karanlıktı. Hatırladığı tek şey siyah saçlarının bir anlık ışıltısı ve uzun koridorda ondan

kaçıp büyük salondaki kalabalığa karışmadan önce üzerinde gördüğü mavi giysiydi. Başka bir şey yoktu.

"Bir yığın davetiye getirdim. Onlara benimle birlikte bakmak için birkaç dakikan var mı?"

Sebastian pes eder bir tavırla soludu. Anlaşılan yaşlı kadın şu an çektiği acının farkında değildi.

Büyükannesi ona merak dolu bir tebessümle baktı ve yaşlı kahverengi gözlerinde heyecan dolu bir ifade belirdi. "Çok seçici olmalıyız. Seni bu konuda şimdiden uyarıyorum. Londra'daki zamanın kısıtlı ve çok fazla davetiye var. Güçlü bağlantılar kurmak istiyorsan her bir anını en iyi şekilde değerlendireceğinden emin olmalıyız."

"Bağ... Bağlantılar mı?" Neden bahsediyordu? Buraya resmi olarak Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak için gelmişti ve Exeter'e dönecekti, hepsi buydu.

"Evet, elbette. Siyasi dostluklar, tabii saygın ailelerle bağlantı kurmak da var. Sana insanların Londra'ya gelişinin bir nişanla sonlanacağını beklediklerini söylerken hiç de şaka yapmıyordum ve Gemma'nın ona annelik yapacak birine sahip olması da iyi olacak."

"Gemma mı?" Sebastian doğruldu. Büyükannesi şu an tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Vasisi olarak Gemma'ya bakma sorumluluğunun sana ait olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım. Quinn adına ona bakacağını düşünüyorum. Başka kimsesi yok, damarlarında dolaşan Beaufort kanını dillendirmesek bile ağabeyine çok benziyor." Kadının bakışları değişti. Şimdi onu inceliyordu. "Onu genç hanımefendilere eğitim verilen bir okula yerleştirdim. Pahalı bir yer ama suluboya resimler yapmanın ve konuşmalara Fransızca kelimeler serpiştirmenin çok ötesinde,

iyi bir eğitim veriyor. Başlangıçta bu okulun onun uysal doğasına çok uygun olacağını düşünmüştüm ama gittikçe sıklaşan mektuplarından anladığım kadarıyla orada hiç mutlu değil. Diğer hain kızlar doğum koşullarını öğrenmişler ve onu taciz ediyorlarmış." Bakışları Sebastian'a dikildi. "Bir mürebbiye tutup onu Exeter'e götürebilirsin ya da nerede kalmasını düşünüyorsan oraya gitmelerini sağlayabilirsin ama kararını bir an önce vermelisin."

Boğazından kuru bir öksürük yükseldi. Sebastian, Gemma'nın geleceği konusunu düşünmemişti. Quinn'in çocuğu aklına bile gelmemişti. Quinn'in ölümünün ardından büyükannesi kızı almıştı ve bu düzenin değişeceği aklına bile gelmemişti. Tanrı biliyor ya büyükannesi, kızın geleceğini düşünmek için babasının, kendi öz ağabeyinin, ölümünden sorumlu bir adamdan çok daha uygundu.

"Öyle ya da böyle otuz yaşına gelmek üzeresin. Kendine bir eş bulma zamanın geldi. Bu konuda birbirimizi gayet iyi anladığımızı düşünüyorum Sebastian. Bu senin görevin." Ellerini kirden arındırıyormuş gibi ovuşturdu. Hemen ardından ifadesi aydınlandı. "Şimdi söyle bakalım hayatım, dün gece buraya gelen hanımlardan biri ilgini çekti mi?"

Bir dukalık, bir görev ve bir gelin. Kahretsin. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Her şey brendinin uyuşturmuş olduğu zihninin algılayamayacağı bir hızla gelişiyordu.

"Eee?" diye üsteledi kadın.

"İlgimi çekmiş biri olabilir."

Büyükannesi heyecanla ellerini çırptı. Bir dakika öncekinin tam tersi bir tavır sergiliyordu. "Adı ne? Kimlerden?"

Lanet olsun. Tamamıyla aklını mı yitirmişti? Hiçbir şey söylememeliydi. "Tanıştırılmadık." Sebastian işin aslını dile

getiremezdi. Genç kadının, arzularını kimsenin uyarmadığı kadar uyardığını... Bu uyarılışın büyükannesinin ima ettiği nazik olayla alakası yoktu elbette.

"O zaman tüm gücümüzle adını öğrenmek için uğraşmalı ve gerekli düzenlemeleri yapmalıyız. Adamım bugün araştırma yapmaya başlar. Ertelemenin ne anlamı var?" Büyükannesinin sesinde Sebastian'ın sinirlerini bozan bir coşku vardı. Haline bakılırsa kadın hemen dün geceki konuk listesini inceleyecek, genç hanımlarla görüşmeler yapacak ve sonunda yaşlı gözlerle ona dükle ilgili müstehcen hikâyesini anlatarak kadını şoke edecek kızla karşılaşacaktı.

Sebastian parmaklarını yastıkların arasına götürerek kurdeleyi avucuna aldı. Seçme şansı yoktu. Kadını ondan önce bulacaktı. Aralarında tam olarak ne geçtiğini öğrenmeli ve kadından af dilemeliydi, ardından da düşündüğü en kötü şey gerçekleşecek bile olsa kadının isteklerini yerine getirerek işin gereğini yapacaktı.

Kadını bir an önce bulmalıydı.

Kanepeden kalkarken elindeki kart ve mektuplarla ilgileniyormuş gibi yaparak büyükannesine gülümsedi. Bir anda aklına bir şey geldi. "Herhangi bir balo daveti var mı? Balo dönemi sona erdiği için bu tür olayların bu aralar azaldığından eminim, bahse girerim öyle bir yerde tekrar karşılaşma ihtimalimiz oldukça yüksek."

"Evet, çok haklısın sevgili oğlum." Büyükannesi gururla ona bakarak konuşmaya devam etti. "Senin de söylediğin gibi, yüksek katılımlı balolar bizi sosyetenin bekâr kızlarına götürecektir. Öncelikle bu tip davetlere odaklanmalıyız."

Yaşlı kadın yazı masasının arkasında duran iskemleye çökerek telaşla davetiyeleri incelemeye başladı. "Dikkatimi

çeken oldukça büyük bir davet vardı. Balo değil, çok daha iyi bir şey." Kadının gözleri aniden ışıldadı. "Ah, işte burada." Bakışları kabartmalı kartın üzerinde hızla gezindi. "Mükemmel."

Sebastian kadının hazinesine göz atmak için yanına gitti.

Kadın başını kaldırarak zafer kazanmış bir edayla ona baktı. "Valinin yıllık yemek daveti. Siyasi olsun olmasın toplumda yeri olan herkes bu yemeğe katılacaktır, o kızın da orada olacağından hiç şüphen olmasın." Yaşlı kadın yerinden kalkarak ona sarıldı. "Heyecanlanmadın mı hayatım? Belki de biraz fazla iyimserim ama kim bilir? Bir hafta sonra müstakbel eşinle karşılaşabiliriz!"

Sebastian avucundaki mavi jartiyer kurdelesini sıktı. "Yedi gün," diye tekrarladı.

Tabii kızı o güne kadar bulmayı başaramazsa.

Öğlen, Sinclair Evi
Numara:1 Grosvenor Meydanı, Londra

Siusan elini karnının üzerine koyarak aynaya baktı. Tek sorunu babasının, düşüncesizliğini öğrenecek olması değildi. Exeter Dükü kırsala dönene kadar ondan kaçmayı ve kütüphanede yaşananları sosyeteden saklı tutmayı başarsa bile bir sorun daha vardı. Öfke nöbeti geçiren babasından daha da korkunç bir şey.

Hamile kalmış olabilirdi ve zaman içerisinde bunu gizlemenin bir yolu yoktu. Parmaklarını şakaklarına koyarak odayı arşınlamaya başladı. Şu an bunu öğrenmenin bir yolu da yoktu. Yaklaşık bir ay boyunca Exeter Dükü'yle aşüftece sevişmesi sonucunda adamın içine kök salıp salmadığı endişesiyle yaşayacaktı. Koskoca bir ay. Bu beklemeye nasıl dayanacaktı?

Siusan'ın Exeter Dükü'yle birlikte işlediği günah da dahil olmak üzere hiçbir günah uzun yıllar boyunca Sinclair çocuklarının itiraf etmekte zorlanacağı bir şey olmamıştı.

Annelerinin ölümünün ardından babaları huzuru şişelerin dibinde bulunca Sinclair kardeşler uzun bir zaman boyunca yaptıkları şoke edici şeyleri birbirleriyle paylaşmakta hiç zorlanmamışlardı. Hatta işledikleri günahları birbirlerine övünerek anlatmışlardı. Kötü insanlar değillerdi ve ruhlarını yitirmemişlerdi. Tam aksine, Sinclair'lerin yedisi de son derece cömert, nazik ve sevgi doluydu ama yürekleri yaralıydı ve bu yaraları onları asi çocuklar olarak gören ve Yedi Ölümcül Günah olarak adlandıran Edinburgh sosyetesi tarafından sürekli eşeleniyordu.

Mürebbiyeleri bile onları Rosslyn Şapeli'nde diz çökerek bir an önce ıslah olmaları için dua etmeye zorlarken tüm zalimliğiyle bu sıfatı kullanırdı.

Oysa Sinclair'ler başkalarının alçaltıcı sözleriyle ağlamayacak kadar gururlu İskoç çocuklarıydı ve yedisi de böyle bir durumu kabullenemezdi; özellikle de en büyükleri olan Sterling Sinclair.

Belki de kader Sterling'i bu yüzden onları can acıtıcı darbelerden koruyacak bir zırh olarak seçmişti.

Sterling'in aklını dualara veremeyerek bakışlarını yakınlarda duran taş kemere çevirdiği gün de diğerlerinden farksız sıradan bir gündü. Oraya pek çok kez bakmıştı, bundan emindi ama bugün ışık oradaki oymaları başka türlü aydınlatıyordu ve en karmaşık ayrıntı bile netlikle seçilebiliyordu. Gördüğü şey mürebbiyesinin kafasına vurduğu tokatlara rağmen ayağa fırlamasına sebep oldu.

Çok şaşırmıştı ama tam orada Yedi Ölümcül Günah'ın görsel bir tasviri vardı. Buna inanamamıştı ama tam oradaydı işte. Çözüm yaşamları boyunca orada durmuştu, yüzyıllar önce atalarından biri olan William St. Clair tarafından yaptırılmış şapelde!

İşte o anda bunun yaşamlarını sonsuza dek değiştireceğini fark etmişti. Acıyı ve baskıyı yok etmek için Yedi Ölümcül Günah unvanına dört elle sarılacaklardı.

Ve öyle de yaptılar. Her biri bir günahı sahiplendi ve insanların arasındayken bu günahı somutlaştırmak için ellerinden geleni yaptı. Günahlar, Edinburgh sosyetesini kırıp geçirmek için ellerinde birer silaha dönüşürken bir yandan da onları yaşadıkları aşağılanmadan ve çektikleri acılardan koruyan zırhlar oldular.

Çocuklar büyüyüp erişkin gençler olduklarında bu günahkâr tavırları onlar için artık diğerlerinin hainlikleriyle başa çıkmada kullandıkları çıkış yolu olmaktan öteye geçmişti, onları tamamıyla sahiplenmişlerdi. Her eylemleri bu alışkanlıkları tarafından yönetiliyordu.

Bu nedenle, Sinclairler, Grosvenor Meydanı'ndaki evlerinin diğer odalarından çok daha şaşaalı salonunda toplandıklarında Siusan diğerlerine Exeter Dükü'yle yaşadığı sağgörüsüz mahremiyeti itiraf edince hiçbirinin kılı bile kıpırdamadı.

Gerçi Priscilla çocukça bir tavır sergileyerek biraz somurttu. "Yani onu önce gören *sen* oldun! Çok kötüsün Siusan. Benim kürsüye çıktığımı görmüştün. Ona göz koyduğumu biliyordun."

"Kes artık Priscilla!" Lachlan gözlerini kısarak bu en küçük Sinclair'e baktı. "Bir kez olsun kendini düşünmekten vazgeç. Burada büyük bir sorunumuz var."

Siusan çenesini havaya dikti. "Yaptığım çok riskli ve tehlikeliydi." Sözleri güçlü bir şekilde dile gelmişti ama çenesi titriyordu. Hemen ardından gözleri yanmaya başladı, bir saniye sonra bu sahte güç gösterisinin yaşlarla çözüneceğinin farkındaydı.

Ağabeyi Grant kapıya en yakında bulunan koltuğundan kalktı, Siusan'ı omuzlarından tutarak oturmakta olduğu küçük kanepeden kaldırdı. "Bu Simon yüzünden oldu. Onu çok özlemiştin. Onun ölüm yıldönümünde bu galaya katılman için seni zorlamamalıydık." Siusan'a sarıldı. "Üzgünüm Siusan."

Siusan'ın omuzları titremeye başladı ve yaşlar tam da beklediği gibi gözlerinden boşaldı. "Hislerim bir özür olamaz." Grant'i usulca itti ve başını kaldırıp erkek kardeşleriyle kız kardeşine baktı. "Hepinizi tehlikeye attım."

Priscilla'nın ikizi olan Killian yerinden kalktı, ilerleyerek Siusan'ın elini tuttu. "Adamın senin yüzünü görmediğini söyledin."

"Bu doğru!" diye haykırdı Priscilla. "Senin kim olduğunu bilmiyor." Ablasına gülümsedi. "Anlamıyor musun? Korkacak hiçbir şeyin yok Su."

Siusan başını iki yana salladı. "Kütüphaneden çıkarken biri beni görmüş olabilir. Kalabalık, salonun diğer ucundaydı ve geri dönerken bir adama çarptım."

"Olabilir ama geçit loştu. Bunu söyleyen sendin," Grant hikâyeyi mantıklı bir şekilde yeniden yorumladı. "Kimse Dük'ün o koridordan çıkmasını beklemiyordu yani adam büyük salona adım atıp anons edilene kadar kimse oraya bakmamıştır."

"Hem biri seni tanımış bile olsa kütüphanede yaşananları sadece biz biliyoruz," diye hatırlattı ona Lachlan.

"Dük de biliyor." Siusan burnunu çekti.

"Evet," diye kabullendi Lachlan ama Siusan'ın bu sözlerinin çok da önemli olmadığına dair bir hareket yaptı. "Bekâr bir erkek ve unvanını yeni alan bir dük olduğu için o da bir skandalın peşinde değildir ya da kütüphanesinde bir kızla düşüp kalktığını herkese anlatarak kendini zincire vurmak istemez. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

Kadınlarla düşüp kalkmaktan payını fazlasıyla alan Lachlan çok mantıklı bir şey söylemişti. Dük onun kim olduğunu bulmak için her şeyini riske atmazdı. Siusan'ın dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Teşekkür ederim Lachlan. Kesinlikle haklısın." Utangaç bir kahkaha attı.

Priscilla aklı karışmış bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü bavulumu toplamıştım. Dün gecenin ardından, aileye getirdiğim utancı öğrendikten sonra sizleri babamın gazabından kurtarmanın tek yolunun hemen Londra'yı terk etmem olduğuna karar vermiştim." Siusan kardeşlerinin, kızarmaya başlayan yüzünü görmemeleri için başını eğdi.

Grant'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Peki, beş paran olmadan nereye gitmeyi düşünüyordun?"

Siusan omuz silkti. "Dük buradan gidene kadar Bayan Wimpole'u yanında kalmam için ikna etmeyi umuyordum."

"Hizmetkârların, aşçıyla saklanan bir hanımefendi hakkında konuşmayacaklarını mı sanıyordun? Onlar dedikoduyu sosyeteden daha fazla seviyorlar." Siusan cevap vermeyince Priscilla ona doğru koşarak elini tuttu. "Artık buna ihtiyaç yok, değil mi?"

Siusan usulca gülümsedi, geleceklerini tehlikeye atmasına rağmen onu affettiklerine inanmak istiyordu. Yüzlerinde gördüğü tebessümlerden bunu başardıklarını anladı. Keşke babaları da

sürekli hatalarını görmek yerine çocuklarının sahip oldukları bu iyiliği görebilseydi.

"Haydi gel, eşyalarını yerleştirmene yardım edeyim." Priscilla onu salondan çıkararak merdivene doğru yürütmeye başladı. "Ve tabii ki yanlışlıkla benden almış olabileceğin şeyleri de."

Merdivenden çıkarlarken Siusan bir kahkaha attı. Ta ki Priscilla'nın mavi saten terliklerini hatırlayana kadar... Yanlışlıkla bavuluna girmiş olabilirlerdi.

Aynı akşam
Vauxhall Bahçeleri

Siusan, Lachlan'ın mantığına güveniyordu ama yine de bu kadar kısa bir süre içinde sosyeteye karışmak korkunç bir hataydı. Buna rağmen aradan yirmi dört saat bile geçmeden Vauxhall Bahçeleri'nin ışıklarla aydınlatılmış Büyük Yürüyüş Yolu'nda ilerliyordu.

"Söylediğim gibi Siusan." Lachlan kendiyle duyduğu gururu saklamaya gerek görmüyordu. "Korkacak bir şey yok." Başını eğdi ve şapkasının kenarına dokunarak karşıdan gelen bir kadına yanındaki adamı hiçe sayarak selam verdi. Bunun ardından Siusan'a dönerek sırıttı, bir kez daha kendini ispatlamış gibi bir hali vardı.

Siusan her bir lambanın gölgesinden ayrılıp diğerinin parıltılı ışığına girdiğinde yine de huzursuzlanıyordu. Tanrım, keşke bu lambalar bu kadar parlak olmasaydı ve bu gece ay da saf bir inci gibi parlamak yerine biraz daha gölgelerde kalsaydı.

"Durum üzerindeki değerlendirmenin doğru olduğunu kabul ediyorum kardeşim." Gerçekten de öyleydi, son on beş dakikada sosyeteden en az bir düzine insanla karşılaşmışlardı

ve bir tanesi bile onları hastalıklı bakışlarla süzmemişti. Hepsi ağızları açık bir şekilde bakakalmıştı ki göz alıcı Sinclair'ler topluca ortaya çıktıklarında bu son derece normal bir tepkiydi.

Siusan yine de rahatlayamıyor, serin havanın ve bahçelerdeki canlı performansların tadını çıkaramıyordu. "Gece henüz sona ermedi kardeşim," diye hatırlattı Lachlan'a. İçinden keşke gece bitmiş olsa ve bahçenin ortasına doğru yürümek yerine arabamıza gidiyor olsaydık, diye geçiriyordu.

İşte o sırada Siusan'ın bileği döndü, Lachlan kolundan tutmasaydı yere kapaklanacak ve neredeyse hiç istemediği bir ilgiyi üzerine çekecekti. Düşünceli kız kardeşi Priscilla, Siusan'ın yanlışlıkla bavuluna koymuş olduğu mavi gece ayakkabılarını giymesine izin vermişti. Siusan başta bu hareketin son derece asil bir tavır olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse attığı her adımda son derece ince, yüksek topukların çakıllara batmasıyla birlikte dengesini bulma savaşı veriyordu ve bu akşam bu ayakkabıları giymesine izin verilme sebebinin bavula yanlışlıkla girmiş olmalarının karşılığında verilmiş küçük bir ceza olduğunu anlamıştı.

"Belki de bir kadeh panç yıpranmış sinirlerine iyi gelir." Grant biraz ötelerinde kurulmuş yemek standını çenesiyle işaret etti.

Siusan durdu. "Hayır. Çok fazla ışık var. Çok fazla insan var," diye mırıldandı.

"Eh, elbette olacak," dedi Grant ona, karaağaçların arasından geçerek yolu kısaltırlarken. "Yiyecekler her zamanki gibi iğrençtir ama şarap mükemmel ve kaçırılmamalı." Kıkırdadı. "Görüyorsun, değil mi? Damak zevki olmayanlar ve karın korsesi takanlar dışında kimse yemek yemiyor. Sadece şarap içiyorlar."

Siusan cevaben hafifçe gülümsedi. Tanrım, gittikçe sa-laklaşıyordu. Lachlan haklı, diye hatırlattı kendine. *Haklıydı.*

Yemek alanına girdiklerinde Grant, siyahlara bürünmüş, geniş göğüslü bir adamla konuştu; Siusan ne olduğunu bile anlayamadan özel bir bölmede toplanmışlardı.

Masalarına hemen bir sürahi panç ve birkaç tane kalın bardak konurken Grant'e hafif tozlu bir şişe gösterilmişti, Grant şişeyi onayladıktan sonra şarap açıldı ve kadehi doldurul-du.

Bir saat sonra erkek kardeşler yemek bölümünün birkaç metre ötesinde ellerinde kadehleriyle duruyorlardı. Dolanan dilleri ve yüksek sesleriyle Centilmen John Jackson'la ağa-beyleri Sterling'in kısa süren boks kariyerini konuşuyorlardı. Cüssesinden yine boksör olduğu anlaşılan başka bir genç adam da bu yarı sarhoş dörtlüye katıldı.

"Sence erkek kardeşlerimizi bizi eve götürmeye ikna edebi-lir miyiz?" diye sordu Siusan, aslında bir cevap beklemiyordu. Jackson'ın, Killian'ın çenesine ağır çekim, sahte bir yumruk savuruşunu ve çenesine yumruk yemiş gibi yaparak geriye doğru sendeleyen kardeşini izlemeye devam etti. Adamlar kahkahalara boğuldular.

"Ah şu erkekler. Sterling'in İrlandalıyla yapmış olduğu maçı nasıl hafife alabiliyorlar? Sterling o darbeden dolayı öle-bilirdi." Priscilla gözlerini kısarak topluluğa baktı. "Jackson'la diğer adamın Killian'ı ringe çıkmaya ikna etmeye çalıştıklarını düşünmüyorsun, değil mi? Bu öfkesiyle asla olmaz."

Siusan başını iki yana salladı. *Ne saçma bir fikir.* "O sadece bu çılgınlıktan keyif alıyor." Priscilla ikna olmamış gibiydi. "İkizinin, boksa merak sarsa bile tek maç bile yapamayaca-ğını sana garanti ederim. İngiltere'nin tümü onun bir adam

öldürdüğüne dair söylentiyi biliyor. Sadece ölümüne susamış bir rakip Lord Killian Sinclair'le aynı ringe çıkar."

"Aynı fikirde değilim." Priscilla'nın bakışları arkadaki konuşmalara odaklandı. "Ne söylediklerini anlayamıyorum. Sen anlıyor musun Su?"

Dudaklarının arasından bıkkın bir nefes verdikten sonra banktan kalktı ve Priscilla'nın omuzuna doğru eğilerek arkasını dinledi. "Yanılmıyorsam, White'tan bahsediyorlar. Hayır dur... Watier'den." Daha iyi duyacağını düşünerek masaya yaslandı ve dengesini korumak için elini masanın üzerine koydu.

İşte o sırada eli masanın üzerinde duran kadehe çarptı. Siusan kırmızı sıvının son hızla Priscilla'nın kucağına doğru ilerlediğini görünce irkildi. Gözleri kocaman açıldı ve tüm dikkatini erkeklerin konuşmasına verdiği için tersliğin farkında olmayan kız kardeşini uyarmak için bir çığlık attı.

Çok geçti. Şarap kırmızı bir şelale gibi masadan aşağı akmaya başlamıştı.

Şarap mavi saten elbisesine dökülürken Priscilla da bir çığlık attı. Ayağa fırladı ve ateş püsküren gözlerle Siusan'a baktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum! Dün gece galada da elbisemi mahvetmeye uğraştın ve bunu başarana kadar da rahat edemedin, değil mi?"

"Hayır, Priscilla hayır. Bir kazaydı." Siusan dantel mendilini kardeşine uzattı ama Priscilla onu itti. Elli adımlık bir bölgede duran herkes onlara bakıyordu. "Priscilla lütfen sesini alçalt. Herkes..."

"Hayır!" Öfke dolu yaşlar Priscilla'nın gözlerinden süzüldü. "Bu elbiseyi hep istedin, neden itiraf etmiyorsun? Simon çok güzel olduğunu söylediği günden beri onu hep kıskandın..."

Kan Siusan'ın başına hücum etti, bacaklarının büküldüğünü hissetti. Banka çöktü, kardeşinin sözleriyle yıkılmıştı.

Priscilla kendi hezeyanından utanarak inledi ve elleriyle ağzını örttü. Birkaç saniye süreyle bir heykel gibi olduğu yerde durduktan sonra masanın etrafından dolanarak Siusan'a koştu. "Ah Tanrım, Siusan, affet beni, lütfen. Çok özür dilerim. Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki içimden gelerek söylemedim. Gerçekten, öyle yapmadım."

Yaşlar, Siusan'ın gözlerinden boşaldı. Bölmeden çıktı ve karaağaçların arasına doğru son hızla koştu. Tanrım, nereye gittiğini bilmiyordu ama yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Priscilla arkasından seslendi. "Beni bekle. Lütfen!" Yalvaran gözlerle ağabeylerine baktıktan sonra döndü ve Siusan'ın peşinden gitmeye başladı.

"Vauxhall Bahçeleri'nde yürümek için güzel bir gece Sebastian ama senin için bir sakıncası yoksa biraz oturup dinlenmeliyim," dedi büyükannesi.

"Elbette." Sebastian yaşlı kadını Büyük Yürüyüş Yolu'nun kenarındaki mermer banka götürüp oturttu. Alışılmadık hoşlukta bir geceydi, gerçi Blackwood Hall'da kendini kafese kapatılmış gibi hisseden Sebastian göğü delen bir yağmur olsa da kendini dışarı atacaktı. Kadının lambanın altından geçtiğini gördüğünde büyükannesinin yanına oturmak üzere dizlerini bükmüştü.

Bir yanlışlık yoktu. Bu mesafeden bile kütüphanedeki kadını tanımıştı.

Loş koridorda kaçarken de aynı siyah dalgalı saçları görmüştü. Aynı mavi elbiseyi. Fazlasıyla parlak ışığın altından geçerken rengi net olarak görmüştü. Ama... Ulu Tanrım, o kan mıydı? Hayır, hayır, muhakkak yanılıyordu.

Gözlerini iyice açarak kızın karaağaçların arasına girip gözden kayboluşunu izledi.

Kalbi son hızla atıyordu, ayağa fırladı. "Çok özür dilerim büyükanne, çok kısa ama çok kısa bir süre için yanından ayrılmam gerekiyor. Çok kısa sürecek söz veriyorum."

"Neyin peşindesin Sebastian?" Kadının özellikle bu bahçelerde yalnız bırakılmaktan hoşlanmadığı kesindi.

Büyükannesinin önünde diz çöktü. "Sanırım biraz önce *onu* gördüm."

"Dün gece gördüğün kızı mı?" Kadının gözleri heyecanla açıldı.

"Evet," ayağa kalktı "ama korkarım başında bir sıkıntı var." Dönerek karaağaçların arasına baktı.

Tam o sırada, o ve büyükannesi üç uzun boylu adamın son hızla ağaçların arasına daldığını gördüler.

Lanet olsun!

"Git Sebastian. Ben burada aydınlıkta iyiyim. Dikkatli ol!"

Sebastian hızla yürüyüş yolunu geçti ve hiç düşünmeden ağaçların arasına daldı.

3. Bölüm

Kişinin edinmesi gereken servet ayakkabılarla karşılaştırılabilir; çok küçük olurlarsa acı verirler; çok büyük olurlarsa fiziksel ve ruhsal konfora engel teşkil ederler. Çok fazla sayıda ayakkabı sahibi olmaksa gururu, tembelliği ve başkalarını hor görmeyi besler.

Bhagawan Sri Sathya Sai Baba

Sebastian ezilen çakıl taşlarının sesini duyuyordu. Adamlar ve kütüphanedeki tutkulu kadın çok uzağında değillerdi.

Sonra gürültülü bir çıtırtı dalların ve yaprakların vahşetle sallanmasıyla son buldu. "Hay lanet!"

Sebastian olduğu yerde dondu ve dinlemeye başladı.

"Yardım et Grant. Dallardan oluşan bir duvara çarptım ve kanamam var." Bir İskoçyalıydı, sesi kısık ve toktu.

Sebastian sessizce biraz daha yaklaştı. Ayın hayalet ışıkları ağaçların arasına uzandı ve Sebastian irinin de irisi iki adamı seçmeyi başardı.

"Ah, seni beceriksiz maskara. Kanaman yok. Düşerken şarabı döktün." Adam uzanarak şişeyi kaptı, ay ışığına doğru tutup inceledikten sonra dönüp diğer adamı ayağa kaldırdı.

"Hepsini dökmediğin için çok şanslısın. Buna kaç para verdiğimi biliyor musun?"

"Çok, özellikle de ceplerimiz bu kadar boşken," diye terslendi diğer adam.

Sebastian'ın arkasında bir esinti oluştu, yuvarlanan yaprakları etrafında düzensiz daireler çizdiler, ensesindeki saçlar havalandı. Tam üzerindeki dev dallar rüzgârla birlikte çıtırdayarak gürlediler.

Başını kaldırıp baktı, bir tanesinin ona çarparak öldüreceğini düşündü. Sebastian hayatının bu tür bir acayiplikle son bulacağından emindi, işler böyle yürüyordu. Diğer Exeter Dükleri hep bu sonla karşılaşmıştı.

Artık daha temkinliydi, kendi ölümüyle ilgili düşünceleri İskoçlara saldırma içgüdüsüyle savaşıyordu.

Ağaçların arasına kadının arkasından üç adam girmişti. Etrafına bakındı ama başkasını göremedi. İlerideki ikili hâlâ dökülen şarap hakkında tartışıyorlardı. Üçüncü ortalıkta yoktu oysa onları koruluğa girerken ilk gördüğünde üç kişilerdi. Üçüncü adam neredeydi? Muhtemelen hâlâ kadını kovalıyordu.

Ah, bir adamla başa çıkabilirdi, bu iki İskoç devinden daha da iriydi ama olsun.

Sebastian iki adamı göz hapsinde tutarak iz sürmeye devam etti. Onların etrafından hızla dolanabilirdi, gökyüzündeki yıldızlar ona yardım ederse karaağaç korusunun diğer yanında kadın ve üçüncü adamla karşılaşabilirdi.

Kahretsin. Korumasını sunmak için geç kalmış olabilirdi.

"Kardeşimin arabayı alıp tek başına gittiğini söylüyor olamazsın!" Priscilla ellerini beline koydu, ulaşım hizmetlisinin tersini söylemesini bekler gibi bir hali vardı.

"Korkarım öyle yaptı hanımefendi." Yuvarlak kel kafasını çevirerek küçük siyah gözleriyle Priscilla'ya baktı. "O ve sürücüsü yaklaşık iki dakika önce yola çıktılar. Dinlerseniz arabanın köprüye doğru ilerlediğini hâlâ duyabilirsiniz." Elini kulağına koydu ve ardından Priscilla'ya başını sallayarak onu dinlemeye zorladı.

Priscilla susarak dinledi, evet bir şey duyuyordu, altında durdukları lambanın parıltısından dolayı çok az şey görebiliyordu. Çakıl taşlarının sesi duyuluyordu, ses her nedense ulaşım hizmetlisinin gösterdiği yönün tam tersinden geliyordu. Sesler daha çok bir başkasının hızla attığı adımlara aitti. Bedeni gerildi, hızla döndüğünde ağaçların arasından onlara doğru koşan ikiz kardeşinin siluetini tanıdı.

Hizmetli asabi bir tavırla geriledi ve köprüye açılan yolun kenarında durdu.

"Killian!" Priscilla öne atılarak yalvaran elini kardeşine uzattı. "Tanrı'ya şükür geldin." Priscilla kardeşinin elini tutup onu kendine doğru çekti. "Çok korkunç, şeytanca bir şey yaptım ve yardımına ihtiyacım var."

"Ne yaptın?" Killian onun ıslak elbisesine baktıktan sonra daha iyi görebilmek için omuzlarından tutarak kendinden uzaklaştırdı. "Hey Tanrım, Priscilla, yaralandın mı?"

"Hayır, Killian yaralanmadım ama Siusan'ı yaraladım!"

Killian şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun? Kardeşimizi asla incitmezsin. Abarttığın kesin."

"Ve yine de onu incittim." Bir an için durdu ve itirafını tamamlamak için sesini alçalttı. "Ona... Ona korkunç şeyler söyledim. Simon hakkında..." diye ekledi mahçup bir şekilde.

"Aman Tanrım, neden bu tür şeyler yapıyorsun? Dün gece yaşadıklarından sonra zaten küçük bir kuş kadar kırılgandı." Başını nefretle iki yana salladı.

"Şerefim üzerine yemin ederim ki bunu yapmayı hiç istemedim. Sadece tepki verdim ve... onu incittim." Parmaklarını bükerek elbisesini gösterdi. "Üzerime şarap döktü ve elbisemi mahvetti. Neyi neden söylediğimi anlatamam... Tek bildiğim o anda onun da kendini en az benim kadar kötü hissetmesini istedim." Priscilla burnunu çekti. "Ama onu kırdığım için üzgünüm. Üzgünüm! Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Killian dürüstlüğünden emin olmak ister gibi gözlerini kısarak onu inceledi.

"Killian, sana yemin ediyorum, çok üzgünüm. Ona da bunu söylemem lazım. Gerçekten!" diye yalvardı Priscilla.

"O zaman neden söylemedin?" diye sordu Killian. "O nerede?"

"Arabayı almış. O tek başına Killian ve dün geceden sonra... Sen de söyledin zaten, şu an çok kırılgan. Düşüncesizce şeyler yapabilir." Başını kaldırıp kardeşine baktı, gözleri aleni bir şekilde yaşlarla dolmuştu.

Onun ne demek istediğini tam olarak anlayınca Killian'ın gözleri kocaman açıldı. Evden gidecekti, tıpkı dün akşam yapmaya kalkıştığı gibi. Çakılların üzerinde ileri atıldı. "Sen, oradaki. Buraya gel!" diye haykırdı.

Üzerine azgın bir boğa gibi gelen iriyarı, öfkeli adamı gören garson çekilmeye başladı. Killian'ın eli uzandı, adamı omuzundan yakalayarak hızla kendine çevirdi. "Hemen bir fayton bulmam lazım." Mavi gözlerinden alevler çıktığı anda garson titremeye başladı.

"Killian, hayır!" Priscilla kardeşinin iri elini adamın üzerinden çekti ve çantasında bozukluk aradı. Parayı garsonun titrek eline sıkıştırdı. "Lütfen bayım, siz iyi bir adamsınız, bize nereden bir sürücü ya da kiralık fayton bulabileceğimizi söyler misiniz?"

"Evet, Leydim. Johnny Bowen'ın takımları nehir kenarında bağlı. Sizin için gidip onu alırım. Sizi dilediğiniz her yere götürür." Garson arkasını dönüp telaşla uzaklaşırken Priscilla gözlerini kısarak ikizine baktı.

"Ona para vermen gerekmezdi Priscilla," diye hırladı Killian. "Grant zaten şu ana kadar ortalığa çok para saçtı. Hem işi gayet güzel hallediyordum."

"Öyle mi?" Priscilla tek kaşını kaldırdı. "Bence garson elinde biraz daha kalsaydı altına edecekti ve biz hâlâ burada duruyor olacaktık. Fayton kiralama ihtimalimiz de sıfırdı." Priscilla aniden doğrularak etrafına bakındı. "Grant ile Lachlan nerede? Ben Siusan'ın peşinden koşmaya başlamadan önce göz göze gelmiştik."

Garson yanlarına geldi ve başıyla selam vererek faytonun yolda olduğunu Priscilla'ya bildirdi.

Priscilla gözlerini kısarak karaağaçların bulunduğu tarafa baktı. Ayın belirgin ışığında oralarda olsalar ağabeylerini görmesi gerekirdi. "Neredeler?"

"Hepimiz senin peşinden koştuk. Korulukta peşimden geldiklerinden eminim, gerçi kafaları biraz hoştu." Killian omuz silkti. "Muhtemelen sorunu çözeceğimizi düşündüler ve geri dönüp şaraplarını bitirme kararı verdiler."

"Kız kardeşlerinin sıkıntısına verdikleri tepki buysa o zaman Mayfair'e kendi imkânlarıyla dönebilirler." Priscilla kararlı bir şekilde başını salladı. "Onlar olmadan gideceğiz."

"Ya da birkaç dakika daha bekleyebiliriz."

"Bunu neden yapalım? Unuttun mu sevgili kardeşim? Siusan son derece sarsılmış durumda."

"Senin sayende!"

Priscilla eliyle geçiştirdi. "Hayır, bekleyemeyiz. Bir an önce onun yanına gitmeliyiz."

Önlerinde bir fayton durdu, garson telaşla gelerek Priscilla'nın binmesine yardımcı oldu. Priscilla adama gülümsedi. "Keşke tüm erkekler senin kadar düşünceli olsa," dedi arabaya binerken. Arkasından gelen kardeşine yüzünü ekşiterek baktı. Garson Killian'ın ardından kapıyı kapadı.

Sebastian büyük bir gürültüyle ağaçların arasından çıktı ve kadının faytona bindirildiğini gördü. Kızgın bakışlı adam da hemen ardından telaşla arabaya bindi.

Vauxhall Bahçeleri'nden yükselen müzik serin geceyi kaplıyordu, biraz ileriden bir kamçı sesi duyuldu. Fayton ileri atıldı.

Sebastian faytona doğru koştu, hızla soluyordu; araba karanlıkta gözden kaybolmadan önce peşinden ancak beş metre koşmayı başarabildi.

Boşluğa bakakaldı. *Kahretsin.* Öne doğru eğilerek ellerini dizlerine koydu ve ciğerlerini havayla doldurdu.

"Özür dilerim efendim."

Sebastian başını kaldırıp baktı. Karşısında, çiftin arabaya binmesine yardım eden ulaşım görevlisi vardı.

"Onları daha uzun bir süre tutamadım. Adam sizi beklemeyi istiyordu ama hanımefendiyi ikna edemedi."

"Kadın, yaralı mıydı?" Doğrularak garsona baktı.

"Vay canına, siz... İngiliz'siniz." Garsonun boncuk gibi gözleri kısılarak düz birer çizgi halini aldı. "Özür dilerim bayım. Sizi başkasıyla karıştırdım."

"Lanet olsun dostum, kadın yaralı mıydı?" Aralarında sadece bir adımlık bir mesafe kalmıştı. "Bana hemen cevap vermeni emrediyorum."

Garson irkildi. "Hayır, hayır! Elbisesi ıslaktı ve şarap kokusu taşıyordu ama hanımefendi yaralı değildi."

Sebastian artık daha rahat soluk alıyordu çünkü kadının esenliğine dair korkuları son bulmuştu. "Sana muhtemelen bir deli gibi göründüm, değil mi?"

Garson cevap vermedi.

"Zor durumdaymış gibi duran bir kadın gördüm ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak ettim."

Garsonun yüz ifadesi rahatladı ve dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. "Ah, şimdi anladım. Sizi bahsettikleri erkek kardeşleri sandığım için özür dilerim bayım. Onlar gibi bir İskoç olmadığınız her halinizden belli."

"Adam ve kadın, ikisi de İskoç mu?" Evet ya, düşününce kadın kütüphaneden kaçarken bunu hissetmişti. Bu küçücük bilgi ilgisini çekmeye yetmişti, ileri doğru bir adım attı. Bu ani hareketi garsonu ürküttü.

Adamın küçük gözleri bir baykuşunki kadar açıldı. "Emin değilim bayım ama bir zamanlar mutfakta çalışırken duyduğum İskoç lehçesine sahiplerdi... Tabii *kalite* farkı var."

Karaağaç koruluğundaki İskoçlar garsonun bahsettiği kardeşlerdi. "Sana isimlerini söylediler mi?"

"Hayır, bayım. Bunu neden yapsınlar? Size daha önce de söylediğim gibi hanımefendi yaralı değildi." Garsonun gittikçe

artan huzursuzluğu ve tedirginliği ay ışığında bile görülebiliyordu. "Bayım, yaptığım hata için tekrar özür dilerim."

Bu adamla şansını fazlasıyla zorlamıştı. Daha fazla soru sormak onu şüpheli gösterecek ve istemediği bir dikkati üzerine çekecekti. "Kafamı rahatlattığın için sana teşekkür ederim dostum. İyi geceler." Garsona elindeki bozukluğu fırlattı ve hızlı adımlarla onu bekleyen büyükannesinin yanına doğru yürüdü.

Henüz kadınla tanışamamıştı ama bu gece yine de oldukça verimli bir geceydi.

Siusan karanlık salonda oturmuş bekliyordu. Mumlar çok kıymetliydi ve ellerinde kalanı korumaları gerekiyordu. Karanlığı umursamıyordu. O, kız kardeşleri Ivy ve Priscilla gibi karanlıktan korkmuyordu.

Hem zaten uzun süre yalnız kalmayacağının da farkındaydı. Vauxhall'dan kaçarken Priscilla'nın arkasından seslendiğini duymuştu. O ve erkek kardeşleri her zaman yaptıkları gibi yaralarını sarmaya geleceklerdi. Simon'ın ölümünün yıldönümüne denk gelen bu son birkaç günde cildi bir tül inceliğine bürünmüştü, en ufak acıyan bir bakış bile sevgili Simon'ının anılarının saklı olduğu yüreğini parçalıyordu.

Meydandan gelen nal sesleri dikkatini pencereye vermesine sebep oldu, köşeyi son hızla dönen faytonu gördü. Araba kaldırımın önünde durdu. Priscilla'nın ineceğini biliyordu. Öyle olmalıydı.

Faytonun kapısı daha araba tam olarak durmadan hızla açıldı ve Killian aşağı atladı. Kendini açık kapıdan dışarı atan Priscilla'yı tutmak için tam zamanında arkasına döndü ve birlikte evin ön merdivenlerini koşarak çıktılar.

Ön kapı açıldı ve telaşlı ayak sesleri girişi doldurdu.

"Siusan! Siusan? Burada mısın?" Priscilla'nın silueti kapı eşiğinde belirdi. "Tanrım, Killian. Ya gittiyse?"

"Gitmedim," dedi Siusan oturmakta olduğu pencerenin önünde duran kanepeden, ay ışığı hatlarını hafifçe aydınlatıyordu. Artık ağladığını göremezlerdi. O maskeyi yeniden takmıştı.

Mum kutusunun içinde yuvarlanan mumların sesini duydu ve ardından Killian'ın şömineye giderek oradan çakmaktaşı kutusunu aldığını gördü.

Çeliğin çakmaktaşına sürtünmesinden çıkan kıvılcımları gördü, hemen ardından da kükürde batırılmış kibritin üzerindeki mavi alevi. Killian, Priscilla'nın tuttuğu mumu yaktı.

"Bir mum harcayabiliriz Siusan." Priscilla masa lambasını getirip oturmakta olduğu kanepenin önündeki çay sehpasına koydu. "Şimdi çok daha iyi, değil mi?"

Killian dönerek kapının eşiğinde durdu. "Senin için endişelendik. Tek başına ayrılmamalıydın."

Priscilla tam önünde diz çöktü. "Söylediğim şey için özür dilerim Su. Seni incitmek istememiştim." Yanağını Siusan'ın kucağına yasladı. "Sana neden öylesine haince sözler söylediğimi bilmiyorum, sen benim çok sevdiğim, canım kardeşimsin. Bu nedense seni fazlasıyla incittiğim son bir hafta için de geçerli."

Siusan kardeşinin saçlarını okşadı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Priscilla başını kaldırdı. Ay ışığı başına vurdu, saçları abanoz ipeğe, teni en beyaz porselene dönüştü. Gözleri irileşerek parladı. Çok uzun geçen birkaç saniye boyunca konuşmadı ve ardından gözyaşlarına boğuldu. Ayağa kalkarak odanın ortasına kadar geriledi.

Siusan da ayağa kalkmaya niyetlendi ama Priscilla elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bi... Biliyorsun, değil mi?" Titremeye başladı.

"Senin Simon'a âşık olduğunu mu?" Bu soruyu nezaketen sormuştu çünkü cevabını biliyordu. "Evet, ona abayı yakmış olduğunu biliyordum. Bunu hepimiz biliyorduk Priscilla."

Siusan'ın gözleri ona dikili olmasa Priscilla'nın onay almak için ikizine baktığını kaçıracaktı.

"Benden nefret etmelisin. Anlamıyor musun? İçimde bir şey var, bana sürekli olarak Simon seni seçtiğinde incindiğim gibi seni incitmemi söylüyor. Benim yerime seni, daha yaşlı ve ukala olan Siusan'ı, oysa ben..."

"... güzel olansın," diye onun yerine sözünü bitirdi Siusan. "Priscilla, senden nefret etmiyorum. Simon bana evlenme teklif ettiğinde sen neredeyse küçük bir çocuktun. Ona hissettiğin şey çocuksu bir ilgi."

Priscilla parladı. "Hissettiğim şey bundan çok daha yoğundu, sen de biliyorsun."

Siusan içini çekerek kanepeden kalktı. "Bunu söylemenin sebebi şu ana kadar gerçekten birini sevmemiş olman. Sevmiş olsaydın aradaki farkı anlardın." Kanepenin diğer tarafına geçerek alnını serin cama yasladı. İçini çekti. "Simon'ı tüm kalbinle sevmediğine şükret. Çünkü onsuz kalmanın acısı dayanılmaz..."

Killian odada ilerledi ve elini Siusan'ın omuzuna koydu. "Grant annemiz öldüğünde yaşadığınız yürek acısını ve yalnızlığı aynı kelimelerle anlatmıştı."

Siusan başını çevirerek ona baktı. "İkiniz yeni doğmuştunuz ve bunu hissetmediniz ama evet, sevdiğiniz birini kaybetmek hayatta yaşayacağınız en acı tecrübedir. Ve maalesef kimse bu kaderden kaçamıyor."

"Kimseyi sevmediğin takdirde kaçarsın," dedi Priscilla, sesi bir mezar taşı soğukluğundaydı.

Susan usulca dönerek ayın aydınlattığı meydana baktı. "Üzücü değil mi? Savının gerçekliğinden bahsediyorum. Maalesef haklısın, acıdan kaçmanın tek yolu... asla sevmemek."

Yeniden.

KAKTÜS TEAM

4. Bölüm

Sefa ve tembellik birbirinden farklı havramlardır.
Benjamin Franklin

Mansion House
Londra

Valinin yıllık akşam yemeği hiç şüphesiz Sebastian'ın bugüne kadar katıldığı en görkemli etkinlikti. Londra Valisi Sör Matthew Wood'un yaşadığı ışıltılı Mansion House'da yapılıyordu. Sebastian, Naip Prens'in yaşadığı yerin buranın ihtişamıyla boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini merak etti. Eğer öyleyse İngiltere'nin deli bir kral tarafından yönetilmekten de beter sorunları vardı.

Sebastian'ın büyükannesi haklıydı. Önemli herkes oradaydı. İlk masanın başlarına yakın bir yerde oturmaya devam ederken bu kalabalıkta onu bulması imkânsızdı. Zaten kadını sadece göz ucuyla görebilmişti. Gecenin büyüleyici kadını yemeğe şarap lekeli mavi elbisesiyle gelmediği sürece onu bulma şansı çok zayıftı.

Misafirler dört uzun masada dip dibe oturuyorlardı, her bir masa yaklaşık yüz kişiden oluşuyor ve konağın dev Mısır

Salonu boyunca uzanıyordu. Uşaklar, içi akla gelebilecek her çeşit yemekle dolu dumanı tüten tabakları misafirlere zamanında ulaştırmak için telaşla koşuşturuyordu.

Sebastian'ın bu gece hiç iştahı yoktu. Bir görevi vardı. Kütüphanede yanlış yaptığı kadını büyükannesinden önce bulmalıydı.

Tabağındaki yemeği karıştırdı, büyükannesinin yenmemiş yemekten şüphelenmemesi için aralarında boşluklar oluşturdu. Sığır etinden bir parça keserek kendini yemeye zorladı. Eti çiğnerken ağır dekoratif süslemelerle dolu tonozlu tavana yükselen yivli kalın sütunların arasına yerleştirilmiş masaları gözden geçirdi. Vali bütün bunlara neden gerek duymuştu?

Masanın üzerindeki dev avizeye gözlerini kısarak baktı. O da odada bulunan diğer avizeler gibi yüzlerce parlayan kristalle doluydu, parıltılı ışıkları Mısır'a özgü motiflerle süslü duvarlara yansıyordu ve altlarında yüzlerce misafir gürültülü bir şekilde yemeklerini yiyorlardı.

İşte o anda oldu.

Yeniden.

Akıl sır ermeyen, beklenmedik kazalarda ölen büyükbabasını, babasını ve ağabeyini düşünmeye başladı. İlk Exeter Dükü olan büyükbabası, kendisine verilen araziler şerefine yürüyüşe çıkma kararı vermişti. Bundan bir gün sonra bir uşak ondan geri kalan kömürleşmiş kalıntılarla geri dönerek dükün üzerine sınıra sadece birkaç adım kala yıldırım düştüğünü söylemişti. İkinci dük Londra Bira Seli'nde ölmüştü. Meux Bira Fabrikası'ndaki fıçılar patladığında bir milyon yüz bin litre bira sokağa dökülmüş ve sekiz kişi boğulmuştu. Dük ertesi gün bira zehirlenmesinden ölmüştü. O ve arkadaşları

bira dolu bodrumda eğlenmek için köpükler arasında yüzmüş ve bol bol bira içmişlerdi.

Ve Üçüncü Exeter Dükü olan ağabeyi Quinn. Bu anı içini ürpertiyordu. Ama Quinn'i bu korkunç ölüme o sürüklememiş miydi?

Pencereden gelen bir esinti başının üzerindeki kristalleri şıngırdatarak dikkatini oraya vermesine sebep oldu. Bakışlarını hemen avizeden kaçırdı, dev kristal bir canavarın üzerine atlayan görüntüsünü zihninden atmaya çabaladı. Exeter Düklerinin Laneti, *The Times* böyle bir başlık atardı, altına da Ekselanslarının bir vârisi olmadığını ve son dükün yok olmasıyla birlikte lanetin de sona erdiğini yazardı.

"Hepimizi yaşlı gösteriyor, öyle değil mi?" diyen güçlü bir ses duydu arkasından. Döndü ve ermin tören giysili, kır saçlı, oldukça uzun boylu adamı gördü. "Hanımlara daha hoş bir parıltı vermesi için daha az mum yakılmasını söyledim ama beni dinlediler mi? Hayır." Adam kıkırdadı.

Ulu Tanrım, Sör Matthew Wood onunla konuşuyordu! Sebastian hemen iskemlesinden kalktı.

"Özür dilerim, Lordum. Size arkamı dönmemeliydim."

Sör Matthew kahkahalarla güldü. "O zaman yemeğini nasıl yiyecektin Sebastian..." Sör Matthew durdu ve bir tepki bekliyormuşçasına onu süzdü.

Sebastian... İlk adımı kullandı. Bu adam oldukça tanıdık geliyordu gözüne. Gazetede okumuş ya da görmüş olduğu bir şey değildi bu. Bu... Bu... Hatırlaması gerekiyordu. "Beni affet. Artık ekselansları demem gerekiyor, öyle değil mi?"

"Sör Matthew, korkarım şu an dezavantajlı bir durumdayım. Gözlerim ve hafızam tanıştığımızı söylüyor ama Exeter'den Londra'ya yeni geldim ve bu imkânsız." Vali kıkırdadı.

Büyükannesinin sarsılan omuzları dikkatini çekti. Ulu Tanrım, şimdi büyükannesi de ona gülüyordu. Yanaklarını ateş bastı. Şu an kendini çok aptal hissediyordu.

"Ekselansları," Sör Matthew, Sebastian'ın omuzuna vurdu, "pek çok kez karşılaştık."

"Bu nasıl olabilir?" Sebastian hafızasını gözden geçirdi ama hiçbir şey bulamadı. "Yüzünüz çok tanıdık ama nerede, nasıl tanıştığımızı bir türlü bulamıyorum, Londra'da olmadığını biliyorum elbette."

"Hayır, değildi," dedi Vali. "Exeter'deydi."

"Exeter mi?"

Büyükannesi oturduğu yerde onlara doğru döndü. Belediye Başkanına gülümsedi. "Onu yaşadığı karmaşadan kurtaralım mı?" Sör Matthew cevabını göz kırparak verdi. Büyükannesi Sebastian'a döndü. "Hayatım, hatırlamıyorsun çünkü Sör Matthew ziyaretimize geldiğinde küçük bir çocuktun."

"On dört yaşındayken Exeter'de kimyager ve eczacı olan amcamın yanında çıraklık yapmıştım. Babanla o ağustos ayında tanıştım. O günden sonra çok iyi dost olduk ta ki yirmi yıl önce o ikinci Exeter Dükü olup Londra'ya gelene kadar."

Sebastian o anda anladı. "Sen... *Matty*'sin."

Adam hiç de durumuna yakışmayan bir tavırla kahkaha attıktan sonra sahte bir öksürükle durumu kurtarmaya çalıştı.

"Evet, hayatım," diye söze girdi büyükannesi, "ama çoğunluk ona Sayın Vali diye hitap ediyor."

"Affınızı dilerim." Yakınlarında bulunan herkesin gözü ona dikilmişti. Bir kısmı dehşetle bir kısmı da eğlenerek bakıyordu.

Vali seçkin görünümlü bir adama dönerek yaklaştı. "Ah, işte buradasın Aster. Bu delikanlıyı seninle tanıştırmayı çok arzuluyordum, Exeter Dükü Sebastian Beaufort."

Lord Aster eleştiren gözlerle Sebastian'ı inceledikten sonra gülümseyerek hızlı bir reveransla selamladı. "Ekselansları, sonunda sizinle tanışabildiğim için büyük onur duyuyorum."

"Sonunda mı Lord Aster?" Sebastian soran gözlerle adama baktı.

"Evet, galanızdaki kalabalık benim ve kızım Delilah'nın sizinle tanışmamıza engel oldu. Gerçi kızım sosyeteye takdim edilmiş biri olarak size ulaşmak için her tür stratejiyi denedi." Adam, belediye başkanına göz kırptı ve ikisi birden gülmeye başladılar.

Sebastian küçük iğnelemeyi biraz geç anladı. "Lord Aster, sizinle tanışmak büyük bir ayrıcalık ve ilk fırsatta kızınızla tanışmaktan da büyük keyif alırım."

"O iyi bir çocuktur, tanışacağınıza hiç şüphem yok." Belediye Başkanı Sebastian'ın elini tutup sıkarken usulca kıkırdadı. "Sizi tekrar görmek mutluluk vericiydi Ekselansları."

Lord Aster da aynı sözleri söyledi.

Sebastian rahatlayarak bir nefes verdi.

Belediye Başkanı yanından ayrılmak üzereyken tekrar ona döndü. "Sebastian, bu gece gitmeden önce merasim şefimle konuşmanı isterim." Çenesiyle birkaç adım solunda duran iriyarı adamı işaret etti. "Beni ve Lord Aster'ı fazlasıyla ilgilendiren bir komite hakkında görüşmek istiyorum, senin de ilgileneceğini düşündüm."

Sebastian bir kez daha eğildi. "Benim için bir onurdur." Doğrulduğunda büyükannesinin dudaklarında beliren takdir dolu tebessümü gördü. Belediye Başkanı ikisini de başıyla selamlayarak iyi bir gece geçirmelerini diledi.

"Londra'ya geleli daha bir hafta bile olmadı ve şimdiden Vali'nin desteğini kazandınız." Başını çevirince yanındaki boş

iskemleye oturan kızıl saçlı, kalın kızıl kaşlı adamı gördü. "Kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu Ekselansları, Vali'nin ilgisini çekebilmek için bu kadar yanaşmıştım. Ama bunu madem siz başardınız ben de bundan sonra sizin en yakın dostunuz olurum." Adam sırıttı. "Basil Redbane." Sebastian'ın elini tutarak şevkle sıktı. "Aslında karşılaşmıştık, galanızda bir anlığına."

"Evet, elbette." Sebastian temkinli bir şekilde adamın tebessümüne cevap verdi. Daha önce tanışmış oldukları gerçeği bunu hatırlamıyor dahi olsa onu rahatlatmıştı, böylelikle onları düzgün bir şekilde tanıştırması gereken bir üçüncü şahıs ihtiyacı kalmamıştı. Böylesine uygunsuz bir tavır büyükannesinin canını sıkardı çünkü yaşlı kadın ona babasının davranışlarını değil birinci Exeter Dükü'nün davranışlarını izlemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Bakışları büyükannesine kaydı ama kadın yanında iki yaşlı kadınla birlikte çoktan masadan uzaklaşmıştı. Sebastian yeniden adama döndü. "Redbane, ben..."

Diğer adam güldü. "Yüce Tanrım, biliyorum. Herkes biliyor, ekselansları. Siz dördüncü Exeter Düküsünüz. İnsanların bekâr bir dükle tanışmak için sıraya girmiş olmasına bakınca insan kraliyet ailesinden olduğunuzu düşünüyor. Lord Aster'ın kızının sizinle tanıştırılmak için bir fırsat kolladığını doğru mu duydum?

"Öyleymiş." Sebastian, Redbane'in çene kaslarının kasıldığını gördü ama adamın başlangıçta küçümser gibi görünen ifadesi bir sırıtmaya dönüştü.

"O kız iyi bir parça. Truvalı Helen kadar güzel ama çok zeki değil. Dalından koparılmaya hazır, ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Sebastian Redbane'in kabalığına verilecek uygun bir cevap bulmaya çabaladı. "Çok genç olduğunu anlıyorum. Yeni takdim

edilmiş. Babasının Lordlar Kamarası'ndaki yerine bakınca kızın da oldukça zeki olacağını düşünüyorum."

"Belki de siz haklısınız Ekselansları. Saflığı muhtemelen genç yaşından kaynaklanıyor. Yeni takdim edilmesine rağmen dediğim gibi koparılmaya hazır olgunlukta." Adam güldü ve iyi niyetle Sebastian'ın sırtına vurdu. "Bu konuyu bırakıp gelecekteki dostluğumuzun nasıl olacağını konuşalım mı?"

Sebastian birkaç sebepten dolayı bu daveti reddetmeyi düşündü ama en önemlisi şu İskoç kızı arama meselesiydi.

Ret cevabını veremeden Redbane yeniden konuştu. "Ekselansları, birinci masada oturan herkes yan odaya geçti, bir biz kaldık."

Maalesef bu doğruydu. Yoğun bir kalabalık geniş kapıya ilerlemiş ve kapıların bir yanından öte yanına kum saatinden dökülen kumlar gibi akıyorlardı.

Redbane elini kaldırarak Sebastian'ın geçmesini işaret etti. "Önden buyurun Ekselansları."

Tonlamasında neden bir alay gizliymiş gibi geliyordu?

İçeride, üniformalı ve peruklu uşaklar gümüş tepsilerle kırmızı şarap dolu kristal kadehleri misafirlere ikram ederken orkestra odanın bir ucuna hazırlanmış dar podyuma telaşla yerleşti.

Sebastian bir kadeh aldı, onu hızla içip sonra yeni bir kadeh almak için izin istemeyi düşünüyordu, böylelikle İskoç kadını aramak için birkaç dakika yalnız kalabilecekti. Görgü kurallarından bihaber gibi duran Redbane tepsiden üç kadeh alarak bir tanesini Sebastian'ın boşta kalan eline tutuşturdu.

"Bu kalabalıkta yaklaşık bir saat boyunca yanımızdan yeni bir garson geçmez, hazırlıklı olmak en iyisi, öyle değil mi?" Adam kaşlarını oynattı, Sebastian bu fikre karşı koyamadı.

Redbane'i tanıdığı şu birkaç dakika süresince adamı oldukça sempatik bulmuştu, muhabbeti arada bir kabalaşıyordu sadece. Aristokratlar, politikacılar ve tüccarlar arasında oldukça rahat görünüyordu. Sebastian onun güçlü tüccarlardan biri olduğunu tahmin etti.

Redbane ona doğru eğildi, başkaları tarafından duyulmayı istemiyormuş gibi bir hali vardı. "Tüm soylular bir odada, çok eğlenceli." Dirseğiyle Sebastian'ın kolunu dürttü, neredeyse şarabını dökecekti. "Sana benzemiyorlar, değil mi ha?" adam kıkırdadı, zorlanır gibi bir hali vardı.

Sebastian uykusuzluktan yorgun düşmüştü ve Redbane'in onu bilinçli olarak aşağılamadığından da emindi. Sadece yorgun zihni öyle düşünmesine sebep oluyordu. "Ne demek istediğini anlamadığımı itiraf ediyorum Redbane." Sebastian olduğu yerde doğrularak Redbane'in gözlerinin içine baktı, adamı yaptığı yorumu açıklamaya davet ediyordu.

"Haydi ama. Herkes büyükbabanın unvanı kraldan satın aldığını biliyor." Sebastian bu sözlerle irkildi. Redbane'in yanlış tutumu kesinlikle bilinçliydi. "Diğer iki odada yer alan vatandaşlardan daha asil değilsin."

Sebastian parladı. "Seni gerçekten anlayamıyorum Redbane. Hem dostluğumu istiyorsun hem de beni aşağılıyorsun."

Redbane gözlerini kocaman açtı. "Niyetimin seni hakir görmek olduğuna inanamazsın, söylemek istediğim şey ne kadar benzer olduğumuz. Sandığından çok daha yakınız. Gerçi ben pozisyonumu taca hizmet ederek elde etmedim, satın aldım. İnsanın parası varsa bunda hiçbir yanlışlık yok. Aynı kumaştan insanlar olduğumuz için gerektiğinde birbirimize yardım edebileceğimizi düşünmüştüm. Hepsi bu dostum."

"Büyükbabam unvanını Majesteleri Kral III. George'a yaptığı hizmetler karşılığında kazandı. Exeter Dükü unvanı onun onur kaynaklarından biridir." Sebastian elindeki kadehleri yanından geçen bir garsonun tepsisine koydu.

Sebastian oradan ayrılmadan önce Redbane önüne geçti. "Öyle mi? Bu yüzden mi onun gibi olmaya çabalıyorsun? Baban bunu denemedi bile. O ne olduğunu gayet iyi biliyordu ve kabullenmişti."

"Ben babam *değilim*." Sebastian'ın eli yumruk halini aldı, Redbane'i yere yapıştırmayı hayal ederken şakakları zonkluyordu.

"Mükemmel bir hasat, sence de öyle değil mi Grant?"

Sebastian yumruğunu indirdi ve dinlemeye başladı.

"Ben mükemmel kelimesini kullanmazdım... henüz. Şişeyle vedalaşması için biraz erken. Bir yıl daha beklemeli," dedi ikinci adam.

Sebastian bu sesleri tanıyordu. Onları Vauxhall Bahçeleri'nde, karaağaç koruluğunda duymuştu. Şimdi yine duyuyordu ve hemen arkasındaydılar. Redbane'i unutarak arkasına döndü. Bir grup kızın hemen arkasında duruyorlardı, üç sıradışı irilikte adam, ondan bile uzunlardı. Kadının erkek kardeşleri. Başkası olamazlardı.

Redbane Sebastian'ın ceketinin kolunu yakaladı. "Yemin ederim Ekselansları," Basil Redbane yeniden yüz yüze gelebilmeleri için yavaşça çevirdi "Dilim kaba olabilir kabul ediyorum ama dıştan görülmese bile benzerliklerimiz olduğunu dile getirmek istemiştim sadece."

Buna hiç zamanı yoktu, özellikle de Redbane ne kadar hastalıklı bir adam olduğunu gösterdikten sonra... Ondan dostluk bekliyorsa o da en az kral kadar deliydi. "Redbane,

seninle şarap içmek çok aydınlatıcıydı ama çok önemli bir meseleyi konuşmam gereken biri var. İyi geceler Redbane."

Başını hızla eğdikten sonra İskoçların bulunduğu tarafa döndü ama artık orada değillerdi. Başını iyice kaldırarak odada etrafına bakındı. Hiçbir şey göremedi.

"Sinclair'leri mi arıyorsun?" diye sordu arkasından Redbane.

Sebastian başını çevirerek adama baktı. "Soyadları Sinclair mi?"

"Şu an salonu terk eden heybetli aileden bahsediyorsan evet, onlar meşhur Sinclair'ler."

Sebastian'ın bakışları kapıya yöneldi. Uzun boylu, abanoz saçlı bir kadınla birkaç adamın kapıdan Mısır Salonuna çıkarak gözden kaybolmasının ardından kalabalığın yeniden kapandığını gördü.

"Babaları bir İskoç dükü, bölgenin eski ve asil ailelerinden biri," diye ekledi Redbane. "Aileyle bir bağın var mı?"

Sebastian İskoçların ardı sıra yürümeye başladı ama son bir soru sormak için tekrar Redbane'e döndü. "Onlarla birlikte olan kadın da bir Sinclair mi?"

Redbane omuz silkti. "İtiraf ediyorum onu görmedim ama birkaç kız ve erkek kardeşler. Yedi olduklarını duydum. Tam olarak bilemiyorum."

Sebastian kaşlarını çatarak Redbane'e baktıktan sonra kapıya yöneldi.

Redbane davet edilmediği halde sohbet ederek arkasından gelmeye devam etti, Sebastian hızla Mısır Salonuna geçti. Redbane'in sesi hırıltılıydı. "Aklında Sinclair kadınlarını baştan çıkarmak gibi bir şey olmadığını umuyorum. Onlar gerçek soylu. Sana uymaz dostum. At bu fikri kafandan."

Üniformalı uşaklar dış kapıyı açtılar ve Sebastian dışarı çıktı. Sinclair'leri görebilmek için yolun kenarına dizilmiş arabaların baktı. Herhangi birinin içinde olabilirlerdi, üç adımlık mesafede onları kaçırmayı başarmıştı.

Sebastian'ın durduğunu fark edemeyen Redbane ona arkadan çarptı.

"Beni bekliyorsun demek. Sonunda sözlerimin doğruluğunun farkına varacağını biliyordum," diye konuşmaya devam etti Redbane.

Sebastian döndü ve adama ateş püskürdü. "Beni rahat bırak Redbane."

"Neden? Sana yardımcı olabilirim. Başka bir şey bilmesem de en azından Londra'yı biliyorum. Kadın peşindeysen gidebileceğimiz yerler var. Karmaşaya gerek yok. Bu hanımların aksine sokaktaki kadınların hiçbiri sevişme karşılığında senden yüzük beklemez."

Sebastian daha fazla yaklaşmasını engellemek için avucunu Redbane'in göğsüne koydu. Adam aldığı darbeyle bir adım geriledi. "Ciddiyim; git yoksa peşimden gelmeni engelleyecek bir hareket yapmak zorunda kalacağım."

Redbane yumruğunu ileri doğru savurdu ama son dakikada elini geri çekerek kahkahalara boğuldu.

Sebastian kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı.

Redbane'in gözleri panikle irileşti ve geri çekildi. "Bak işte. Çok benzeşiyoruz. Sen de, ben ve baban gibi itişip kakışmayı seven bir hovardasın."

Priscilla, Sinclair ailesinin onları Mansion House'dan eve götürmeleri için kiraladıkları arabanın camını indirdi. Bir şey dikkatini çekmişti. "Siusan şuraya bak. Çabuk ol!"

Siusan deri koltuğa yaslanarak gözlerini kapamıştı. "Şimdi ne var?"

"Sadece hayatımda gördüğüm en muhteşem adam!" Priscilla gözlerini kaldırımdaki adamdan ayırmadan ablasının kolunu çekiştirdi. "Ve kızıl saçlı bir adamı boğazlamak üzere. Sence o kim Siusan? Biliyor musun?"

Killian, Priscilla'yı camdan geri çekip yerine geçti. "Adam oldukça yapılı. Kızılın hiç şansı yok. Sen ne dersin Grant?"

Grant, Killian'ın çekilmesini bekledikten sonra camdan baktı. "Kızılın ağırlık merkezi daha aşağıda, bunu gözden kaçırmayın ama evet uzun boyluya teklik koyuyorum."

Arabanın içindekilere baktı. "Ne o? Bahse giren yok mu?"

Siusan ağabeyine kötü kötü bakmak için gözlerini açtı. "O para hepimize ait Grant. Birbirimize karşı harcamanın ne anlamı var?"

Dışarı bakmak için cama uzanmak Siusan'a çok saçma geliyordu. Ama gece o kadar sıkıcıydı ki değişik bir şey görmeye hazırdı. "Kenara çekil lütfen, ben de göreyim." Başını camdan çıkarıp baktığında geç kalmıştı. Yapılı adamın kaslı siluetinin yerdeki adamın kalkmasına yardım ettiğinden başka bir şey göremedi. "Of."

"Sanırım benim de bakmam gerekiyor." Lachlan bu gece sunulan şaraptan çok fazla içmişti ve ağır ağır hareket edebiliyordu.

"Hayır, hiç kendini yorma." Siusan yeniden arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. "Kazanan uzun boylu adam."

5. Bölüm

Aylaklık ve fakirlik daima ayıplanır, işte bu nedenle insanoğlu fakirliğini başkalarından aylaklığını da kendinden gizlemek için elinden geleni yapar.
Dr. Samuel Johnson

Sinclair Evi
Mayfair

Öğle saatine göre hava oldukça soğuktu ama Sebastian, Sinclair evinin kapısında dururken güneşin sırtını ısıttığını hissetti. Kütüphanedeki endamlı kadının gerçekten bir Sinclair olduğuna dair bir kanıtı yoktu. Yine de içinden bir ses doğru evin önünde olduğunu söylüyordu.

Pirinç kapı tokmağını hiç tereddüt etmeden peş peşe üç kez vurdu. İçeriden gelen ayak seslerini duydu ama kapı açılmadı. Yeniden vurdu. Ve üçüncü kez aynı işlemi yaptı.

Ayak parmakları çizmelerinin içinde kıpırdandı, el parmakları seğirdi. *Sabırlı ol. Bir dakika daha bekle.*

Ama daha fazla bekleyemezdi. Lanet olsun, neredeyse beş dakikadır burada bekliyordu ve sabırsızlığı zaman geçtikçe artıyordu.

Evde biri vardı ve onun kapıda olduğunu gayet iyi biliyordu. Yukarıdaki pencerelere baktı. İkinci katın perdeleri her vuruşunda kuşku verici bir şekilde sallanıyordu ve pencerenin esintiden etkilenmediğini görebiliyordu.

Hayır, kapı açılıp aradığı kadının burada yaşadığı onaylanana ya da bu konu tamamıyla kapanana kadar buradan ayrılmayacaktı.

Sebastian dişlerini gıcırdatarak pirinç tokmağı iki kez daha vurdu ve başını kaldırıp yukarıda gözetleyen kişinin hâlâ orada olup olmadığına baktı. Bu kez perde uçuşmadı. Bunun yerine kapı kilidinin açıldığını duydu; kısa boylu, kel bir hizmetli bir saniye sonra tam karşısındaydı. Ufak tefek adam öğleden sonra güneşine bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Buyurun, Lordum?"

"Sinclair ailesini ziyarete geldim." Sebastian adamın bir cevap vermesini bekledi ama adam vermedi. Sadece bakmaya devam etti. kafası karışmış gibiydi. "Bugün evdeler mi?"

"Evet, Lordum evdeler." Ufak tefek adam arkasından gelen telaşlı ayak seslerine ve fısıltılara doğru döndü. Bir adım ilerledi ve içeride olanların görülmemesi için kapıyı biraz kapadı. "Saat henüz on ikiyi biraz geçiyor ve Sinclair ailesi akşamüstü dörtten önce maalesef ziyaretçi kabul etmiyor."

Sebastian bir nefes verdi ve uşağa bakmadan önce başını kaldırarak yukarıdaki pencereye baktı. "Ve senin adın..."

"Poplin, Lordum."

Adamın yaşlı gözleri güneşe çıkınca birer çizgi halini aldı.

"Hanımefendilerden bir tanesinin birkaç gün önce onuruma düzenlenen galada unutmuş olduğu şeyi vermek üzere daha geç bir saatte tekrar gelemeyeceğimi bildirmekten son derece müteessirim." Cebine uzandı ve dalgın hareketlerle

büyükannesinin kütüphanesinde bulduğu yumuşak mavi çorap kurdelesini okşadı.

Tam o sırada kapı hafifçe açıldı ve Poplin kapının diğer yanından usulca konuşan birini dinlemek üzere başını içeri doğru eğdi.

"Pekâlâ. Belki başka bir gün." İçeride son derece garip bir şeyler oluyordu. Sebastian'ın oradan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu ama öyleymiş gibi davranmanın kapının arkasında saklanan kişiyi ortaya çıkaracağına karar vermişti. Hayal kırıklığının net olarak belli olması için yüksek sesle iç geçirdikten sonra arkasını dönerek arabasının sokakta beklediği yere doğru merdiveni inmeye başladı.

"Ah... Ah Tanrım... Bir dakika lütfen, Lordum." Poplin kapıdan dışarı fırlayarak iki basamak indi. "Kim geldi diyeyim?"

Sebastian adama dönmeden önce yüzünde beliren tebessümü yok etti. "Buna gerek yok Poplin, nasıl olsa bir başka gün tekrar geleceğim. Geleceğini önceden bildirme nezaketinden yoksun bir ziyaretçiyi bildirerek aileyi rahatsız etmeye gerek yok." Adamı başıyla selamladı. "Seni temin ederim ki bu bir daha olmayacak." Başını kaldırıp pencereye baktı, sırıttı ve şapkasını düzeltip arabasına yöneldi.

"Lütfen, Lordum," diye yalvardı çayırlardaki fundalıklar kadar tatlı, dişi bir ses. "Erkek kardeşimle ben ziyaretinizi kabul edeceğiz." Eşikte duran kadın uzun boyluydu ve narin görünümlüydü, siyah saçları inci tokalarla iki yandan geriye çekilmişti, geri kalan saçları iri bukleler halinde sırtına dökülüyordu.

Kadının tam arkasında uzun boylu, koyu kestane rengi saçlı, yapılı bir adam duruyordu. Ceketi mükemmel bir kesime sahipti ama akşam için uygundu, binici çizmeleriyse son derece

kaliteliydi ve adamın dışarı çıkmaya hazırlandığını gösteriyordu. Sebastian onu hemen tanıdı. Önceki gece yemekte gördüğü adamlardan biriydi.

Adam başıyla içeri girmesini işaret etti. "İçeri gel dostum." Sebastian'a göz kırptı. "Kafanda Mansion House'un önündeki gibi birileriyle itişip kakışmak olmadığı sürece elbette. Daha yataktan yeni kalktım. Hiç adilane olmaz."

Sebastian sırıttı. Demek onu başkanın yemeğinde ve dışarıda görmüşlerdi. İlginç.

Sebastian basamakları hızla çıktı. "Münasebetsizliğimi lütfen hoş görün. Resmi olarak tanıştırılmadık ve korkarım bunun şu an için bir çözümü yok ama yollarımızın birden fazla kesişmiş olduğunu söyleyebilirim. Londra'daki zamanım çok kısıtlı, adaba uygun olmayan hareketimi affederek kendimi tanıtmama izin vermenizi rica ediyorum." Sözleri de kapıyı vuruşu kadar seri ve sabırsızdı.

Karşısındaki adam kaşlarını beklentiyle kaldırdı, sonra ışığın etkisiyle gözlerini kısarak sokakta bekleyen Exeter arabasına baktı.

"Ben..." diye söze başladı Sebastian.

"Exeter Dükü," diye sözünü kesti adam. "Hay lanet," diye de fısıltıyla ekledi.

Kızın dudaklarından küçük bir inilti koptu, gerilerek endişeli gözlerle erkek kardeşine bakmaya başladı. Adamda ise şaşkınlıktan eser yoktu. "Dük," dedi serinkanlılıkla, "sizin de söylediğiniz gibi zamanınız kısıtlı ve şu an için başka bir çözümümüz yok, siz de kendimi tanıtmama izin verin. Ben Lord Grant Sinclair, Sinclair Dükü'nün ikinci oğluyum ve size kız kardeşimi tanıştırayım."

"Bundan onur duyarım, lütfen buyurun." Sebastian yüzünü tam olarak genç kadına döndü.

"Sinclair Dükün'ün kızı Leydi Priscilla Sinclair." Lord Grant başıyla kardeşini işaret etti.

Kadın onu derin bir reveransla onurlandırdıktan sonra doğrulurken nazlı bir ifadeyle ona baktı. "Dük."

"Dük, lütfen bu taraftan buyurun. Salonun kapı eşiğinden çok daha eğlenceli olacağından eminim."

Sebastian eğilip selam verdikten sonra Sinclair'lerin ardından mükemmel bir şekilde döşenmiş salona girdi. Leydi Priscilla resmiyetle sehpanın arkasındaki kanepedeki yerini aldı, ağabeyi de yanına oturdu; Sebastian ise yakınlarındaki yastıklı koltuğa yöneldi.

Poplin telaşla odaya girdi ve hızla çay servisini hazırladı, yanındaki yuvarlak yüzlü, yaşlıca kadın pasta tabağını Leydi Priscilla'nın yakınına koydu. Leydi Priscilla ev sahibeliğini üstlenerek çay servisine başladı.

"Sizi bu güzel günde kapımızın önüne getiren nedir, Dük?" diye sordu Grant.

"Çok önemli bir şey değil, küçük bir centilmenlik olduğuna sizi temin ederim." Sebastian bir tepki görebilmek için Priscilla'yı inceledi. Evet, saçları abanoz ışıklar saçıyordu, teni ay kadar beyazdı ama o değildi. İşin daha da kötüsü Leydi Priscilla'nın onunla kütüphanedeki o tutkulu birleşmeyi yaşayan kadın olmadığından emin olmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Biliyordu işte. O olamazdı.

"Dük, kız kardeşimi incelediğinizin farkındayım," dedi Lord Grant çok sıradan bir tavırla. Sebastian başlangıçta buna itiraz etmeyi düşündü ama o düzgün bir cevap bulamadan Grant devam etti: "Canınızı sıkmayın. O güzel bir kadın ve

herkesin dikkatini çekiyor." Gözlerinde yaramaz bir tebessüm belirdi. "Yine de ona bir teklifte bulunmayı düşünüyorsanız korkarım hayranlarının oluşturduğu uzun kuyruktaki yerinizi alacaksınız."

"Grant!" Priscilla konuşurken gözlerini kıstı. Leydi Priscilla'nın eli sarsıldı ve çay fincanı tabağın üzerinde kaydı. Kız bardağı ağabeyinin üzerine kaynar çay dökülmeden önce düzeltmeyi başardı. Çarpıcı mavi bakışlarını Sebastian'a çevirdi. "Ağabeyim şaka yapıyor Dük." Bakışları yön değiştirdi, gözlerini kısarak Grant'e baktı ama bu o kadar kısa sürdü ki Sebastian bunu hayal etmediğinden emin olamadı. "Bana kur yapmak isterseniz ağabeyimin bir itirazı olmayacağından eminim."

Grant'in kahkahası ağzındaki bir miktar çayla birlikte patladı. Peçetesini dudaklarına götürdü ama tüm çabasına rağmen peçete oradaki tebessümü gizleyemedi. "Kardeşimi affedin Dük. Kız kardeşimiz Ivy evlendiğinden beri kendisinin de bir an önce evlenmesi gerektiğine inanıyor. Sosyetenin tüm bekâr erkeklerini uyarmak için *The Morning Post*'a ilan vermeyi bile düşündüm. Bu fikrimi nasıl buldunuz Dük? Çok fazla mı? Aslında bir çığırtkan çok daha etkili olabilir ama daha pahalıya patlayacağı kesin."

"Grant." Kız konuşurken gözlerini kıstı. "Bir kadının evlenmek istemesinde yanlış bir şey yok. Evlilik son derece saygın bir kurumdur ve ben de kendimi orada görmek istiyorum. Kız kardeşim bile evlendi Dük ve onun saçları kesinlikle portakal rengi! Kızıl saç gibi bir kusura bile sahip değilken neden evlenmeyeyim? Çok beklersem revaçtaki erkekleri kaçıracağım." Güzel güzel gülümsedi.

Sebastian çayına baktı, oradan yükselen buharın yüzündeki hayal kırıklığını saklayacağını umuyordu. Çok yanılmıştı. Aradığı kadın kesinlikle Leydi Priscilla değildi. O olsaydı, şu

ana kadar onu çoktan bulmuş ve rahibin karşısına götürmüştü. Çay fincanını ağzına götürüp yudumlamadan önce gizlice iç geçirdi.

Lord Grant gözlerini devirdikten sonra hızla konuyu değiştirme girişiminde bulundu. "Dük, bugünkü ziyaretinizin bir centilmenlik meselesi olduğunu söylemiştiniz." Beklentiyle öne doğru eğildi.

"Ah, evet." Çorap kurdelesini almak için elini cebine soktu ve durdu.

Leydi Priscilla'nın gözleri kocaman açıldı, usulca doğruldu ve ellerini çenesinin altında kenetledi. "Orada ne saklıyorsunuz, Dük? Bir nişan yüzüğü olabilir mi?"

Kurdele leydi Priscilla'ya ait değildi, bunu biliyordu ama artık onu göstermek zorundaydı. İsteksiz hareketlerle onu cebinden çıkararak havada salladı. "Büyükannemin gala gecesinde bu kurdeleyi kaybeden kadını bulmak gibi masaldan çıkmış misali bir görevim var." O sırada koridordaki karmaşayı duydu ve salona birinin girmesini bekleyerek başını kapıya çevirdi. Kimse yoktu. Biraz daha bekledi, sonunda bir şey duymamış olduğuna karar vererek ev sahiplerine döndü.

Leydi Priscilla kurdeleye bakmak için bir adım öne geldi ve bir an için heyecanla ona uzandı ama ağabeyi onu geri çekti. "Kurdele sana ait değilse Dük'ün vaktini boşa harcamayalım Priscilla. Londra'daki zamanı oldukça kısıtlı."

Priscilla'nın tebessümü dondu. "Galanıza katılmıştık Dük ama kurdelenin bana ait olmadığını itiraf ediyorum." Sonra mavi gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ama arayışınızı kısaltacaksa benimmiş gibi yapabilirim ve siz de planladığınız gibi şehirden ayrılabilirsiniz."

Sebastian bir an için ne cevap vereceğini bilemedi ama hemen ardından Lord Grant'le kardeşinin kıs kıs güldüğünü fark etti. Alı, bir şaka. Sebastian ayağa kalktı. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim Leydi Priscilla ve kabul etmek gibi bir gereklilik doğarsa sizi haberdar edeceğim." Bunun ardından ikisini de eğilerek selamladı ve Poplin'in ardından çıkış kapısına doğru ilerledi.

Bulduğu yolda sonuna kadar ilerlemiş ve bir şey elde edememişti. Bundan sonra ne yöne gideceğine dair bir fikri yoktu.

Priscilla'yla Grant telaşla odasına girdiklerinde Siusan bavulunu yatağının üzerine koyup açmıştı.

Priscilla nefes alabilmek için eğilerek ellerini dizlerine dayadı. "Ah Tanrım, ah Su, Exeter Dükü..." Bavulu kenara itti ve yatağa oturdu, yukarı hızla çıkmanın sonucunda hâlâ hızla soluyordu.

"Biliyorum," diye cevapladı Siusan. Bavula bir çift yürüyüş botu koydu. "Kapının vurulduğunu duyunca pencereden baktım ve ziyaretçimizin kim olduğunu gördüm."

"O zaman onun Londra'nın en yakışıklı erkeği olduğu konusunda benimle hemfikirsin," dedi Priscilla.

"İşin aslı sadece şapkasının tepesini gördüm, salonda otururken de sırtını." Her şeye rağmen keşke onu görebilmiş olsaydı. Seviştiği adamı. Ne olursa olsun kaçması gereken adamı.

Siusan ipek çoraplarını kıvırarak katladı ve yürüyüş çizmelerinden birinin içine koydu.

"Neyse ki salona girmedin," diye söze girdi Grant.

Siusan hızla arkasına döndü. "Ama neredeyse giriyordum! Grant ona Exeter Dükü diye hitap ederken koridordaki aynanın karşısında saçımı düzeltmek için durmuştum sadece." Şu an

neredeyse adamla karşı karşıya gelecek olduğunu düşünmek bile alnının boncuk boncuk terlemesine sebep oluyordu. Tanrım, kalbi hâlâ göğsüne çılgınca darbeler vuruyordu. "Ya içeri girseydim? Ya beni tanısaydı?"

"Bence kesin tanırdı. O gece galadaki yüzlerce kadına rağmen *bir şey* adamı buraya getirdi. Ama aynı şey adamı buradan uzaklaştırdı." Grant yatağın önünü arşınlamaya başladı. "Bu da şu an için adamın Sinclair kız kardeşlerin iki tane olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyor."

"Neden bahsediyorsun?" Siusan, saç fırçasını ve toka kutusunu deri çantaya koyduktan sonra yatağın etrafından dolanarak Grant'e doğru gitti.

Priscilla hızla kolunu yakaladı. "Mavi jartiyerin onda Su. Bize gösterdi." Priscilla'nın gözleri kocaman açılmıştı.

Siusan dehşetle Grant'e baktı.

"Evet, bunu yaptı ve her nasılsa onun Priscilla'ya ait olmadığını ve aradığı kadının o olmadığını biliyordu."

"Ivy'nin saçlarının kızıl olduğunu bilerek söyledim, böylelikle çekici dük kız kardeşimizi ayakkabısını düşüren Külkedisi olarak düşünmekten vazgeçecekti," diye ekledi Priscilla. "Gerçi sülalemizin kızıl olduğunu söyleyerek kendimi aptal durumuna düşürdüm!"

Grant, Siusan'ın omuzlarını tutarak hafifçe sıktı. "Sorun şu. Adam aradığı kadının Priscilla olmadığını nereden bildi? Evimize kadar gelmeyi başardı, boyunun uzunluğunu fark etmiş olduğunu düşünebiliriz."

Siusan durdu. "Ona... Ona kütüphanede bir şey söyledim. Sesimi duydu, muhtemelen İskoç olduğumu oradan anladı."

"Evet, bu kapımıza gelmesi için yeterli bir sebep. Londra sosyetesinde çok az İskoç var ve bunların çok azı sezon sona erdikten sonra Londra'da kalıyor."

"Hiçbiri de senin boyunda değil," dedi Priscilla usulca.

"Yine de kafam karıştı," dedi Grant. "Sen ve Priscilla birbirinize çok benziyorsunuz. Sizinle pek çok kez karşılaşmış olanlar bile zaman zaman ikinizi karıştırıyor. O farkı nereden anladı? Seninle bir kez karanlıkta birlikte oldu."

Siusan'ın rengi attı, gözleri usulca Priscilla'nınkilerle buluştu. Cevap vermek için ağzını açtı ama tek kelime bile söyleyemeyecek kadar çok utanmıştı.

Priscilla sağ elini ince beline koyduktan sonra sol eliyle Siusan'ı işaret etti. "Çünkü Siusan'ın göğüsleri ve kalçası var." Priscilla daha çok bir kız çocuğunu andıran kendi bedenine baktıktan sonra gözlerini kaçırdı, kıyaslama yapmak istemiyordu. "Tamamen giyinikken aramızdaki fark o kadar belirgin değil."

"Ama karanlıktı..." Grant bakışlarını Siusan'a çevirdi.

Siusan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ah, bana o şekilde bakma lütfen!" Arkasını döndü, dolabının kapağını açtı ve kancalardan birinde asılı pelerinini çekip aldı. "Yapmam gereken şey belli. O ikiden fazla Sinclair kızı olduğunu öğrenmeden önce Londra'dan ayrılmalıyım ki bunun çok uzun bir zaman alacağını hiç sanmıyorum."

"Ama nereye gideceksin? Seni bir yere gönderebilecek kadar paramız yok." Priscilla başını iki yana salladı. "Kal. Londra'daki zamanının kısıtlı olduğunu söyledi. O gidene kadar yapılan davetlere katılmazsın olur biter. Şehirden ayrılmana gerek yok."

"Priscilla, nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun?" diye çıkıştı Siusan. "Nerede yaşadığımızı biliyor! Geri gelecektir. Hayır, yapılabilecek tek şey, bir süreliğine buradan gitmek. Böylelikle ona Londra'da yaşayan tek Sinclair kızının sen olduğunu söylediğinde yalan söylememiş olursun. Ve en azından babam bunu öğrendiğinde öfkesinden kurtulmuş olursun."

"Su, bu kadar telaşlanma." Grant yüzünü ovuşturdu. "Seni saklamalıyız, hepsi bu. Kısa bir süre için."

Sinclair'lerin aşçısı ve tüm ev işlerini yapan hizmetkârları olan Bayan Wimpole kapıda durduğunu belli etmek için boğazını temizledi. Siusan, kadının ne zamandır orada durduğunu bilemedi.

Kadın elinde çay tepsisi ve bir tabak yeşil, yuvarlak bir şeyle tam kapının eşiğinde duruyordu.

"Bir şeyler yemek isteyeceğinizi düşündüm Leydi Siusan, yemek yememiştiniz. Çayınızla birlikte yemeniz için deniz yosunu kurabiyesi getirdim."

Siusan yeşil şeylere baktı ve eliyle ağzını kapadı. "Teşekkür ederim Bayan Wimpole ama bu öğlen sadece çay yeter. Şu an onlardan bir ısırık bile alamayacağımdan eminim."

"Affınızı dilerim ama salonda ve burada konuşulanları istemeden duydum Leydi Siusan, eğer ihtiyacınız varsa bir süre Bath'te genç kızlara eğitim veren bir okulun sahibi kuzenim Bayan Huddleston'un yanında kalabilirsiniz."

"Okulda nasıl saklanacak?" Priscilla ellerini sallamaya başladı. "Su genç kız sayılmaz. Birileri fark edecektir," diye ekledi iğneleyici bir tavırla.

"Son dönemde bir öğretmenini kaybetti," diye cevap verdi Bayan Wimpole. "Kız ona haber vermeden ve en azından bir

teşekkür bile etmeden evlenmek üzere gitti. Leydi Siusan, belki de kısa bir süreliğine onun yerini alırsınız."

"Ama ben öğretmen değilim," dedi Siusan. "Hiçbir eğitimim yok."

"Tekrar affınızı dilerim Leydim ama eğitiminiz var."

Grant güldü. "Dans etmek, giyinmek, mönü seçmek, şarkı söylemek... Evet, hiçbir şey yapmama sanatında üstüne yoktur."

"Kesinlikle Lordum," dedi Bayan Wimpole. "Leydim sosyal incelikler konusunda eğitimli." Çay servisini tuvalet masasının üzerine koyarken muma çarptı ve onlara dönmeden önce mumu düzeltti. "Kuzenimin bir öğretmene ve sizin de hem saklanacak bir yere hem de cebinize üç beş kuruş sokmaya ihtiyacınız var Leydi Siusan."

Siusan soran gözlerle önce Grant'e ardından da Priscilla'ya baktı. "Hayatımda bir gün bile çalışmadım. Tanrı aşkına, ben bir dük kızıyım."

"Evet ama Exeter Dükü Londra'dan ayrılana kadar seni iyi bir otele yollayacak paramız yok, gidebileceğin bir taşra evimiz de yok," diye hatırlattı Grant. "Londra'dan gitmek için yapacağın harcamaları çalışarak ödemelisin."

Bayan Wimpole başıyla onayladı, bu hareketi yaparken yanakları titreşti. "Hemen bir tavsiye mektubu yazacağım. Bath'e giderken yanınızda götüreceksiniz. Liddy Huddleston sizi geri çevirmeyecektir. Sonuçta siz olmasaydınız o okula sahip olamazdı."

"Ne demek istiyorsun, Bayan Wimpole?" diye sordu Priscilla.

"Ah, hiçbir şey. Zaman içerisinde ona birkaç kez yardım ettim ve bunlara müteşekkir olduğunu biliyorum." Bayan Wimpole, Siusan'dan bir cevap beklediğini belirten gözlerle ona baktı. "Mektubu yazayım mı?"

Siusan birinin "hayır" demesi umuduyla Grant'le Priscilla'yı inceledi ama ikisi de başlarını sallayarak onay verdiler. "Evet, Bayan Wimpole, yazın lütfen." İlerleyerek kadına sarıldı. "Minnettarım."

"Biliyorum." Bayan Wimpole kapıya yöneldi. "Yolculuk için size bir yemek sepeti hazırlayacağım. Ah, fazladan yosunlu kurabiye yapmış olduğum için çok mutluyum, karnınızı tok tutacaklar." Koridora yürürken hâlâ konuşuyordu.

"Yolculuk biletinizi alması için Killian'ı ahıra göndereceğim, Lachlan'ı da yolculukta size gereken birkaç şeyi aldırmaya... Sürücünün kapıyı açıp sizi elinizde yosun kurabiyesiyle ölü bulmasını istemem." Grant kapıya doğru ilerlemek üzere dönerken kıkırdadı. Kapıya vardığında durarak ciddileşti. "Daha önce buradan gitmene karşıydım Su ama şu an bunun tek çıkış yolu olduğunu kabul ediyorum. Üzgünüm."

Siusan başını salladı. "Biliyorum."

"Kısa bir süreliğine gideceğin için mavi gece ayakkabılarını almana izin vereceğim," dedi Priscilla neşeyle.

"Kızlar okulunda öğretmen olacağım Priscilla. Onları ne ara giyeceğimi söyler misin lütfen?"

Priscilla omuz silkti. "Bir fırsat yaratacağından eminim." Kız kardeşi bu sözlerinin ardından ayakkabıları getirmek için odadan fırladı.

Siusan bavuluna baktı ve sonra yanına çöktü. Yüce Tanrım, Sinclair Dükü'nün en büyük kızı, Leydi Siusan Sinclair ekmeğini kazanmak için çalışacaktı.

6. Bölüm

Verimlilik akıllı tembellikti r.
David Dunham

Üç gün sonra
Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu
Bath

"İşte odan," dedi Bayan Huddleston Siusan'a, bir arabanın oturma yerinden daha büyük olmayan yeri kapıdan göstererek. "Büyük değil ama yeterince rahattır." Minicik yatağın yanında duran küçük çalışma masasının çekmecesinin anahtarını çevirdi ve oradan yarım bir mum çıkardı. Mumu eski, demir şamdana yerleştirdi. "Mumlar çok kıymetli, gün içerisinde mumu şamdandan çıkarıp çekmeceye kilitlemeyi unutma. Eğer dışarıda bırakırsan kızlar alırlar."

"Bunu neden yapsınlar?" diye sordu Siusan mum kalıntısına bakarken.

"Gecenin bir yarısı kötü niyetli işlerin peşindeyken yollarını aydınlatmak için elbette." Kadın başını iki yana salladı. "Neyin içine düştüğünün farkında değilsin, değil mi? Ah ama

çok kısa zamanda öğreneceksin. Bu küçük hanımlar buraya tek sebeple gönderiliyorlar ve bu sebep de düzgün bir öğretim değil. Çok terbiyesizler, her biri, bizim görevimiz onların fırtınalı doğalarını bastırmak ve ortaya erdemli hanımefendiler çıkarmak."

Siusan odaya girdi ve bavulunu dar yatağın üzerine bıraktıktan sonra yeni evini daha yakından inceledi. Oda aşağıdaki sokağa bakan dar bir pencereden ışık alıyordu. Kapının arkasındaki üç kanca gardırop vazifesi görüyordu. Beyaz bir leğen ve ibrik, küçük yazı masasının üzerine tünemişti, masanın yanındaki tahta iskemlenin üzerinde de bir keten havlu katlanmış olarak duruyordu.

Hımm. Tıpkı ev gibi.

Bayan Wimpole'un mektubunda saklanmakta olduğun ve buradaki kalış sürenin belirsiz olduğu açıkça belirtilmişti. Başka bir ayrıntı paylaşmaya da gerek görmemişti." Bayan Huddleston, Siusan'ın bir şeyler anlatmasını bekler gibi duraksadı ama o bunu yapmayacaktı. İçinde bulunduğu durumu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Siusan'ın bir şey anlatmayacağını anlayan yaşlı kadının yüzü gerildi ve hemen ardından yutkundu. "Bana asil bir aileden geldiğinin ve sosyal inceliklere sahip olduğunun güvencesini verdi. Seni Zarafet Okulu'na kabul etmemin tek sebebi bu."

Bu ve bir öğretmeninin eksik olması. Siusan başıyla onayladı.

"Her neyse, buradayken sen de öğrencilerin uyduğu kurallara uyacaksın. Mumlar saat dokuzda söndürülür. İstisna yok. Kapılar da aynı saatte kilitlenir ve ertesi sabaha kadar kimsenin giriş ya da çıkışına izin verilmez." Bayan Huddles-

ton bir anda yüzünü ekşitti ve havluyu düzeltti, havlu artık masanın kenarıyla aynı hizadaydı.

Dur bir dakika. Kadın ne dedi? Kimse giriş ya da çıkış yapamaz. İmkânsız. Bayan Huddleston'ı yanlış anlamış olmalıydı. Durumu açıklık kazandırmakta yarar vardı. "Elbette ki kızlar uyuduktan sonra dışarı çıkabilmem için bir anahtarım olacak."

"İstisna yok!" Kadının göz çevresi deri bir çantanın boğum yeri gibi kırıştı. "Kuralları gevşettiğim anda başıma ne geleceğini biliyorum, öğretmenlerim kendilerini sokağa atıp hamile kalıyorlar ve ardından da evlenmek üzere buradan kaçıyorlar."

"Sizi temin ederim ki bu benim için geçerli değil. Buraya saklanmak için geldim ve fazlası yok ama buradayken Bath'te gezinmek hoşuma gider."

"Ah, öyle mi? O zaman öğrencilere eğitim gezileri yaptırırsın. İstisna yok." Bayan Huddleston kancaya takılı anahtarlarını kaldırarak gösterdi. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda benden istemelisin. Anahtarlar bende. Bütçemiz kısıtlı, bu nedenle stokları kontrollü kullanmalıyım."

Siusan ürperdi. *Ulu Tanrım,* burada birkaç gün bile kalamazdı. Burası okul değil, hapishaneydi! *Hayır. Hayır.* Kalamazdı. Gözleri kararardı ve yatağın kenarına oturdu.

"Seninle konuşuyorum, küçük hanım. Ayakta uyumaktan vazgeç." Bayan Huddleston üzerine doğru eğilerek burnunun üzerinden onu süzdü.

"Özür dilerim. Ne demiştiniz Bayan Huddleston?"

"Kızlar sana öğretmenim diye hitap edecekler."

Ben öğretmen değilim ve öyle bir muamele görmeyeceğim! "Hayır, onlara sosyeteye dahil olmanın yollarını öğreteceksem bana uygun ve doğru bir şekilde Leydi Siusan diye hitap etmeliler."

Bayan Huddleston'un kalın, kır kaşları yükseldi. "Leydi Siusan, öyle mi? Aman aman!"

"Evet. Leydi Siusan. Kızlar saygı göstermeyi öğrenmeliler ki buna bir itirazınızın olmayacağını düşünüyorum, bana Leydi Siusan diye hitap edilecek."

Bayan Huddleston'ın ince dudaklarında garip bir tebessüm belirdi. "Pekâlâ." Kadın Bayan Wimpole'un ona yazdığı mektubu kaldırarak parmağıyla üzerine vurdu. "Ama ben sana tavsiye mektubunda yazılmış olduğu gibi Bayan Bonnet diye hitap edeceğim. Kızlara görgü kurallarını öğretirken bir leydiymiş gibi davranabilirsin, bu oyun hoşlarına bile gidecektir ama ben sana adınla hitap edeceğim Bayan Bonnet."

Bayan Bonnet mi? O da kim?.. Ulu Tanrım. "Hım, tavsiye mektubunu görebilir miyim?" Siusan mektuba uzandı.

Bayan Huddleston mektubu arkasına sakladı. "Hayır, göremezsin. Bu kuzenimle aramdaki özel bir belge." Arkasını dönerek kapıya yürüdü, arada dönüp Siusan'a dik dik baktı.

"Beni affedin Bayan Huddleston." Siusan uysal bir tavırla başını eğerken dişlerini gıcırdattı. "Mektup, elbette ki özel."

"Akşam yemeği saat altıda yemek odasında." Bayan Huddleston bir kez daha dönüp bakmadan odadan çıktı ve tahta kapıyı ardından çarptı.

Siusan yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Tanrı aşkına, burada yaşamayı nasıl başaracaktı?

Yapamayacağını biliyordu ama yapmalıydı.

Ellerini birleştirerek diz çöktü ve gözlerini yumdu. "Tanrım, kötü ruhuma merhamet et ve Exeter Dükü'nü bir an önce Londra'dan uzaklaştır. Âmin."

Akşam saat altı

Siusan birkaç dakika erken gelmeyi planlamıştı ama son dakikada görüntüsüne biraz daha özen gösterme kararı vermişti. Kızlarla ilk kez karşılaşacaktı ve ilk intibanın etkileyici olmasını istiyordu. Kırmızı elbisesini giyerek saçlarını pırlanta tokalarla tutturdu ve boynuna inci gerdanlığını taktı. Odadan çıkmak üzereyken hızla geri döndü, masadaki küçük aynayı eline alarak kızlara sunacağı gururlu tebessümü prova etti. Hazır olduğunu hissederek odadan çıktı, merdiveni inerek yemek odasını aramaya başladı.

Saat tam altıyı bildiren ilk gongunu vururken odanın nerede olduğunu buldu. Duvarın içine doğru kayan kapıyı açtığı anda çok şaşırdı. Onun sade yatak odasının aksine burada duvarlar desenli Fransız kâğıdıyla kaplıydı, masa örtüsü ketendi, yemek takımları kristal ve gümüşlerden oluşuyordu. Servis masasında et, patates, çorba ve sebzelerle dolu servis tabakları duruyordu.

Gri elbiseli iki genç kadın ve on iki kız her birinde on iki mum bulunan iki büyük gümüş şamdanla aydınlatılan uzun masanın etrafında oturuyorlardı. Her birinde bir düzine mum vardı ve onun o kalıntı mumla idare etmesi bekleniyordu. O anda yemek odasındaki bütün gözlerin kendisine çevrilmiş olduğunu fark etti.

Siusan utançla gülümsedi. "Özür dilerim. Geciktiğimin farkında değildim." Masanın başında boş bir iskemle gördü ve telaşla oraya ilerledi. Kızlar beklenti dolu bir sessizlik içerisinde oturmaya devam ettiler. "Bayan Huddleston nerede?" diye sordu sonunda Siusan.

Yanında oturan altın bukleli küçük kız ona cevap verdi. "Bayan Huddleston yemeklerini bizimle yemez. Bunu sadece öğretmenler yapar." Gözleri tedirginlikle açıldı. "Siz yeni öğretmen misiniz?"

Siusan peçetesini kucağına yerleştirirken bir kahkaha attı. "Ah, Tanrı korusun. Ben Leydi Siusan'ım. Senin adın ne bakalım küçük hanım?"

"Bayan S... Sarah Seton."

"Pekâlâ, Bayan Seton, tanıştığımıza memnun oldum." Başını kaldırdı ve bakışlarını masada gezdirdi. "Yarın sabah size tanışma kurallarını öğreteceğim, son derece önemlidirler ama bu akşam birlikteliğimizin tadını çıkaracağız."

Masanın diğer ucundaki genç kadınlardan bir tanesi konuştu. "Ben Bayan Grassley. Korkarım biraz kafam karıştı Leydi Siusan. Öğretmen değilsiniz ama eğitmensiniz..."

"Evet, öyleyim." Siusan yemeği servis edecek uşak ya da hizmetçiyi arandı. Yemekler servis masasında durmaya devam ederse sıcaklığını hızla yitirecekti.

"Elbiseniz..." Kestane rengi saçlı, çilli burun ve yanaklı bir kız, Siusan'ın kırmızı gece elbisesini işaret etti. "Gri değil."

Siusan gözlerini kıza dikti.

"Özür dilerim Leydi Siusan. Ben Bayan Gemma Gentree."

"Doğru söylüyorsunuz Bayan Gentree." Siusan elbisesine baktı. "Değil. Ben asla gri giymem Bayan Gemma. O renk kimseye yakışmaz."

"Tüm eğitmenler gri giyer," diye mırıldandı Gemma. Siusan bunun doğru olduğunu fark etti. Öğretmenler iskemlelerinde huzursuzlukla kıpırdandılar.

"Ben giymem." Siusan yanında oturan Bayan Seton'a döndü. "Uşak göremiyorum. Yemeklerimizi servis masasından almamız âdetten midir?"

"Hayır, leydim," diye cevapladı kız. Boğazını temizlemek için sertçe yutkundu. "Siz servis yaparsınız, Leydi Siusan. Siz... Ve öğretmenler."

Siusan şaşkınlıkla masada oturan diğer eğitmenlere baktı. "Öyle mi?" Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Pekâlâ, böyle bir şey olmayacak." Siusan masadan kalktı, etrafından dolaştı ve dört kızın omuzuna dokundu. "Siz, dördünüz, lütfen ayağa kalkın. Gelin."

Kızlar tedirginlikle yerlerinden kalktılar.

"Size nasıl bir leydi olacağınızı öğretmek üzere buradayım ve ilk dersimize başlıyoruz. Ne yazık ki zaman zaman bir leydi hizmetkârlarına beklediği seviyeye ulaşmaları için ders vermek zorunda kalır. Bu akşam her biriniz öğünlerin nasıl servis edileceğini öğreneceksiniz."

Kızların ağzı açık kaldı. "Ama Leydi Siusan biz asla servis yapmayız."

"Akşam yemeği nasıl servis edilir biliyor musunuz?"

"Ben biliyorum!" Bayan Seton keyifle haykırdı. "Öğretmenler yemekleri tabaklarımıza koyarlar ve biz de yeriz."

Yüce Tanrım. "Sorumu bir kez daha tekrarlıyorum. Akşam yemeğinin düzgün bir şekilde nasıl servis edilmesi gerektiğini bilen var mı?" Siusan masaya ve ayakta duran dört kıza baktı. Hiçbiri cevap vermedi. "O zaman bu akşam bu işin sosyetede nasıl yapıldığını öğreneceksiniz." Siusan iskemlesine döndü. "İşe kristal kadehleri doldurmakla başlıyoruz."

Öğretmenler başlarını eğerek ağırbaşlılıkla gülümsediler.

Siusan kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı, kızlar verdiği talimata uymuşlar ve bardakları işini bilen bir uşak gibi doldurmaya başlamışlardı.

"Harikasınız kızlar. Ne çabuk öğreniyorsunuz." Sinsan kızlara yemek salonunda işlerin nasıl yürütülmesi gerektiğini öğretme işini tamamladığında kendiyle gurur duydu. Kızlar da kendileriyle gurur duyuyorlardı, hepsinin yüzü ışıldıyordu.

Belki de yemek ve yatacak yer için çalışmak o kadar da kötü bir şey değildi. Bu işe yeteneği var gibi görünüyordu.

Faydasızdı.

Sebastian gece kostümlerinin bir parçasıymış gibi taktığı sahte gülümsemeden yüzü ağrıyıncaya kadar tüm akşam yemeklerine, müzikallere, kalabalık toplantılara ve balolara katıldı. Hava koşulları değişip ağzından buharlar çıkana kadar Hyde Park'ta yürüdü, Vauxhall Bahçeleri'nin en ücra köşelerini araştırdı. Tek umudu onu görmekti.

Ama bir türlü göremedi.

İki yerde Sinclair'lerle karşılaştı. Üç erkek kardeş ve Priscilla. Sayıları hiç artmıyordu; Lord Grant'le Leydi Priscilla'nın diğer kardeşlerin Londra'da yaşamadıklarına dair söylediklerine inanmaya başlamıştı. Kütüphanedeki kadın o ailenin bir ferdi değildi.

Elini cebine sokarak kadının geride bıraktığı çorap kurdelesine dokundu. Burada, kütüphanede. Bunun bir rüya olmadığını ona hatırlatan tek şeye. Kadının gerçek olduğunu...

"İşte buradasın." Oturmakta olduğu kanepede başını kaldırdı ve kütüphanenin kapısında duran büyükannesini gördü. Titrek elinde bir mektup vardı. "Ona gitmelisin."

Sebastian hızla ayağa kalkarak kadının yanına gitti. "Sorun nedir? Gemma mı?"

Yaşlı kadın onayladı. "Diğer kızların alaycılığı tahammül edilmez bir hale gelmiş. Her gece ağlayarak uyuduğunu söylüyor."

"İsteğin buysa gidip onu alırım ama eğer Gemma babasına benziyorsa güçlü bir kızdır."

"Tek endişem bu alay etme konusu olsaydı dilimi tutardım ama fazlası var... Yeni bir eğitmen. Kafasını anlamsız fikirlerle dolduruyor. Aritmetik ve edebiyatı bir kenara bırakıp boş vakit nasıl geçirilir onu öğretiyor."

"Anlamadım büyükanne." Mektubu kadının elinden aldı ve onu kanepeye oturttu.

"Mönü planlamayı ya da kraliyet ailesi nasıl karşılanır gibi şeyleri öğrenmesinin ona ne faydası var? O bir piç. Asla düzgün bir evlilik yapamayacak. Kendi için yapabileceği en iyi şey mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek, böylelikle belki günün birinde iyi bir mürebbiye olabilir. Onun için umabileceğimiz en iyi pozisyon bu."

Sebastian onayladı. Aslında bunun doğru olmasını hiç istemiyordu ama kızın doğum koşulları onun soylu bir aileye girmesine engeldi. Büyükannesi haklıydı. Kızın geleceği için iyi bir eğitim hayatiydi. "Eğer bu doğruysa..."

"Mektubu oku!" Büyükannesinin sesi endişelendikçe yükseliyordu. Kadın çelimsiz eliyle Sebastian'ı bileğinden yakaladı ve mektubu tam göz hizasına kaldırdı. "Hepsi burada yazıyor."

Sebastian bakışlarını kâğıdın üzerindeki kelimelere odakladı. Büyükannesinin yanılmış olduğunu umarak tüm mektubu okudu. Bu hataya ihtiyacı vardı. Maalesef kadın yanılmamıştı. Vesayeti altındaki, okumaktan daha çok sevdiği bir şey olmayan yeğeni çalışmak yerine reverans yapmayı ve düzgün yürümeyi öğreniyordu. Geleceği için son derece önemli olan uygun eğitimi almak yerine boş işlerle uğraşıyordu.

"Nerede o?" Ayağa kalktı. "Bu okula gidip durumu inceleyeceğim. Eğer bu öğretmen gerçekten de boş işleri eğitimin

üzerinde tutuyorsa duruma el koyacağım. Ya o öğretmenin gönderilmesini sağlayacağım ya da Gemma'yı okuldan alacağım."

Büyükannesi rahatlayarak bir soluk verdi. "Bayan Huddleston'ın Bath'teki Zarafet Okulunda."

Sebastian kapıya doğru yürüdü. "Bu akşam toparlanacağım ve yarın sabah yola çıkacağım."

Bir hafta sonra
Pump Room'

Siusan, Bath'te geçirdiği bir haftanın sonunda öğlen yerine güneşin ilk ışıklarıyla uyanmaya alışmış gibiydi.

Bath sağlığa odaklanmış bir kasabaydı, Bath Herald'dan öğrendiği kadarıyla, Bath Balo salonları bile gece yarısından önce kapanıyordu. Bayan Huddleston sözüne sadık kalmış ve her gece okulun kapıları saat dokuzda kilitlenmişti.

Bir ay önce biri ona sabahın dokuzunda Pump Room'da gezineceğini söylese ona deli olduğunu söylerdi. Şu an yaşları altı ile on beş arasında değişen bir düzine öğrenci ve okulda öğretmenlik yapan Bayan Grassley'nin önünde ilerliyordu.

Tanrım, neden daha önce Bath'e bir eğitim gezisi yapmayı akıl etmemişti? Gerçi tercihi bu geziyi akşamüstü saatlerinde yapmaktan yana olurdu ama görünüşe bakılırsa Pump Room'da ılık, mineralli suyun kokusunu alarak gezinmek için en uygun saat buydu ve tüm Bath Sosyetesi de buradaydı.

Şık giyimli insanlar büyük salona girip çıkıyorlardı, bir kısmı yaşlı ve çelimsizdi bir kısmı da oldukça gençti ve oradan

1 Bath'te bulunan tarihi kaplıca binası. (ç.n.)

oraya koşuşturarak karşı cinsten birileriyle tanışma çabası içerisindeydi.

Bu görüntü karşısında gözleri yaşardı. Bunca gün okulda kapalı kalıp sadece çocuklar ve diğer hiçbir ortak noktası bulunmayan bayan öğretmenlerle iletişim kurduktan sonra şu an kendini evinde gibi hissediyordu.

"Ziyaretçi defterini imzalamayacak mıyız Leydi Siusan?" dedi yaşı büyük öğrencilerinden Bayan Gentree. Kurumu ziyaret edenlerin isimlerinin yazılı olduğu kaidenin üzerindeki deftere odaklanmış yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

Siusan gerildi. Evet, bunun yapılması gerekirdi ama onun saklanması gerekiyordu. Adını oraya kaydetmesi hata olurdu. "Ziyaretçi defterinin başında kalabalık etmemeliyiz. En büyük iki öğrenci defteri imzalayabilir." Öğrencilerinin geri kalanından hüsran dolu bir homurtu koptu ve yakınlarında bulunan iyi giyimli birkaç kadınla birkaç adamın ilgisini üzerlerine çekti. "Geri kalanlar benimle suyu test etmek için King's Pump'a gelecekler." Bu teklifi burun kıvırma ve dudak bükme gibi tepkiler aldı. "Toparlanın bakalım. Gerçek bir hanımefendi gezinirken kendini korumak için su içmelidir. Gücünü korumak istemeyenler kısa bir süre sonra oturmak zorunda kalarak giysilerini buruşturacaklar."

Kızlar bir açıdan doğru sayılabilecek bu açıklamayı kabullendiler. Şu an bir hizmetçiye sahip olmayan Siusan, elbisesindeki kırışıklıkları kendi ütülemek zorundaydı ve böylesine küçültücü bir işi asla yapmayacağı için oturmamanın en iyi çözüm olduğunu düşünüyordu. Ayrıca üzerinde yürüyüş kostümü vardı ve yürürken çok güzel görünüyordu. O yüzden yürümeye devam edeceklerdi ama önce biraz su içmeleri gerekiyordu.

Siusan, King's Pump'a geçti ve oradaki görevlinin eline birkaç şilin sıkıştırdı. "Hanımlar, teker teker gelip birer bardak

su alabilirsiniz." Öğrencileri pompadan gelen yoğun kükürt kokusuyla geri kaçtılar. Siusan'ın talimatını göz ardı ederek inatla orada durdular. Siusan saten el çantasını kızlardan birine verdikten sonra bardağa su doldurarak en yakınında duran kıza uzattı.

Kendi de bir bardak alarak ağzına götürdü, içmeden önce kendini hazırlamak için sıvıyı kokladı, bu Bayan Wimpole'un yemeklerini yemeden önce kusmamak için kız kardeşinden öğrendiği küçük bir hileydi. Hemen ardından kendini yoğun, tuzlu suyu yutmaya zorladı. Bardağı tepsiye geri koyarken midesi altüst oldu.

"Haşlanmış yumurta gibi kokuyor," dedi Bayan Sarah Seton, yukarıdaki galeride çalan müzisyenlerin sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle. "Haşlanmış, çürük yumurta!"

Siusan hafifçe dizlerini kırdı ve kısık sesle çocukla konuştu. "Bir hanımefendi asla şikâyet etmez, bunu yapması gerektiği zamanlarda dilini ısırarak asil tavrını korur."

"Ah!" Bayan Sarah Seton eliyle ağzını kapadı.

"Hayatım, mecazi anlamda söylemiştim." Siusan doğruldu. "Dilini ısırmana gerek yoktu."

Çantasını geri alarak görevliye bir şilin daha verdi. Bir bardak su için üç peni vermek çok saçmaydı ama verdiği paraları okul hazinesinden talep ettiğinde Bayan Huddleston hiç itiraz etmeden ödemeyi yapmıştı. Görünüşe bakılırsa velilerden birkaçı kızlarının eğitimindeki farklılıktan ötürü memnuniyetini bildirmişti.

Siusan bozuk paralarla ağırlaşmış çantasını elinde zıplattı ve aklına çok parlak bir fikir geldi.

Öğrencilerini Bath'te eğitmek için bunca fırsat varken neden bir mahpus hayatı yaşıyordu? Bir kahkaha atmamak için

kendini tuttu. Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu tarafından finanse edilerek tam bir hanımefendi gibi yaşayabilirdi. Tiyatroya, konserlere, sanat sergilerine, iyi restoranlara, alışverişe ve balolara gidebilirlerdi.

Bath'teki eğitim fırsatlarının bolluğu birden onu neşelendirmişti.

"Bundan sonra size gerçek bir hanımefendi gibi yürümeyi öğreteceğim, ağırbaşlı ve kendinden emin, sadece arzulanan ilgiyi üstünüze çekecek şekilde. Tıpkı bunun gibi." Siusan başını kaldırdı, boynuna asil bir eğim verdi ve odanın tam karşısında duran genç adama baktı. Adamın bakışları hemen ona kaydı ve göz göze geldiler. Siusan resmi bir şekilde gülümsedikten sonra başını çevirdi. Genç adam anında ona doğru gelmeye başladı.

"Şimdi etrafıma toplanın küçük hanımlarım." Kollarını kaldırdı ve kızlar etrafında bir çember oluşturdular. Adam Pump Room'un tam ortasında oluşturulan bu çemberin dışında kaldı. "Evet, dikkat çekmek ve bunu kontrol altına almak işte bu kadar basit." Kızlar usulca kıkırdadıktan sonra prova yapmak istediler. "Korkarım çoğunuz arzulanan dikkati üzerinize çekme yaşına henüz gelmediniz ama bu bir hanımefendinin özellikle sahip olması gereken yeteneklerden bir tanesidir."

Yeniden çantasının ağırlığını ölçtü. "Gezimize devam etmeden önce başka kim su içmek ister? Unutmayın, gerçek bir hanımefendi asla güçten düşmemelidir. Bunu yapmak elbiselerinizin buruşmasına sebep olur."

Siusan bir sonraki gezilerini nereye yapacaklarını düşünürken kızlardan dört tanesi telaşla su içmek üzere öne atıldılar. Merak etti. Yarın çok mu erken olurdu?

7. Bölüm

Tembellik yorulmadan önce dinlenmek alışkanlığından başka bir şey değildir.
Edgar Bergen

Üç gün sonra
Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu

"Tanrı aşkına, Bayan Bonnet, vermen gereken bir dersin varken yatakta ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"N... ne?" Siusan usulca gözlerini açtı ve yatağının başucunda saldırıya hazır bir boğa gibi köpüren Bayan Huddleston'ı gördü. Ah, doğru ya. Kızlar.

"Sınıftan gelen alkış sesleri ve kahkahaları duydum ve sınıfa girdiğimde ne gördüm dersin? Bir erkek." Kadın yumruk yapmış olduğu ellerini beline koydu.

Siusan telaşla yataktan kalktı ve hızla yastık yüzünden basılmış buklelerini düzeltti. "Evet, kızlara son dansları öğretmesi için tutmuş olduğum dans hocası, tabii sosyeteye uygun olanları."

Bayan Huddleston gözlerini kıstı, bu hareketi Siusan'la birlikteyken sıklıkla yapıyordu. "Kesinlikle. Adam öğrencilere eğitim veriyor ve benim eğitmenim uyuyor."

"Şekerleme denebilir aslında." Siusan elbisesine baktı ve elbisesi düzgün kalsın diye sırtüstü yatmaya çaba gösterdiği halde oluşan kırışıklıkları görerek yüzünü ekşitti. "Ben tüm dans adımlarını bilecek kadar iyi bir eğitime sahibim Bayan Huddleston. Bu nedenle enerjimi bu akşam dışarıda vereceğim derse saklamanın çok daha iyi olacağını düşündüm."

"Bir gezi daha mı?" diye püskürdü Bayan Huddleston. "Bu anlamsız macera okula kaça mal olacak?"

"Geziler anlamsız değil. Kızların eğitiminin önemli bir parçası." Siusan kaşlarını kaldırarak Bayan Huddleston'ın gözlerinin içine baktı. "Ve bunun okula hiçbir maliyet getirmeyeceğini öğrenmekten büyük bir mutluluk duyacaksınız."

"Haydi canım, büyük bir salonda kotilyon bedava mı? Sadece katılım payı bile..."

"Bedava. Lord ile Leydi Philamont kızlarının kendini sonunda bir hanımefendi olarak görmeye başlamasından dolayı öylesine mutlu oldular ki kızlarının, benim ve diğer en büyük öğrencinin bu geceye katılabilmesi için Protokol Şefi'yle bağlantıya geçerek biletlerimizi aldılar. Bilmiyorsanız sizi önceden uyarayım, dans bu gece saat on birde bitiyor."

"Çok geç." Bayan Huddleston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kuralları biliyorsun Bayan Bonnet."

"Evet, bu nedenle Leydi Philamont, kızının ilk dans gecesinde bir istisna yapmanız için sizinle konuşacak. Oldukça ikna edici bir kişiliğe sahip ve sizin de bu gecenin kızı için ne kadar önemli olduğunu sonunda anlayacağınızdan eminim."

Bayan Huddleston ince uzun parmağını Siusan'ın burnuna doğru sallayarak bir süre kendi kendine mırıldandı. "İlk karşılaşmamızda bir baş belası olduğunu anlamıştım Bayan Bonnet ve bu kanımı değiştirmek için hiçbir şey yapmadın."

"Okula övgü ve iki yeni öğrenci kazandırmak dışında..."

Kadın kemerindeki anahtar demirini eline alıp ön kapının anahtarını çıkardı. "Al bunu ama sakın kaybetme ve bu gece döndüğünüzde kapıyı kilitlemeyi unutma."

Siusan anahtarı aldıktan sonra kadına kapıyı işaret etti. "Önden buyurun Bayan Huddleston. Ben de sınıfıma dönmeliyim."

Siusan koridorda ilerlerken sevinç çığlıkları atmak istiyordu. Sonunda Bath'te bir baloya katılacaktı. Hayat devam ediyordu.

Toplantı Salonu

Siusan öğrencileri Bayan Gentree ve Leydi Penelope ile birlikte oraya nasıl gideceklerini ve havayı hesaba katmamıştı.

Okul, salondan çok uzak değildi, tepeyi hızla tırmanacaklardı ama yer son yağmurun ardından hâlâ ıslaktı ve çıkan ani bir soğuk kaldırımları buz kristalleriyle kaplamıştı. Dansa yürüyerek gitmeleri mümkün değildi, özellikle de mavi saten gece ayakkabılarıyla.

Bayan Huddleston katı kurallarını gevşetmekte zorlanıyordu, Siusan'a bu geceki eğitim gezisi için okuldan tek peni bile harcanmayacağına dair sözünü hatırlattı. Siusan'ın kızları Toplantı Salonu'na götürecek bir fayton kiralamaktan başka çaresi kalmamıştı. Ama buna değerdi. Tam anlamıyla olmasa da sosyeteye geri dönecekti.

"Şallarınızı uşaklar alacak," diye öğütledi sütunlu giriş koridorunda ilerlerken son derece heyecanlı görünen iki kıza.

Siusan ne hissettiklerini çok iyi biliyordu. Londra sosyetesinden birtakım simaların da bu geceye katılacağını varsaymak zorundaydı.

Parlamento kapalıyken daha iyi bir seçenek sunulmadığı sürece kimse Londra'da kalmazdı. Çok fazla bir bilgisi yoktu ama Bath, Londra'ya kıyasla çok daha sakin bir yerdi. Sosyete buraya şifalı sulardan faydalanmak ve yorucu sezonun ardından sıcak mineralli sularda güç toplamak için geliyordu.

Siusan sekizgen girişteki parlak ışıklardan dolayı gözlerini kıstı. Çift kapılı dar girişte anlık kalabalıklar oluşuyor ve hemen ardından insanlar büyük balo salonuna doğru akıyorlardı.

Daha önce hiçbir baloya katılmamış olan kızlar görkemli Bath sosyetesine ağızları açık kalarak baktılar. Siusan bile etkilendi. Bath, Edinburgh ve Londra'dan çok farklı bir görüntüye sahipti ve Siusan bunca zarif kadın ve erkekten oluşan böyle bir sosyeteyi hiç beklemiyordu.

Dev kristal avizeler mekânın ortasında bulunan pistte dans edenleri büyülü bir parıltıyla aydınlatıyordu. Bayan Gentree'nin gözleri ışıl ışıldı.

"Ne oldu? Bir terslik mi var?" diye sordu Siusan.

Kız başını iki yana salladı. "Hayır, her şey mükemmel. Sadece kendimi gerçek bir baloda hayal etmemiştim hiç."

"Öyle mi?" Ne garipti. Beyaz muslin elbisesi çok şık işlemelere sahipti ve tam bedenine göre dikilmişti. Bayan Gentree iyi bir aileden geliyor olmasa ne bu elbiseyi giyebilir ne de bu kadar pahalı bir kız okulunda okuyabilirdi. "Pekâlâ, bu gece için Lord ve Leydi Philamont'a teşekkür etmeliyiz. İşte oradalar."

Siusan başıyla yaklaşık on iki müzisyenin çalmakta olduğu balkonun altında bulunan iki sıra yastıklı kanepeyi gösterdi.

Leydi Penelope ailesine çılgınca el salladıktan sonra Siusan'a baktı ve bu gecenin olgunluk ve görgü kurallarını ne kadar öğrendiğine dair bir deneme olduğunu hatırladı. Toparlanarak başıyla orada olduklarını bildiğine dair bir hareket yaptı, tam karşılarına geldiklerinde de hoş bir reveransla onları selamladı.

"Bayan Bonnet... Ya da bu gece size Leydi Siusan olarak mı hitap etmeliyim?" Leydi Philamont'un nükteli gözleri parladı.

Siusan hiç bocalamadı. "Nasıl isterseniz Leydi Philamont. Bath sosyetesinde tanınmadığım için aradaki farkı anlamayacaklarından eminim."

Siusan'ın sözlerini bir espri olarak algılayan Leydi Philamont güldü. Siusan'ın gerçeği dile getirdiğinden haberi yoktu. "Çok hoşsunuz Bayan Bonnet, sizin ve Bayan Gentree'nin kızımla birlikte misafirimiz olarak geceye katılabilmenizden dolayı çok mutluyum. Penelope'miz mektuplarında sadece sizinle yaptığı eğitim gezilerinden bahsediyor. Okumak, yazmak, hesap yapmak gibi şeyler yok."

"Bir hanımefendiye gerektiği kadarı var," diye ekledi Siusan.

"Evet, evet, çok haklısınız!" Leydi Philamont bilmiş gözlerle kocasına baktı. "Penelope'nin mektuplarındaki yazım tarzı olgunlaştı ve şıklaştı. Kızımızdaki bu değişim o kadar kısa bir sürede oldu ki bu gece kızımızın mektuplarında gördüğümüz dönüşümün gerçekliğini gözlemlemek için taşradan kalkıp geldik."

Lord Philamont kızına bakarak başıyla onayladı. "Bu gece tam bir hanımefendi gibi göründüğünü itiraf etmeliyim."

Leydi Penelope hafifçe kızardı ve güç almak için Siusan'a baktı. Siusan bakışlarıyla kızın elbisesini işaret etti. "Anne,

bu elbisenin yapımında terziye gereken direktifleri benim verdiğimi öğrenince benimle gurur duyacaksınız. Bu elbiseyi ilk balomda ailemin yanında giyme imkânı bulduğum için onur duyuyorum, tabii resmi tanıtımım değil."

"Hayatım, o gün düşündüğünden de kısa bir sürede gelecek," dedi annesi, "Bayan Bonnet'nin verdiği dersler sayesinde elbet."

Lord Philamont izin istemek gibi bir zahmete girmeden kadınları kendi hallerine bırakarak oyun odasına geçti. Bu maalesef Siusan'ın öğrencileriyle birlikte kenarda oturması anlamına geliyordu. Leydi Philamont bir tanıdığına Bayan Bonnet'nin eğitmenliği altında gerçekleşen kızındaki mucizevi değişimi anlatıyordu.

Siusan dans pistindeki çiftlere gıptayla baktı. Dans etmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu ve bacaklarının esnekliklerini yitirmiş olduğundan emindi. Belki de kaplıcalara yapılacak bir eğitim gezisi iyi gelirdi ama Pump Room'daki suyu tattıktan sonra onca kükürtlü suya tahammül edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Henüz sosyeteye takdim edilmediğim için bu gece dans edemeyeceğimi biliyorum. Siz neden dans etmiyorsunuz Leydi Siusan?" diye sordu Leydi Penelope. "Pek çok erkek dikkatinizi çekmeye uğraşıyor."

"Kotilyon gecesi kamuya açık bir gece hayatım. Bu özel bir balo olsaydı dans daveti aldığım herkesle dans edebilirdim ama burada sadece resmi olarak tanıştırılmış olduğum kişilerle dans edebilirim ve Bath'te annen dışında, o da şu an arkadaşlarıyla meşgul, tanıdığım kimse olmadığı için duvar süsü olarak kalmak zorundayım."

"Of," diye inledi Bayan Gentree. "O zaman bir değişiklik olsun diye üçümüz salonda bir tur atalım mı?"

Siusan da Bayan Gentree'nin bıkkın iç çekişini tekrarladı. "Çok kalabalık. Ben elbisemi korumak için burada kalayım ama siz ikiniz yürüyüş çalışmanızı yapabilirsiniz. Unutmayın, sizinle ilgilenecek genç erkeklere göz süzme hakkınız yok. İkiniz de henüz takdim edilmediniz."

Kızlar ayağa fırladılar, heyecanla kıkırdayarak dolaşmaya hazırlandılar.

Siusan azarlayan bir bakışla ikisini de sakinleştirdi. "Tavırlarınıza dikkat edin. Sizler zarif birer hanımefendisiniz."

Kızlar başlarıyla onayladılar ve yanından ayrılmadan önce onu şaşırtarak karşısında en güzel reveranslarını yaptılar.

Siusan iç çekti. Hayalindeki bu değildi. Hem de hiç. Kalabalık salonda etrafına bakındıktan sonra bakışlarını Londra sosyetesinden tanıdık birinin girmesi umuduyla kapıya odakladı, kaplıcalarda harcanan bir günün ardından oyalanacak bir şeyler arıyordu. Bunun beyhude olduğunun farkındaydı. Hava o kadar kötüydü ki Londra sosyetesinden birinin buralara gelmesini ummak saçmaydı.

Haline üzülerek bir kez daha iç geçirdi.

Sonra, bir şey dikkatini çekti. Doğrularak odaklandı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam kapıdan içeri girerek birini arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Müzik adamın girişiyle birlikte durmuştu ya da Siusan duymuyordu çünkü pistteki dansçılar hâlâ hareketlerine devam ediyorlardı. Usulca ayağa kalktı. Adamın siyah saçları oldukça gür ve hafif dalgalıydı. Dans ceketi giymişti ama ayağında dans ayakkabıları yerine çizme vardı.

Köşeli çenesinde çıkmaya başlayan sakallarına bakılırsa kotilyona katılmaya son dakikada karar vermişti.

Adamın gözleri onunkilerle buluştu. Adamın bu ani ilgisi içini titretti ama bakışlarını kaçırmadı. Tanrı biliyor ya adam şeytani bir yakışıklılığa sahipti.

Bu mesafeden adamın göz rengini ayırt edemiyordu. Mavi miydi? Yeşil mi? Aslında bir önemi yoktu. Önemli olan her yanını kuşatan bakışlarıydı.

İçini ılık bir ürperti sardı. Onu tanımıyordu ama adamın her hali onu istemesine sebep oluyordu. Bakışları bile içindeki kadınlığı ve arzularını uyandırmıştı, yanakları ısındı.

"Leydi Siusan?" Biri kolunu sarsıyordu. "Affedersiniz, Bayan Bonnet?"

Siusan dalgınlığından kurtularak yana baktı ve orada durmakta olan iki öğrencisini gördü.

"Ah, Bayan Bonnet, her yanım titriyor. Yeni vasim geldi!" dedi Bayan Gentree. "Bu hiç beklenmedik bir durum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ama orada işte! Ne büyük bir sürpriz." Başıyla kapıyı gösterdi. "Beni okuldan almak için gelmemiştir, değil mi? Planı buysa, ölürüm."

Siusan kızın bakışlarını takip etti ve biraz önce dikkatini meşgul eden adamla karşılaştı. "Yeni vasin o mu?"

"Evet. Ah, benimle gelin Bayan Bonnet. Sen de Penelope. Onunla tanışmalısınız."

Sonunda vasisi olduğu kızı bulmuştu. Sebastian huzurla bir soluk verdi. Büyükannesinin yüzünü sirke gibi ekşiten Gemma'nın mektubunun ardından buraya geldiğinde kızı sosyetenin ince belli yeni yetmelerinden biriyle vals yaparken

bulacağını sanmıştı. Sırt çantası da Gretna Green'e[2] gitmek üzere hazırdı. Oysa kız, yanında kendisi gibi ağırbaşlı genç bir kızla, çok düzgün bir kadının yanında duruyordu.

Çok güzel bir kadının hem de, kadını gece boyunca durup seyredebilirdi.

Bakışlarını kadından alarak Gemma'ya odaklandı. Mektupta aralıksız bir şekilde bahsi geçen, genç bir kızın aklını çelerek masumiyetini çalıp yerini kadınsı hilelerle dolduran Bayan Bonnet denen yaratık neredeydi? Okula uğradığında Bayan Huddleston, Bayan Bonnet'nin burada Gemma'yla birlikte olduğunu söylemişti.

Neyse, çok yakında nerede olduğunu bulacaktı. Sebastian aklını başından alan tanrıçayı görmeden hemen önce onlara doğru ilerlemeye başlamıştı, kadın Gemma'nın kulağına eğilerek bir şeyler fısıldamıştı. Gemma başını eğmiş ve hemen ardından yeniden kaldırmış ve eteğini yerden yaklaşık üç santim yukarı çekerek ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Lord Sebastian. Affınızı dilerim, unvanınız çok yeni. Baştan başlamama izin verin. Ekselansları, Bath'e gelmenizi hiç beklemiyordum." Gemma'nın gözleri parladı.

"Özür dilemene gerek yok. Aslında tercihim Bath'te kaldığım süre zarfında Lord Sebastian olarak anılmak." Bakışları ciddiydi. "Anlamanı beklemiyorum ama insanların bir dükün yanında çok daha savunmacı bir tutum sergilediklerini gör-

---

2 İskoçya'nın İngiltere sınırına yakın küçük bir kasaba. 1753 yılında çıkarılan bir yasayla İngiltere'de 21 yaşına gelmemiş olan gençlerin evlenmelerine sınır getirilince gençler İskoçya'ya kaçarak bulunan şahitler huzurunda (genellikle demirci dükkânından bir nalbant) evlenme imkânına kavuşurdu. (ed.n.)

düm ve bu ziyaretimi herkes için mümkün olduğunca huzurlu kılmak niyetindeyim."

Kız başıyla onayladı. Sebastian, kızın yapmış olduğu açıklamaya şüpheyle yaklaştığının farkındaydı. "Lord Sebastian sizi o zamandan beri görmedim..." Kızın yüzündeki ışık bir anda söndü.

Quinn'in cenaze töreninden beri.

"Ziyaretimin beklenmediğinin farkındayım ama büyük anneme yazmış olduğun mektupta okulda büyük değişiklikler olduğunu bildiriyordun," dedi tüm sükûnetiyle, eğer mektupta yazanlar doğruysa Bayan Bonnet'nin hemen sokağa atılmasını sağlayacaktı. "Okula seni görmek için uğradığımda Bayan Huddleston senin Bayan Bonnet'yle birlikte burada olduğunu söyledi."

"Ah, evet o burada. Onunla yaptığımız eğitim gezilerinden çok şey öğrendim."

"Bu eğitim gezilerinden haberdarım. Bu gece Lord ve Leydi Philamont'un misafirisiniz ama bu balo da Bayan Bonnet'nin eğitim gezisi diye adlandırdığı şeylerden biri."

"Evet ama bu gece özel bir deneyim çünkü Leydi Penelope yakında sosyeteye takdim edilecek." Gemma gülümsedi. "Ben de ondan sonra gelen en büyük kız olduğum için getirildim. Bayan Bonnet bize her şeyi öğretiyor."

"Her şeyi mi?" Sebastian durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı.

"Tamam, tarih ya da Fransızca gibi önemsiz şeyleri değil. Bize hayatta büyük öneme sahip bir şeyi, hanımefendi olmayı öğretiyor."

"Peki, nasıl hanımefendi olunuyormuş?"

"Başkalarının..." doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. "Başkalarının senin adına her şeyi yapmasını sağlayarak."

Sebastian'ın çenesi kasıldı. Büyükannesi, Gemma'nın Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu'ndan hemen alınmasını istemekte haklıydı ama şu an toplum içerisindeyken kıza bunu söylemeyecekti. Kızın Bayan Bonnet'ye hayran olduğu her halinden belliydi.

"Gemma, Bayan Bonnet'yle tanışmak isterim. Belki de yarın sabah okuluna ziyarete gelirim," dedi dudaklarına sıcak bir tebessüm yapıştırarak.

"O da sizinle tanışmak ister Lord Sebastian ama bunu yapamaz." Kızın biraz önceki neşesi soldu.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona burada olduğunuzu söylediğimde ve sizinle tanışmasını çok istediğimi bildirdiğimde bana Bath'te sizi onunla tanıştıracak bir tanıdığı olmadığını söyledi, benim dışımda elbette ama benim de bunu yapma yetkim yok."

Sebastian doğrularak bu eğitmeni görmek için salonu gözleriyle taradı. "O nerede Gemma? Belki uygun bir tanışma için benim tanıdığım birileri vardır."

Gemma şüpheyle baktı. "Öyle mi?"

Sebastian onun bu ani sorusuna şaşırdı. Sebastian negatif bir cevap vermeden önce salonu araştırdı ve Protokol Şefinin bir sonraki setin anonsunu bitirmesini bekledi. "Gemma ben..." diye başladı ama sözünü bitirmedi. Tanıdığı bir kişi bile yoktu ama bir dans partneri arayan yeni dükü bir kadına tanıştırabilecek biri vardı, Protokol Şefi. "İşin aslında tanışmamıza yardımcı olabilecek bir beyefendi var. Söyle bakalım, Bayan Bonnet'yi nerede bulabilirim?"

Gemma'nın yüzü heyecanla aydınlandı. Elini koluna koyarak onu çevirdi ve Gemma'yı ilk gördüğü noktaya doğru bakmasını sağladı. "İşte orada, tavus kuşu renklerinde janjanlı elbisesi olan. Güzel bir kadın, değil mi?"

Yüce Tanrım. Balo salonuna girdiği anda dikkatini çeken göz alıcı kadındı. *Suçlu Bayan Bonnet o mu?*

Parlak saçları simsiyahtı, teni bir porselen kadar pürüzsüz ve beyazdı. Tarifsiz bir güzelliğe sahipti ve ona yönelen bakışlar dikkate alınırsa bu herkesçe biliniyordu. Kadına yaklaştıkça dikkatini başka bir şey çekti ve nefesi kesildi, bu kadın Leydi Priscilla Sinclair'le inanılmaz bir benzerliğe sahipti.

Evet, bu kadınla tanışmalıydı ama tanışma kısmını çok dikkatli bir şekilde ayarlamalıydı. "Bana bir dakika verir misin Gemma? Beni tanıştıracak kişiyi getirmeliyim." Kız başıyla onayladı ve Bayan Bonnet'nin yanına doğru ilerlemeye başladı. "Gemma..."

"Evet, Lord Sebastian?"

"Lütfen, şu an için bu tanışmadan ona bahsetme."

Suratına ahmakça bir tebessüm yerleştirdi. "Benimle dans etmesini isteyeceğim ve zarif bir ret cevabı bulması için ona zaman tanımak istemiyorum."

"Pekâlâ." Gemma usulca güldü, sonra arkasını dönerek ona öğretilen şekilde yürüyerek Bayan Bonnet'nin yanına döndü.

8. Bölüm

Cana yakınlık genellikle miskinlik, işe yaramazlık ve şıklığın kibiriyle bir arada görülür.
William Ellery Channing

Siusan'ın bakışları kalabalığın arasında gezindi. Lanet olsun, potansiyel sahibi tek adam Bayan Gentree'nin yeni vasisiydi ve o da kalabalığın içinde kaybolmuştu. Garip, kızın bir vasisi olduğunu bilmiyordu ama şu an düşününce ona ya da diğer kızlara aileleriyle ilgili hiçbir şey sormamış olduğunu fark etti. Aslında unvanları dolayısıyla bu gece baloya gelmelerini sağlayan Leydi Penelope'nin ebeveynleri dışında hiçbir öğrencisinin ailevi durumunu bilmiyordu.

Çok yazık. Kızlar da onun gibi ailelerinden ayrıydı. Kendilerini çok yalnız hissediyor olmalıydılar. Bunu daha önce neden düşünmemişti? Ailesi onun her şeyiydi. Erkek ve kız kardeşlerini çok özlemişti, kaz kafalı Priscilla'yı bile.

Öğrencileri de aynı durumda olmalıydı.

Bu akşamdan itibaren bu eksiğini tamamlayacaktı. Hepsini tanımak için çabalayacaktı.

"Bayan Gentree, vasiniz nerede? Onu göremiyorum." Bakışları bir kez daha balo salonunda dolaştı.

Bayan Gentree'nin gözleri tavandan sarkan avize gibi ışıldadı. "Bu geceye katılan bir tanıdık bulacağına inanıyor." Dudağının kenarını emerek başını çevirip baktı.

"Ah, ne kadar şanslı." *Neden olmasın ki?* Siusan'ın bildiği kadarıyla yakınlarda bir yerde oturuyordu. Belki de sormalıydı. Hem bundan sonra öğrencilerini iyi tanıyacağına dair yemin etmişti. Araştırıyor olmayacaktı. "Dansa geldi. Bu bölgede oturuyor olmalı. Senin için muhteşem bir şey."

Bayan Gentree başını iki yana salladı. "Hayır, Leydim bu bölgeden değil, o da benim gibi... Devonshire taraflarından." Bayan Gentree rahatsız olmuş gibiydi. Elindeki yelpazesini çevirdi, ayaklarıysa yerlerinde duramıyordu.

"Devonshire mı? Sahi mi?" Siusan yelpazesini açtı ve Bayan Gentree'nin vasisini aradığı belli olmasın diye yüzünün önünde sallamaya başladı.

Balo salonuna girdiğinde doğrudan ona bakmıştı. Adamın onunla tanışmanın bir yolunu bulacağına emindi. Dudaklarında bir tebessüm uçuştu. Belki de onu dansa kaldırırdı. "Bu özel baloya katılması ne büyük bir tesadüf. İlk balonda burada olması çok hoş."

Bayan Gentree'nin gözleri kalabalık balo salonunda gezindi. "Onun bu baloda, Bath'te olması en korktuğum şeydi," diye mırıldandı. Gözleri ağlamak üzereymiş gibi parlıyordu. "Bu akşam beni ziyaret etmek için okula gittiğinde Bayan Huddleston ona burada olduğumu söylemiş."

"Ulu Tanrım." Siusan dizlerini bükerek çantasından çıkardığı dantelli mendilini kıza uzattı. Ona iyice yaklaştı. "Bir terslik mi var Bayan Gentree?"

"Sevgili Bayan Bonnet," diye şakıdı arkasından bilmiş bir erkek sesi. Siusan doğrularak o tarafa döndü.

Karşısında Toplantı Salonunun yeni Protokol Şefi Bay John Charles ve Bayan Gentree'nin, diz bağlarını çözen yakışıklı vasisi duruyordu.

"Bayan Bonnet, size Wentworth Markisi Sebastian Beaufort'u tanıtmama izin verirseniz beni onurlandırırsınız." Bay Charles Lord Wentworth'u gösterdi, adam asil bir tavırla önünde eğildi.

Bayan Gentree gözlerini çılgınca kırpıştırıyordu, Siusan bunun gözlerine dolan yaşları saklayabilmek için olduğunu düşünmedi, şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. "Lord *Wentworth*... benim vasim," diye ekledi.

"Lord Wentworth size Bayan Siusan Bonnet'yi takdim ederim."

Siusan dudaklarında beliren tebessümü gizleyebilmek için oldukça uzun bir reverans yaptı.

"Daha bir dakika öncesine kadar Bath'te tek bir tanıdığımın olmadığını itiraf ediyorum," dedi Lord Wentworth, "vasisi olduğum kişi hariç elbette ama böylesine güzel bir müziği dans etmeden dinlemeye daha fazla tahammül edemeyecektim."

Siusan bir an için kulaklarına inanamadı.

"Ben de Protokol Şefi'ne beni vasisi bulunduğum kızın en sevdiği öğretmeniyle tanıştırması için yalvardım, onun da dans etmeyi en az benim kadar sevdiğini düşünerek elbette." Hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmaya devam eden Bayan Gentree'ye gülümsedikten sonra gururlu bir tavus edasıyla Siusan'a döndü.

Tanışmalarını Protokol Şefi'ne yaptırmak büyük bir akıllılıktı. Siusan bunu akıl edeceğinden şüpheliydi ve adam düşünebildiği için ona minnettardı. Artık birlikte dans pistine adım atabilirlerdi.

"Dans edelim mi Bayan Bonnet?" diye sordu Sebastian ona. "Korkarım tanışmamızın bedeli bu."

Protokol Şefi başındaki peruğu zıplatan, içten bir kahkaha attı. "Ah, gerçekten de öyle."

"Ne yazık ki bu sorumluluktan kaçmanın bir yolu yok. Herkes bize bakıyor. Bayan Bonnet?" Sebastian iri gözlü güzele kolunu uzattı ve kadın şaşırtıcı bir şekilde bu kolu kabul ederek dans pistine ilerlemeye başladı.

"Bir vals çalınacak." Adamın gözlerinin içine sorarcasına baktı. "Oldukça yeni."

"İsterseniz yerel bir dansı bekleyebiliriz." Doğruyu söylemek gerekirse kadının bunu seçmesini bekliyordu. Bu çok şeyi açığa çıkarırdı. Hanımefendi olma sanatını öğreten biri nasıl olur da tüm İngiltere'de son moda olan valsi bilmezdi? Nefesini tutarak kadının cevabını bekledi.

Kadın başını yana eğerek tek kaşını kaldırdı. "İtiraf edeyim ki valse tapıyorum. Beni affedin Lordum, sadece sizin rahat etmenizi istemiştim. Bu dans daha sadece sarayda yapıldı."

"Sizi temin ederim ki son derece rahatım." Yeterli bir cevaptı ama gerçek sınav kadının bu konudaki yeteneğiydi. "Dans edelim mi?"

Bayan Bonnet pozisyonunu alırken başını eğerek gülümsedi.

Sebastian da ışıltılı bir tebessümle karşılık verdi.

Protokol Şefi sadece onları tanıştırmakla kalmamış, pozisyonunu kullanarak Bayan Bonnet'nin tüm isteksizliğine rağmen onunla dans etmesini de sağlayarak Sebastian'ın teşekkürüne hak kazanmıştı. Ve bir vals yapacaklardı. Bu samimi dans duruşu onlara sohbet imkânı tanıyacaktı ve Sebastian meşhur Bayan Bonnet'yi çok yakından inceleyebilecekti.

Müzik başladı ve bir an sonra kadın kollarının arasındaydı. dönerlerken gözlerini gözlerine dikmişti.

Bu kadın hiç de utangaç, sessiz sakin bir eğitmen değildi. Onda bir zarafet vardı ve bugüne kadar hiçbir genç kadında karşılaşmadığı bir güven. Genç kızlar okulunda bir eğitmen mi buna sahipti?

Pek mümkün değildi. Tanıştırıldıkları andan bu yana kadının en rahatsız anı bile kolaylıkla geçiştirebildiğini fark etmişti. Çelişkiler vardı. Kesinlikle daha fazla bir araştırma yapması gerekiyordu.

Yeniden yakın pozisyona geldiklerinde kadının yüzünü süzdü. İri gözleri, enfes bir burnu, çıkık elmacık kemikleriyle neredeyse Leydi Priscilla Sinclair'in ikiziydi. Farklılıklar da vardı ve onları biraz daha inceleyince aralarında bir ilişki olduğuna dair tezi çürüdü.

Üst dudağı alt dudağından daha dolgundu, bir an için o dudakların dudaklarının üzerinde gezinmesinin nasıl olacağını düşündü. Çenesi güçlü ve son derece dişiydi, ovalden çok köşeliydi. Bedeni, dişiden de öte.

Kadının yanakları kızararak fildişi renkli tenini pembeleştirdi. Lanet olsun, onu incelediğinin farkındaydı.

"S... Siz İskoç'sunuz Bayan Bonnet," dedi beceriksiz bir tavırla, kendini bir şey söylemek zorunda hissetmişti.

"Evet." Dudağı hafifçe büküldü ve hemen ardından toparlandı. "Siz de uzunsunuz."

"Sizin gibi."

"Gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor, Lordum." Hareketleri dans pistindekilerden çok daha zarif ve akıcıydı, esas niyeti onu öğretmenlik görevinden attırmaktı ama gözlerini ondan

alamıyordu. "Diğer şaşırtıcı becerileriniz nelerdir?" diye sordu kadın.

Bakışlarında beliren anlık tebessümü fark etmemiş olsa soruyu gizemli bir flörtleşme yerine alaycı bir yaklaşım olarak algılayabilirdi.

"Sizin gibi birini etkileyecek pek çok beceriye sahip olduğumu söyleyebilirim, Bayan Bonnet." Kadının kıvrımlı bedenine fevkalade oturan pahalı elbisesini inceledi. "Giyinmenin onlardan biri olmadığını itiraf etmek zorundayım."

"Hayır, değil." Kadın önce onun ayağındaki binici çizmelerine ardından da yanlarında dans eden adamın gece ayakkabılarına baktı. "Neyse ki bu öğrenilebilen bir beceri. Bana göre modaya uygun giyinmek için hiçbir zaman geç değildir."

Bu bir iğnelemeydi ama diğer yandan da kadının müfredatıyla yüzleşmenin bir yoluydu. "Bu sorumluluğum altındaki kıza öğrettiğiniz becerilerden mi?"

"Evet, öğrencilerimin birer hanımefendi olarak yetişmeleri için gereken diğer şeylerin yanı sıra bunu da öğretiyorum."

Dönerlerken Sebastian yanlış bir adım atarak ona doğru ilerledi ve göğsü kadının dolgun göğüslerine çarptı. *Kahretsin.* Kadının kaşlarının aldığı şekilden bunu bilinçli olarak yaptığını düşündüğünü anlamıştı. "Özür dilerim."

"Herkes öğrenirken hata yapar, Lord Wentworth." Kadın gözlerini gözlerine dikince Sebastian bu gözetim altında bir hata daha yapmaktan korktu.

"Bayan Bonnet." Şimdi tedirgin etme sırası ondaydı. "Fransızca, tarih, edebiyat ve sanatın genç kızlar için daha uygun şeyler olduğu fikrine katılmıyor musunuz?"

Farkında olmadan kadının eldivenli elini ve belini daha sıkı tutmaya başlayarak onu kendine doğru çekti. Zekâsı ve

dili keskin ama bedeni yumuşaktı... Ona yaslanan bedenini hissetmek hoştu.

"Lordum." Birleşmiş ellerine baktı. "Sizi düşmeyeceğime temin ederim. Elinizi biraz daha gevşetebilirsiniz, tabii yanlış bir adım daha atıp yere yuvarlanmaktan korkmuyorsanız."

Sebastian bir anda kadının bedeninin kendi bedenine ne kadar çok yaklaşmış olduğunun farkına vardı. "Affınızı dilerim Bayan Bonnet. Vals konusundaki deneyimim konusunda sizi biraz yanılttım."

"Çok açık." Sebastian aralarındaki mesafeyi açınca kadın rahatladı. "Öğrencilerle ilgili sorunuza gelince, ben bahsettiğiniz tüm konuların geniş kapsamlı bir şekilde öğretilmesi gerektiğine inanıyorum. Yine de adabı muaşeret ve sosyal incelikler olmadan eğitim tamamlanamaz." Gül rengi dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Vasisi bulunduğunuz kız ben buraya eğitimini tamamlamak üzere gelmiş olduğum için çok şanslı."

"Kesinlikle. Eğitiminizin değerini daha iyi anlayabilmek için belki de yarın okula bir ziyaret yapmalıyım." Onu resmen düelloya davet ediyordu.

Kadın bu daveti hemen kabul etti. "Belki de öyle yapmalısınız Lordum." Başını geriye attı, Sebastian onları gerekenden biraz daha hızlı çevirirken yüzünde oldukça baştan çıkarıcı bir tebessüm belirdi. "Kayda değer bir şeyler öğrenebilirsiniz."

İkisinin de okulla ilgili olmadığını bildiği bu cüreti ses çıkarmadan kabullenirken Sebastian'ın nabzı hızlandı. Müzik sona erdi, daneçılar alkışlarken Sebastian dudağını onun kulak memesine yaslayarak sıcak nefesiyle fısıldadı. "Çoktan öğrendim bile, sevgili Bayan Bonnet."

Ertesi sabah
Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu

Sebastian tabak çanak seslerini duyduğunda her şey için çok geçti çünkü sınıfın açık kapısında duruyordu.

Kızlar senkronize çiftler halinde başlarını kaldırıp onaylamaz gözlerle onu süzdüler. Görünüşe göre kahvaltılarını bölmüştü. Usulca geriledi ve onlardan bir talimat gelene kadar ön salonda beklemeye karar verdi ama kaçamadan önce Bayan Bonnet onu gördü ve seslendi.

"İçeri gelin, Lord Wentworth." Ona içeri girip etrafı bir düzine öğrenciyle çevrili iki küçük çay masasından birine oturmasını işaret etti. "Hanımlar, bir misafirimizin olması ne hoş. Çay servis etme sanatını çalışmak için bundan daha iyisi olamaz, değil mi?"

"Çalışmak mı?" Sebastian bu sözü yüksek sesle ve böylesine küçümseyici bir tavırla dile getirmek istememişti ama kendini tutamamıştı. "Onlara çay servisinin nasıl yapıldığını mı öğretiyorsunuz? Şu kısacık yaşamları boyunca hiç içmemişler mi?"

Bayan Bonnet çaydanlığı özenle masanın üzerine yerleştirdikten sonra yumruğunu kalçasının çıkıntısına koydu. "Evet, içtiler ama birer çocuk olarak kaç kez annelerinin rolünü üstlenme fırsatını buldular?"

Alaycı bir dille cevap vermeye hazırlandı ama o sırada odadaki tüm kızların donakalmış bir şekilde zavallı Gemma'ya baktıklarını fark etti. Gemma yalvaran gözlerini ona dikerken ses çıkarmadan lütfen dedi. Sebastian yorumunu kendine sakladı ve Bayan Bonnet'ye devam etmesini işaret etti.

"Buraya bakın hanımlar." Bayan Bonnet tüm gözler üzerine çevrilene kadar ses çıkarmadan durdu. "Misafirleriniz gelme-

den önce hizmetçi ya da uşağınızın masaya örtü koymasını sağlayın, mümkünse dantel bir örtü olsun, mevsime göre taze çiçekler ya da yeşillikler de konmalı." Bayan Bonnet döndü ve pencerenin yanında duran büyük tepsiyi aldı. "Aşçının demliği ateşin ya da fırının yanında ısıtmış olması çok önemli. Bu önlemi almazsanız demliğiniz kaynar suyu eklediğiniz anda çatlayabilir. Ayrıca çay da önceden ısıtılmış demlikte daha uzun süre sıcak kalır." Bu aşamanın ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlatmak amacıyla tek tek kızlara baktı.

Sebastian dizlerine doğru eğilerek bu çay hazırlığı eğitimiyle ilgileniyormuş taklidi yaptı. Gemma tamamıyla eğitime odaklanmıştı.

"Personeliniz yetersiz olduğu zamanlarda çayı ve kaynar suyu sizin eklemeniz gerekebilir, ben bu işi aşçının yapmasını tercih ederim." Kızlar endişeyle bakıştılar. "Eğer demliği sizin doldurmanız gerekirse fincan başına bir çay kaşığı çay koyun." Çay kutusunu açarak demliğe birkaç kaşık çay koydu. "Kaynar suyu daha sonra ekleyeceksiniz ve mutlaka kaynar su olmalı aksi takdirde çayınız güzel demlenmez."

Öğrenciler tamamıyla büyülenmişti. Bu olayı seyredenler kadının simyacılık yaptığını düşünürdü.

Bayan Bonnet'nin bakışları Gemma'ya odaklandı. "Suyu demliğe siz döker misiniz lütfen Bayan Gentree?"

Gemma ayağa kalktı, sıcak su dolu caydanlığı servis masasından alıp demliğin yanına getirdi. Elleri titriyordu, demliğin kapağını açtı ve suyu boşaltmaya başladı. Yaklaşık yarım fincanlık bir suyu masa örtüsüne döktü. Diğer kızlar gülmeye başladılar.

"Bu harika Gemma. Hepinizin görmesini istediğim şey tam da buydu." Sıcak suyu Gemma'nın elinden alarak servis masa-

sına geri koydu. "Dolu bir çaydanlık umduğunuzdan çok daha ağır olur ve buharı da ellerinizi yakabilir. Asil olsun olmasın bunu yaşamamış bir tek kadın bile yoktur." Usulca Gemma'nın omuzunu okşadı. "Yemin ederim ki benim başıma pek çok kez geldi, işte bu nedenle bu işi benim için aşçının yapmasını tercih ederim." Rahatladığı yüzünden okunan Gemma'ya sırıttı. "Bayan Gentree, çok iyi bir iş çıkardınız. Kaynar su dolu bir çaydanlıkla benden çok daha iyi başa çıktınız."

"Suyu demliğe ben dökeyim mi Bayan Bonnet?" diye sordu Sebastian. Gemma'yı utancından kurtarma girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Gemma'nın yüzünde beliren tebessüm sorgu dolu bir yüz kırıştırmaya dönüştü.

"Bu işimize yarardı Lord Wentworth ama kızların egzersiz yapması gerekiyor." Öğrencilere baktı. "Sıraya girin bakalım. Su soğumadan, çabuk olun. Her biriniz demliğe yarım fincan kaynar su koyacaksınız. Dökülmeler konusunda fazla endişelenmeyin. Mutfakta bol bol çay ve kaynar suyumuz var."

Sebastian Bayan Bonnet'nin her kıza ayrı ayrı sabırla çay yapma aşamalarını öğretişini izledi, kadın bu işi Latince öğretir gibi bir ciddiyetle yapıyordu. *Komik.*

Kadının bu abartılı durumu üzerinde beynini yormaya devam ederse yine Gemma'yı utandıracak bir şey yapacak ya da söyleyecekti. Dudaklarını sımsıkı mühürledi ve incelemelerine sadece gözleriyle devam etti.

Fiziksel açıdan Sinclair ailesiyle benzeşiyordu ama kadını izlemeye devam ettikçe aralarında bir akrabalık olmadığına daha da çok ikna oldu. Hayır, bu kadın incir çekirdeğini bile doldurmaz şeylerle eğitimi birbirine karıştıran, zeki ve sabırlı bir öğretmendi. İlk fırsatta bu yanlışı düzeltecekti.

Gemma eğitimini bitirdiği sırada Bayan Bonnet eğilerek kızın kulağına bir şey fısıldadı. Gemma fincana koyduğu çayı aldı ve Sebastian'a götürerek gururla servis etti.

Kızın gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışık ve kendine güven vardı. Gemma'ya teşekkür ettikten sonra, çayın tadına baktı ve ona övgüler yağdırdı.

Bayan Bonnet, Gemma'ya gururla gülümsedi.

Sebastian'ın sabah boyunca öğretmeni incelerken kasmış olduğu yüz hatları gevşedi.

Belki de Bayan Bonnet'yi çok katı yargılıyordu.

Edebiyat ya da matematik elbette ki eğitimin değişmezleriydi ama çok basit bir sosyal incelik öğrenmenin Gemma'nın kendine güvenini nasıl geliştirdiğini de görebiliyordu.

Gemma'nın bu okulda kalmasına karar vermeden önce elbette ki daha fazla araştırma yapması gerekiyordu. Konu kızın eğitimi ve geleceğiydi.

Lord Wentworth beş gün boyunca velisi olduğu kızın günlük derslerine katıldı. Ya da çoğunlukla Bayan Gentree'nin *onunla* yaptığı derslere. Gemma'nın diğer dersleriyle ilgilenmediği kesindi, diğer öğretmenlerin hiçbiri ders saatlerinde onunla birlikte olma mutluluğunu yaşayamadılar.

Bir gün Lord Wentworth'ün talihsiz zamanlaması Bayan Bonnet'nin, Bayan Huddleston'ın kesin emriyle, onu öğrencileriyle Milsom Sokağı'na yapacağı geziye davet etmesine sebep oldu. Kaliteli tuhafiye malzemesi ve en basit şapkayı bile çekici kılabilecek kurdeleler seçmeyi öğreneceklerdi.

Lord Wentworth'ten birinci sınıf manidar yorumlar duymak istemeyen Siusan başlangıçta bu emri reddetmişti. Ta ki Bayan Huddleston her bir öğrenci için üç kurdele bedeli

ödemeyi kabul edene kadar. Tabii kendisine de üç kurdele alacaktı, tanıtım gösterisi için gerekliydi.

Bu düzenlemenin oldukça faydalı olduğunu anlayan Siusan Sebastian'ın onlara katılmasını kabullenmiş ve ertesi günü de yelpaze seçme günü ilan etmişti.

Şimdi daha büyük bir şeyin peşindeydi. Hem öğrencilere hem de öğretmene yelpaze almak için fon yaratmak çok kolay hatta komik olmuştu. Lord Wentworth'un bu gezide vasisi olduğu kıza eşlik edebileceğini söylemesi Bayan Huddleston'ın bu parayı vermesini anında sağlamıştı.

Siusan en ufak bir suçluluk dahi hissetmiyordu. Dersini verebilmek için birtakım malzemelere ihtiyaç duyuyordu, tıpkı diğer öğretmenlerin dosya kâğıdı, mürekkep, kitap ve haritalara duyduğu ihtiyaç gibi...

Hem okuldan çıkacak para o kadar da büyük bir miktar değildi; kızların oldukça sade, renksiz, oymasız, beyaz muslin elbiselerine uyumlu neoklasik yelpazelere ihtiyaçları vardı. Kendi yelpazesi ise fildişi çubuklu, üstünde renkli ipek yaprakların bulunduğu biraz daha pahalı bir şeydi ama yelpaze iletişim şekillerini ve pratik hareketleri göstermek için gerekliydi.

Milsom Sokağı'na yapılan gezi ve yelpazeleri alma işlemi peşlerinde dolanan Lord Wentworth'e rağmen olaysız bir şekilde tamamlandı.

Kızlara bir yelpazeye nasıl hükmedeceklerine dair verdiği ders ise mahvoluş anıydı.

"Bir hanımefendi hayatını yelpaze kullanma tekniğini mükemmelleştirmeye adayabilir," diye başladı söze. Lord Wentworth onaylamayan bir hırıltıyla karıştırılabilecek bir ses çıkararak boğazını temizledi. Adamın bir daha araya girmeyeceğinden emin olana kadar sustu. "Ben size sadece

üç günde temel hareketleri ve basit yelpaze dilini anlamayı öğreteceğim."

Lord Wentworth homurdandı. Siusan öfkeyle yelpazesini açtığı anda küçük dershanede gök gürültüsüne benzer çıtırtılar duyuldu. Lord Wentworth'un ağzı açık kaldı. "Ah, ilk dersimiz yelpazenizi açmak. Bu hareketi yelpaze sizin bir uzvunuzmuş gibi gerçekleştirmelisiniz, duygularınızı yüzünüz kadar net bir şekilde ifade edebilmelisiniz. Yelpazelerinizi kaldırın lütfen."

Öğrencilerin bir kısmı yelpazelerini son hızla kaldırırken bir kısmı da sanki ellerinde yavru bir kuş varmış gibi özenle tuttular.

"Bulunduğunuz yere göre yelpazenizi son derece ağırbaşlı ve sessiz bir şekilde de açabilirsiniz tüm dikkatleri üzerinize çekecek bir şekilde çıtırdatarakta... Gerçi benimki kadar zarif bir yelpazeye hasar vermeden bu hareketi uygulayabilmeniz için çok fazla egzersiz yapmanız gerekir."

Kızlar kıpırdamadan durmaya devam ettiler, yelpazelerini açarken kırmaktan korkuyorlardı. Siusan kendi yelpazesini kapadı ve onunla Leydi Penelope'nin omuzuna dokundu. "Yelpazeni aç lütfen."

Leydi Penelope hiç gecikmeden yelpazesini açtı, hiç ses çıkarmadan açmayı başardığı için duyduğu mutluluk her halinden belliydi. Siusan yelpazesini Bayan Seton'ın omuzuna dokundurdu, kız yelpazesini bir akçaağaç yaprağının süzülerek yere inişini andıran bir sessizlik ve yavaşlıkla açtı. "Çok güzel Sarah, bir dahaki sefere biraz daha güçlü olsun. Bir kez daha dene lütfen."

Lord Wentworth'un gözlerinde alaycı bir keyif vardı. Siusan ona da bir yelpaze verdi. "Haydi, hep birlikte deneyelim,"

dedi kükürdamasını bastırmaya çalışarak. "Sonra sallamaya geçeceğiz."

"Pekâlâ." Lord Wentworth ukalaca bir sıntışla ayağa kalktı. Yelpazesini kaldırdı ve öyle bir hızla açtı ki yelpazenin tam ortadaki iki yaprağı kırıldı.

"Ah, Tanrım. Sizin üç günden fazla bir eğitim almanız gerektiğini görüyorum Lord Wentworth." Ona başka bir yelpaze uzattı ama adam reddederek yerine oturdu.

Kızlar kahkahalarla güldüler.

Lord Wentworth yeniden homurdandı.

"Bir kez daha düşündüm de, sallamayı başka bir güne bırakmaya ve bugün *dil* eğitimiyle devam etmeye karar verdim." Siusan kaşlarını kaldırarak Lord Wentworth'a baktı. Adamın yüzünde sonunda kızlara vakitlerini boşa harcamayacak bir şey öğreteceğini düşündüğü bir rahatlama oluşmuştu. Siusan'ın dudakları muzipçe büküldü. "Yelpaze dili..."

Lord Wentworth dersin ardından okuldan hemen çıkıp gitmek yerine sınıfın önündeki koridoru arşınlayarak öğrencilerin tümünün oradan ayrılmasını bekledi. "Bayan Bonnet, bugünkü dersiniz ya da daha doğru bir deyişle koket kampı eğitiminiz tamamıyla uygunsuzdu."

Siusan bakışlarıyla onu olduğu yere mıhladı. "Üzgünüm ama aynı fikirde değilim Lord Wentworth. Dersim tamamıyla gerçeklere dayanıyor. Eğer gerçekler ahlakınızı bozuyorsa o zaman belki de bir manastıra kapanmalısınız."

"Gerçek mi?" Lord Wentworth güldü. "Yelpazenizi açıp kapamak beni öp demek anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye cevap verdi Siusan bir an bile tereddüt etmeden. "Açıp kapatma arasındaki süre anlamı ortaya çıkarıyor."

Yelpazesini açtı, yüzünün önünde birkaç kez salladıktan sonra beklenmedik bir hızla kapadı. "Bu da *senden nefret ediyorum* anlamına gelir. Oldukça farklı, siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Lord Wentworth'un cevabı bir hırıltıya eşdeğerdi. "Bu genç bir kızın eğitiminde olması gereken bir şey değil."

"Katılmıyorum Lordum. Bayan Gentree, yelpazesini nasıl kullanacağı konusunda eğitilmezse ve onunla ilgilenen ama dünyayı çok daha iyi bilen bir erkeğe yanlışlıkla çok farklı mesajlar verirse ne olacak?"

Lord Wentworth cevabını hazırlamıştı ama konuşmak yerine ağzı açık bir şekilde durmaya devam etti. Böylesine kışkırtıcı ve önemli bir soruya hazırlıklı olmadığı kesindi.

"Lord Wentworth, bahsi geçen şahıs bırakın üst düzey çevreleri, taşrada münzevi bir yaşam sürecek, toplum içine hiç çıkmayacak bile olsa verdiğim bilgiler onun eğitimine faydalıdır."

"Ah, sahiden mi?" Adam neredeyse burnundan soluyordu.

"Evet, Lord Wentworth sahiden." Siusan çenesini havaya dikti.

"Peki, siz bu dersleri nereden aldınız Bayan Bonnet?"

Siusan duraksadı, alt dudağını ağzına sokup ısırdı. Bunların hepsini yanlışlıkla ya da komik bir şekilde öğrenmek zorunda kaldığını itiraf edemezdi. O ve kız kardeşleri tüm Edinburgh sosyetesi onların birer erkek Fatma olduğuna inandığı için bunları öğrenmeye zorlanmışlardı.

Ya da annesi gibi toplumda herkesin hayranlığını kazanmış bir düşes olmak istediği için bir hanımefendi olmayı istediğini söyleyemezdi. Killian'la Priscilla'yı doğururken ölmemiş olsa ona ve kız kardeşlerine onları yalnız bırakmak yerine nasıl hanımefendi olunacağını anlatacak kişi gibi.

Kahretsin. Yaşların göz diplerini yakmaya başladığını hissetti, sulu gözlü bir kadın olduğunu görmeden önce Lord Wentworth'un yanından ayrılmalıydı. Adamın yanından geçip uzaklaşmaya başladı.

"Ah, tahmin etmiştim zaten," diye seslendi adam arkasından alaycı bir sesle.

Siusan hızla dönerek ateş püsküren gözlerini ona dikti. "Öğrettiklerimin ne kadar değerli olduğunu ben biliyorum. İngiltere'de yaşayan her genç kızın bunlara haiz olması gerektiğini de, tabii kendini bulaşıkhaneden daha yükseklerde bir yerde görmek istiyorsa." Sesi tizleşerek incelmişti.

"Öyle mi Bayan Bonnet?" Adamın bakışları yanıyordu ama bu ifadesini gerektiren bir sebep yoktu.

"Evet, öyle. Bu her dişi için gereken bir bilgi!"

Adam bu yorumuna güldü. "Gerçekten öyleyse o zaman tüm dişilerin bilgilerinizden yararlanması için bir elkitabı yazmalısınız!"

Onunla alay ediyordu. Bu bilgilere sahip olmadan dünyaya atılan bir kızın ne kadar dezavantajlı olduğunu bilmiyordu elbette.

Ama Siusan biliyordu. Ele avuca sığmayan, bildiğini okuyan bir kız çocuğunun bir hanımefendiye dönüşmesi için neler gerektiğini çok iyi biliyordu. Çok, çok iyi. "Beni affedin Lord Wentworth. Korkarım öğrencilerime ne kazandırmak istediğimi anlamıyorsunuz ve hiç anlayamayacağınızdan da eminim. İyi günler Lordum."

Siusan adam bu onuru hiç hak etmediği halde reveransını yaptı ve hızla yatak odasına ilerledi.

Sabah derslerini bitirip bir rahibe hücresinden farksız yatak odasına vardığında gözü öfkeli yaşlarla dolmuştu. Çok incinmişti ve çok kızgındı, güçlükle nefes alıyordu. Kızgınlığı Lord Wentworth'e değildi, kendineydi. Ona kendini yaralama gücünü vermişti. Ne zaman maskesini çıkarıp günahlarından arınarak benliğini insanlara gösterse bu başına geliyordu. Kırılganlaşıyordu. Kalbi sızlıyordu.

Yatağına oturunca komodinin üzerinde duran bir mektup dikkatini çekti. Üzerindeki kırmızı mumu söktü ve mektubu özenle açtı.

Priscilla'nın zarif ve gereğinden fazla eğimli el yazısını hemen tanıdı ve rahatlayarak bir kahkaha attı. Bu mektuba çok ihtiyacı vardı. Ailesine ihtiyacı vardı.

Sevgili Susan,

Seni böylesine özleyeceğimi hiç sanmıyordum ama çok özledim. Sensiz bir aya daha tahammül edemem ve görünüşe göre de etmeme hiç gerek yok. Exeter Dükü yaklaşık bir haftadır sosyetede hiç görülmedi.

Aslında sana artık Londra'ya dönebileceğini söylerdim ama The Times'da yayınlanan bir makalede belediye başkanının Fransa'yla yapılan savaşlar sonucunda ortaya çıkan kıtlıkla baş edilmesi için kurduğu komitede Exeter Dükü'nün adından da bahsediliyor.

Exeter Dükü bu işle meşgul olmasından dolayı sosyal olaylara katılamıyor olabilir çünkü Londra'nın her yerinde açlık isyanları çıkmış ve tahıl ambarları yağmalanmış. Yoğun yağmur-

lar, sel ve erken hasat yüzünden tüm sonbahar mahsulü yok olmuş.

Ailemiz de yiyecek fiyatlarının sürekli olarak artmasından dolayı endişe yaşıyor. Grant bana, ona sormadan bir şilin bile harcayamayacağımı söyledi. Exeter Dükü'nün nerede olduğunu öğrenir öğrenmez sana yazacağım. Grant'in cüzdanından posta masrafı için bir kuruş alacağım.

Seni özledim kardeşim.

Sevgilerimle, Priscilla

"Ben de seni özledim Priscilla." Siusan yüzünü avuçlarının arasına aldı ve tutmaya çalıştığı yaşlar orada küçük bir havuz oluşturdu.

Yataktan kalktı ve Priscilla'nın mektubunu masanın çekmecesine koydu. Orada annesinin ona çok küçükken verdiği İncil'i gördü. Çekmeceden alarak göğsüne bastırdı ve annesinin onu çocukluğundaki endişeli anlarında kucaklayıp okşadığı gibi okşadı.

İçinden bir hıçkırık koptu. "Tanrım, lütfen yaptığım düşüncesizliği bağışla ve beni bir an önce evime gönder. Aileme dönmeme izin ver." İncil'i masanın üzerine bıraktıktan sonra elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. "Onlara ihtiyacım var. Bugüne kadar bunun bu kadar büyük bir ihtiyaç olduğunu hiç fark etmemiştim."

9. Bölüm

İcatların ihtiyaçtan doğduğunu düşünmüyorum.
Bence icatlar doğrudan doğruya boşluktan,
muhtemelen tembellikten, zahmete girmeme
çabasından doğar.
Agatha Christie

Sebastian, Bayan Bonnet'nin koridorda hızla ilerleyerek gözden kayboluşunu izledi. *Tanrı belamı versin!* Onunla alay etmek gibi bir niyeti yoktu hele onu gözyaşlarına boğmayı hiç düşünmemişti ama yine de yapmıştı. Kadının eğitim konusundaki fikirleri o karşı olsa da doğruydu ve onu aşağılamasına hiç gerek yoktu.

Bu gururlu kadını inceledikçe dışa yansıttığı görüntünün zekice bir göz boyamadan başka bir şey olmadığını görmüştü. Zarif giysileri ipekler ve satenlerden oluşuyordu ve son modaydı ama eskimiş gibi bir halleri vardı. Onun sadece üç elbiseye sahip olduğunu öğrense hiç şaşırmazdı, okulu ziyaret ettiği bu beş günde hepsini birkaç kez giydiğini görmüştü. Biri dışında.

Üzerinde ikinci kez görmediği giysi ilk tanıştıklarında balo salonunda giymiş olduğu mavi janjanlı elbiseydi. O zaman dahi ayağına dans için çok daha uygun ince tabanlı gece

ayakkabıları yerine mavi saten yürüyüş ayakkabıları giymiş olduğuna yemin edebilirdi. Bundan emindi.

Kadının kişiliğine ait parçalar zihninde birleştikçe kendini daha da kaba bir adam olarak hissetti. Giysileri de, kızları birer sosyetik hanımefendi olarak yetiştirme yolları da kadına muhtemelen son derece cömert eski bir işvereninden geçmişti. Belki de sıkıntılı günlerini hizmetçisini sosyeteye ait biri olarak yetiştirmekle avunarak geçiren ama beklenmedik bir zamanda ölen, büyük bir ailenin kızı olmayan bir kadınından...

Bu mümkündü. Lanet olsun, kesinlikle böyleydi. Aksi takdirde böylesi yeteneklere sahip biri neden öğretmenlik yapardı? Her şey gittikçe şeffaflaşıyordu. Kadının başka bir seçeneği yoktu.

Ama Sebastian'ın vardı. O lanet olası gururunu yutmalı ve kadını aşağıladığı için ondan özür dilemenin bir yolunu bulmalıydı.

Sebastian okulun ağır kapısını arkasından çarparak kapadı ve kafası her zamankinden daha da karışmış bir şekilde kaldırımda ilerlemeye başladı. Kahretsin, Gemma konusunda ne yapması gerektiğinden emin olmak istiyordu. Büyükannesi kızdaki değişimden ve onun Bayan Bonnet'nin eğitim yöntemlerini anlatışından öylesine rahatsız olmuştu ki Sebastian'dan kızı hemen okuldan almasını ve ona özel bir mürebbiye tutmasını rica etmesine ramak kalmıştı.

İtiraf etmek gerekirse Sebastian'ın ilk düşüncesi de bu yöndeydi. Şimdi ise o kadar emin değildi.

Gemma'nın Bayan Huddleston'ın ya da diğer öğrencilerin yanında nasıl içine kapandığını görmüştü. Bayan Bonnet'nin yanındayken öyle değildi. Onun yanındayken bir gonca gibi açılıyordu. Bayan Bonnet'yle yaptığı eğitim gezileri sayesinde

günden güne kendine olan güveni artıyordu. Sebastian'layken bile iyiydi. Olgunlaşıyordu.

Evet, Gemma'yı okuldan alma fikrini şimdilik bir kenara bırakacaktı. Bunları yarın Belediye Başkanı'nın komite toplantısı için Londra'ya döndüğünde düşünecekti. Verdiği karar her ne olursa olsun bunu büyükannesiyle konuşacak ve sonra Bath'e dönüp Aziz Micheal Yortusu'nda tatil yapması için Gemma'yı eve geri götürecekti.

O gece

Siusan karın ağrısıyla uyandığında ay hâlâ gökyüzünü terk etmemişti. Yatağında yuvarlanarak kenarına oturdu, ellerini karnına bastırdı, ileri geri sallanarak ağrının bir an önce dinmesini diledi.

Uykulu haliyle bacak arasındaki ıslaklığı fark etmesi biraz zaman aldı. Fark ettiği anda yatak örtüsünü üzerinden attı ve ay ışığının içeri dolduğu pencerenin önüne giderek durdu. Beyaz geceliğinin üzerinde koyu renkli, ıslak bir leke vardı. Bir anda karnındaki bu ağrıyı ve o bildik krampları hatırladı.

Gözleri kocaman açıldı ve coşku dolu bir çığlık atmamak için titreyen elini ağzına bastırdı. Düzeni bozulmuştu ve o da en kötüsünden korkmuştu ama öyle değildi. Gözleri huzurlu yaşlarla doldu.

Hamile değildi.

Ertesi sabah

Dersler başlamadan önce diğer iki öğretmeni yatak odasına sokup arkalarından usulca kapıyı kapatan Siusan'ın keyfi çok

yerindeydi. "Size dün Lord Wentworth'un dersten sonra bana ne söylediğini anlatmalıyım." Bunu düşünmek bile yanaklarının ısınmasına yol açtı.

"Hatırlamıyor musun? Bizi bu konuda dün akşamüstü zaten bilgilendirmiştin Bayan Bonnet," dedi Bayan Hopkins. Sesinde bir huzursuzluk vardı.

Siusan kulaklarında bir uğultu hissetti bunun diğer öğretmenin konuşması olduğunun farkındaydı. Gerçi şu an ona verilecek bir cevap peşinde değildi ve dinlemiyordu. Bayan Hopkins'in gözlerini kısarak sinsi sinsi Bayan Grassley'ye baktığını görmüştü. Belli ki daha fazla merakta kalmak istemiyorlardı.

Onlara daha fazla acı çektirmeyecekti. "Derslerim bu kadar önemliyse herkesin iyiliği için bir elkitabı yazmalıymışım! Buna inanabiliyor musunuz?" Siusan yeniden canlanan öfkesiyle burnundan solumaya başlamıştı.

Bayan Grassley gün boyu elinden hiç bırakmadığı romanı kapadı. "Belki de yazmalısın, Bayan Bonnet."

Siusan başını hızla öğretmene çevirdi. "Ne dedin sen? Yanlış duyduğumdan eminim. Adam benimle alay ediyordu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bayan Grassley Siusan'ın gözlerinin içine baktı. "Onunla aynı fikirdeyim. Keşke daha gençken nasıl hanımefendi olunacağına dair bir eğitim almış olsaydım. Hayatımın akışı değişirdi."

Siusan, onunla bu kadar zalim bir şekilde alay ettiği için arkadaşını kınamasını umarak diğer öğretmene baktı. Kadın bunu yapmadı.

"Ben de Lord Wentworth ve Bayan Grassley'yle aynı fikirde olduğumu itiraf ediyorum," dedi Bayan Hopkins. "Sen ve kızlarla birlikte manifaturacıya gittiğimiz gün giysiler ve moda

hakkında yemin ederim ki yıllar boyunca *La Belle Assemblé*'de okuduğumdan çok daha fazlasını öğrendim." Başını ağır ağır sallayarak ayağa kalktı. "Ertesi gün kendimi fırsatını bulduğum her anda sınıfının kapısına dikilmiş bir şekilde dersini dinlerken buldum. Kendimi ne kadar çok geliştirirsem günün birinde iyi bir eş bulma ihtimalimi arttıracağının farkındayım."

Siusan'ın gözleri kocaman açıldı. Arkasına uzandı, ahşap iskemleyi yakaladı ve yavaşça oraya oturdu. "Bu doğru olabilir mi?" diye sordu.

Kadınların ikisi de başlarıyla onayladılar, dudaklarında hiç de alay eder gibi bir ifade yoktu. İnanılmaz, gerçeği dile getiriyorlardı. "Bunu yapabileceğimi varsayalım, siz bu elkitabının bir yayıncının ilgisini çekeceğini düşünüyor musunuz?" Siusan bu sözleri güçlükle söyleyebilmişti.

Bayan Hopkins sırıttı. "Ağabeyim Londra'daki G. G. and J. Robinson'da dizgici olarak çalışıyor. Bayan Radcliffe'in, *Udolpho'nun Gizemleri* adlı kitabının ikinci baskısının o yaptı. Son derece yeteneklidir. Ona bugün yazacağım ve bu çalışmada sana yardımcı olup olamayacağını soracağım."

Siusan'ın yüreği sıkıştı. "Ah, bon ne yapacağım?" Üzerindeki damlaları atarmışçasına ellerini salladı.

Bir elkitabı yazma fikri onu korkutuyordu ve evet, çok çalışılması gerekiyordu ama Tanrı yukarıdaydı ve Bayan Hopkins halkıyla İngiliz kadınlarına karşı yerine getirmesi gereken bir görevi vardı!

Ayağa fırladı. "Bunu yapacağım. Yapacağım!" Hızla ileri atılarak diğer öğretmenlerin ellerini tuttu ve onları kapıya doğru birer adım çekti. "Ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Bu işi siz olmadan yapamam."

"Biz mi?" Bayan Grassley asabi bir tavırla Bayan Hopkins'e baktı. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Biriniz Bayan Huddleston'dan anahtarı alabilir misiniz? Fark edilmeden..."

Bayan Hopkins yutkundu. "Şu an kaplıcada. Yine diz ağrıları tuttu. Muhtemelen sürekli olarak anahtar deliklerini gözetlemekten dolayı." Yeniden sırıttı, Siusan bu sözlerin espri olmadığını biliyordu.

"Anahtarları odasında bırakmış olma ihtimali çok yüksek ama biz... Biz asla..." Bayan Grassley tedirgin gözlerle Siusan'a baktı.

Siusan tek kaşını kaldırdı. "Eğer hızlı olursak başarabiliriz. Ben anahtarları alıp deponun kapısını açacağım." Rahatlatmak için Bayan Hopkins'in omuzunu sıvazladı. "Kâğıt ve bol bol mürekkebe ihtiyacım olacak." Bakışlarını diğer öğretmene çevirdi. "Burada en önemli şey, ben Bayan Huddleston'ın odasına gizlice girdiğimde koridoru gözetleyecek birinin olması." Maceraperest bakışlarla sırıttı. "Haydi, gelin. Yaşlı cadı dönmeden önce yapmamız gereken çok şey var."

Diğer öğretmenler kısa bir süre endişeyle birbirlerini süzdükten sonra asabi kahkahalar attılar ve üçü birden kapıya atıldılar.

Bir hafta sonra

Bayan Hopkins ile Bayan Grassley, Siusan'ın yatak odasındaki masanın başında durmuş onun elindeki mektubu okuyup bitirmesini bekliyorlardı. Hayal kırıklığı Siusan'ın omuzlarını çökertti. "Hepsi boşa gitti."

"Ne demek istiyorsun Bayan Bonnet? Ağabeyim yayıncısının elkitabınla çok ilgilendiğini söylemişti."

"Yayıncı ilgilenebilir." Siusan iç geçirdi. "Bayan Hopkins, yardımlarınız için çok teşekkür ediyorum ama benim elkitabının basımını bekleyecek bir altı ayım yok, tabii bu arada yayıncının bunu uygun bulacağını varsayıyoruz." Siusan mektubu yatağın üzerine atıp odayı arşınlamaya başladı.

Bunu hiç beklemiyordu. Bugüne kadar gece gündüz tüm boş vakitlerini hanımefendi olma sanatı üzerine verdiği dersleri yazıya aktararak geçirmişti ve şimdi bu gecikmeyle karşı karşıyaydı...

"Bayan Bonnet, her bir mektup teker teker dizgiye alınmalı, ağabeyim bu işte bana her tür yardımı yapıyor ve dizgiyi de kendisinin yapacağını varsayıyor, bu iş elbette zaman alıyor." Bayan Hopkins başını eğdi, kendini Siusan'ı yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu.

"Özür dilerim Bayan Hopkins. Yaklaşık yirmi ders yazdım ve bu elkitabının daha kısa zamanda basılacağını umuyordum." Öğretmenin omuzunu sıvazladı.

Ne de olsa kısa bir süre sonra Bath'ten ayrılacaktı ya da öyle olacağını umuyordu ve burada bir fark yarattığını görmeden ayrılmak istemiyordu.

"Bir seçenek daha var," diye araya girdi Bayan Grassley. O daha zekiydi, Siusan'ın umutları bir kez daha yeşerdi.

Siusan kadına baktı. "Başka bir yayıncı mı tanıyorsun? Daha hızlı birini mi?"

"Bir kitap yayıncısı değil..." Bayan Grassley parmağını havaya kaldırdıktan sonra son hızla Siusan'ın yatak odasından çıktı. Bir dakika sonra elinde bir gazeteyle döndü.

"Gazete mi?" Siusan gözlerini kısarak Bayan Grassley'nin neyin peşinde olduğunu anlamaya çabaladı.

"Evet, bir gazete. Çıkacak elkitabına ilgi çekmek için *Bath Herald*'da bu konuda bilgi veren bir sütun yazabilirsin."

Siusan, Bayan Grassley'nin elinde ipek bir yelpaze gibi salladığı gazeteye baktı. "Ama bir gazete benim derslerimi niye basmak istesin?"

Bayan Grassley gülümsedi. "Yayıncının kitabını basmak istemesiyle aynı sebepten ötürü, *kamu menfaati*. Kısaltılmış her bir dersin sonunda elkitabını ısmarlamaları için potansiyel yayıncından bahsedersen hem yayıncının ilgisini çekersin hem de kitabın satılır."

"Yayıncı daha basma kararını tam olarak vermeden önce kitabın reklamını yapmamı mı öneriyorsun?"

Bayan Grassley cevap vermeye gerek görmedi. Tam olarak bundan bahsediyordu. Ve çok zekiceydi.

Siusan ellerini kenetleyerek bir kez daha yatağıyla kapı arasındaki kısa mesafeyi arşınladı. "Pekâlâ, ilk dersimi bugün *Bath Herald*'a postalayacağım. Ve lütfen kabul etmeleri için dua edin." Çalışmasının, kendi çalışmasının, kamuya basılı bir şekilde sunulması fikri Siusan'ın başını döndürmüştü. Bilgisini daha az seçkin Bath kadınlarıyla paylaşmakta ki motivasyonu ihtiyacı olduğu halde ona teklif edilen para değildi.

Yaşamları değiştirecekti.

Gazete kısaltılmış derslerini yayınlamayı kabul ederse Bath kadınlarına büyük bir hizmet sunmuş olacaktı.

Belki de, küçük bir ihtimal de olsa bu çalışması imkânsızı gerçek kılacak ve babası onunla gurur duyacaktı.

Gün sona erdiğinde Siusan, Bath'in en çok okunan gazetelerine bir değil iki dersin özetlenmiş halini göndermişti. *Bath*

Chronicle'a içinde bulundukları Aziz Michael Yortusu'na mükemmel bir mönünün nasıl hazırlanacağına dair bir ders göndermişti. *Garip Ama Gerçek* adlı, ilginç ve komik dedikodu köşesini sevdiği için tercih ettiği *Bath Herald*'a da bir yazısını göndermişti. Gönderdiği yazıda geçen yılın kostümlerinin bu yılın son moda giysilerine nasıl dönüştürülebileceğini adım adım anlatıyordu.

İki gazetenin de sorusuna ve örnek sütunlarına bu kadar çabuk cevap vermesini kesinlikle beklemiyordu ama ertesi sabah saat dokuzda iki gazete de ona dilediği konuda yazması için şaşırtıcı fiyatlar teklif etmişlerdi. *Bath Chronicle*, eğer bir arşive sahipse pazar günleri dışında her gün yazmasını da teklif ediyordu.

İki gazete de her yazının sonunda elkitabının yayıncısını bildirmeyi kabul etmişti. Şu an iki gazeteye de henüz kitabı için bir anlaşma yapmamış olduğunu bildirmemişti ama bu konuda çok endişelenmiyordu. Bu ödeme tekliflerinin bulunduğu mektuplar Londra'daki yayıncısını kitabının basımı için hızlandırmaya yetecek bir çekiciliğe sahipti. Ya da öyle olduğuna inanıyordu.

İki gazetede de sütununu yazacaktı. Ahlaki değerleri vardı, bu nedenle ikisinde de birbirinin üzerine çıkmayacak şekilde farklı konuları yazacaktı. Ayrıca hem iyi niyetli hem de paraya ihtiyacı olan hangi aklı başında kadın bunun aksini yapardı?

İki gün sonra

Boş vakitlerinde derslerini yazıya dökmek günlerin hızla geçmesini sağlıyordu ama Lord Wentworth'un, okulu bir haftadır ziyarete gelmediğini fark etmeyeceği kadar da hızlı değildi.

Bazen onu görmek umuduyla dalgın gözlerle sınıfın penceresinden dışarı bakıyordu, kızları Bath'te eğitim gezilerine götürdüğünde de sokakları ve dükkânları inceliyordu. İçin için yeniden yollarının kesişmesini bekliyordu.

Siusan buharı tüten çayına bakarak Yeni Toplantı Salonunda yaptıkları dansı hatırladı.

"Ah, demek biliyorsun." Bayan Hopkins bir anda sağında belirdi.

Siusan boş gözlerle ona baktı. "Bayan Hopkins, ne demek istiyorsun?"

"Ah! Demek onları görmedin." Eğilerek Siusan'ın kulağına fısıldadı. "Yatağının üzerine iki gazete bıraktım."

Siusan sorgulayan gözlerle kadına baktı. "Yani benim derslerim..."

Bayan Hopkins başını salladı. Siusan son hızla yemek salonundan odasına koştu. Kapıyı arkasından kapadı, ilk gazeteye uzanırken hâlâ elinde duran çayı neredeyse döküyordu. *Bath Herald*!

Nerede? Sütunu neredeydi? Çay fincanını masaya bıraktı ama elleri hâlâ öylesine titriyordu ki sayfaları çevirmek neredeyse imkânsızdı. Sonunda aradığı kelimeleri gördü.

Bayan Siusan Bonnet'nin
Zarafet Rehberinden Alıntılar

Tanrım, işte orada. Gözlerinde gurur dolu yaşlar belirdi. Bath ve Cheltenham'da yaşayan kadın ve genç kızlar deralerini okuyacak, hayatı zarif ve asil bir şekilde sürdürme konusunda tecrübe kazanacaklardı. Bütün bunlar Lord Wentworth'un derslerini yayımlamasına dair önerisinden dolayı olmuştu.

Lord Wentworth'e ne kadar da kaba davranmıştı. Bunu anlaması neden bu kadar uzun sürmüştü? Adam onunla alay etmemişti. Aslında Siusan'ın kendinde bir türlü göremediği cevher ve potansiyeli görmüştü.

Ona inanmıştı. Yeryüzünde kimse bunu yapmazken Lord Wentworth yapmıştı.

Daha sonra *Bath Chronicle*'ı aldı, görüşünü bulandıran komik gözyaşlarını yok etmeye çabalayarak ön sayfayı gözden geçirdi.

İşte o sırada gördü ve tüm bedenini bir ürperti sardı. Sebebi kendi sütunu değildi, Londra'dan bir haberdi. Kıtlıktan dolayı çıkan ayaklanmaları ve bu şiddete karşı önlemler alınması ve yeni bir mevzuat belirlenmesi için Lordlar Kamarası'nda acilen seçilen komite hakkında detaylı bilgi veriyordu. Dikkatini çeken paragraf ise komitenin yeni üyesinin deneyimi sorgulanıyordu, Exeter Dükü'nün.

Siusan elini göğsüne koydu. Tanrım, adam hâlâ Londra'daydı ve yaşananların ciddiyetine bakılırsa yakın bir zamanda Exeter'e dönmeyecekti. Teni ürperdi, omuzlarındaki şala sıkıca sarınmak için gazeteyi yatağın üzerine attı.

Ah, Priscilla, şimdi ne yapacağım? Sonsuza kadar Bath'te kalamam ama başka bir seçeneğim var mı?

En azından bir işim var.

Derslerinin Bath gazetelerinde yayımlandığı gün, kızlardan üçünün annesi okulu ziyarete geldi. Bu anneler, bu bölgede yaşamalarına rağmen daha önce kızlarını ziyarete hiç gelmemişlerdi ya da Bayan Graesley'nin iddiası buydu.

Sonraki üç gün içerisinde de altı ebeveyn daha sevgili kızlarını ziyarete gelip Bayan Huddleston'ın zoruyla sıklaşan eğitim gezilerine katıldılar.

Lord Wentworth'un bu kişiler arasında olmaması Siusan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı, onu bir daha göremeyeceğini düşünmek büyük bir aptallıktı ama bu düşünce sürekli olarak zihnini rahatsız ediyordu.

"Bayan Bonnet?" *Aman Tanrım*. Bayan Huddleston avını ağına düşürmeye hazırlanan bir örümcek gibi arkasında belirmişti.

Siusan ona döndü. "Evet, Bayan Huddleston?"

"Seninle görüşebilir miyim? Bir sakıncası yoksa ofisimde." Bayan Huddleston keçe uçlu bastonuyla ters yönü gösterdi. Bastonun ucu kaplıydı, Siusan kadının ayakkabılarının altının da aynı şekilde kaplı olduğuna dair her iddiaya girerdi. Gözlerini kısarak kadına baktı. Yaklaştığını duymaması çok doğaldı!

"Elbette." Aileler eğitim yöntemlerini mi beğenmemişlerdi? Ya da büyüyen ününü? Hararetle böyle bir şey olmamasını umdu. Kızların sohbetinden velilerin Bayan Huddleston'la yaptıkları toplantılardan hayli mutlu olduklarını öğrenmişti.

Yine de şu an kendini giyotine götürülen Marie Antoinette gibi hissetmekten alıkoyamıyordu. Bayan Huddleston'ın ofisinin açık kapısında durdu. *Ne garip*. Kadının ofisinin kapısı hep kapalı ve kilitli olurdu.

"İçeri gir, Bayan Bonnet." Kadın bastonunun kulpunu kapıya vurdu. "Otur."

Siusan ağır hareketlerle içeri girdi ve en yakındaki iskemleye oturdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Huddleston? Bir sorun mu var?"

Bayan Huddleston kıkırdayarak masasına oturdu. Kapı ardına kadar açık kaldı.

Siusan artık daha da endişeliydi. Tam o sırada Bayan Huddleston'ın bakışlarının anahtarlığına eklenmiş şişkin deri keseye kaydığını gördü, bugüne kadar orada öyle bir şey yoktu.

Kadın gözleriyle kendini ele verdiğini anladığı anda kordonu çözdü ve içi dolu ağır keseyi masasının çekmecesine koydu. "Bayan Bonnet," diye girdi söze, "derslerini gazetelere bastırmadan önce benimle konuşmalıydın."

Siusan damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. "Konuştuğumu sanıyorum. Konuşmadım mı?"

"Hayır." Bayan Huddleston dudaklarına hiç de inandırıcı olmayan bir tebessüm kondurdu. "Ama boş ver. Okulun böylesine ortaya çıkmasından hoşnudum. Şu ana kadar altı aileden kızlarını Zarafet Okuluma yerleştirmek istediklerine dair mektup aldım."

"Ah, okul için ne kadar iyi." *Hepsi bu mu? Üstü kapalı bir teşekkür mü? Artık gidebilir miyim?*

"Eşsiz eğitim yöntemlerinin dışında sana da çok fazla ilgi var, Bayan Bonnet." Kadının tebessümü yüzünde kalmaya devam etti ama dudakları düzleşti. "Sadece öğrenci velileri ya da potansiyel öğrenciler değil."

Onu yemliyor muydu? "Benimle ilgilenebilecek başka birini tahayyül edemiyorum."

"Edemiyor musun?" Kadın gözlerini kıstı. "*Bath Herald*'dan gelen bir köşe yazarına göre tüm Bath sosyetesi senin gerçek kimliğini öğrenmenin peşindeymiş."

"Ger... gerçek kimliğimin mi?" *Aman Tanrım. Sakin ol. Tepki verme.*

"Kimse senin halktan biri olduğuna inanmıyor." Bayan Huddleston durdu. Siusan'a baktı sonra bakışları bir anlığına kapıya çevrildi.

Siusan kadına cevap vermedi, arkasına da bakmadı. Çok tehlikeliydi. Sadece omuz silkti.

"Köşe yazarına bildiğim her şeyi söyledim. Adının bildiğim kadarıyla Bayan Siusan Bonnet olduğunu ve bir İskoç olduğunu. Bu arada adam bana önümüzdeki birkaç gün içerisinde başka bir şeyler hatırlarım diye para da teklif etti."

Siusan'ın ayakları kıpırdanmaya başladı. Kaçmak istedi. Giysilerini bavuluna tıkıştırıp Londra'ya giden ilk posta arabasına binmek istedi.

"Ben de adamı ilgilendirebilecek birkaç küçük dedikodu hatırladım." Kadın ince dudaklarını yaladı. "Senin Mayfairli Bayan Wimpole'la bir bağın olduğunu ve onun seni bir erkekten saklamak için buraya gönderdiğini."

Öfkesi korkusunun önüne geçti. "Bu bilgiyi paylaşamazsınız. Bayan Wimpole'a fazlasıyla borçlusunuz." Siusan bu borcun ne olduğunu bilmeyi çok istedi, böylelikle savurduğu tehdidin ne boyutta işe yarayacağını anlayabilirdi.

"Evet, borçluyum ama sana hiçbir borcum yok. Sen zekân ve tavırlarınla karşındakilerin kendilerini yetersiz hissetmelerine sebep oluyorsun." Bayan Huddleston öfkeden köpürmeye başlamıştı.

"Böyle bir niyetim yoktu." Siusan iskemlesinden kalktı. "Amacım kızların, kadınların kendine güvenmelerini sağlamak. O dersleri yazma sebebim bu!"

Bayan Huddleston bu sözlere güldü. "Yani derslerin toplumun iyiliği için mi? Onları gazetelerin sana ödedikleri paraları almak için yazmıyorsun, öyle mi?"

Ah. İşte konu bu. Bu odada olmamın gerçek sebebi bu. "Suskunluğunuzu korumak için gazetelerden aldığım paradan size ödeme yapmamı istiyorsunuz."

Bayan Huddleston usulca kıkırdadı. "Beni yanlış anladın Bayan Bonnet, buna benzer bir sözün ağzımdan çıktığını hiç sanmıyorum." Göz kırptı. "Gerçi bu da üzerinde düşünülmesi gereken bir konu, öyle değil mi?"

Siusan odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Kapıya ulaştığında Bayan Huddleston seslendi.

"Aziz Michael Yortusu'nda okul kapalı olacak. Tüm öğrenciler ya ailelerinin yanına ya da başka bir yerlere gidecekler ben de okulu kapatacağım." Yaptığı planı dile getirirken Bayan Huddleston'ın bakışları son derece zalimdi.

"Ama gidecek yerim olmadığını biliyorsunuz." Siusan'ın midesine kramp girdi.

"Bir ailen yoksa dilediğin zaman bir ev kiralayabilirsin."

Ama bir ailem var. Ve onlara dönmek istiyorum, diye haykırıyordu zihnindeki ses. "Yatak odam boşken neden böyle bir şey yapayım?"

"Evde, küçük hanımların bir tanesi bile yokken neden kömür, mum ve yemek harcayayım?" Kadının dudağının köşesi iyice yükseldi.

"Çünkü ben burada olacağım."

"Hayır, olmayacaksın Bayan Bonnet, sana üç günlüğüne bir oda tutmanı ya da her nereden geldiysen oraya dönmeni öneririm." Kadın gözlüğünü uzun burnunun üzerinde yukarı doğru itti ve masasında duran kâğıt yığınıyla ilgilenmeye başladı. "İyi bir öğleden sonra dilerim, Bayan Bonnet."

Kapının önündeki bir kıpırtı Siusan'ın dikkatini çekti. Bayan Gentree'ydi. Siusan elini eşikten dışarı uzatarak kıza oradan gitmesini işaret etti.

Bayan Huddleston'a şöyle bir baktıktan sonra sessizce arkasını dönerek yatak odasına yöneldi.

Bayan Gentree oda kapısında onu bekliyordu.

"Leydi Siusan... Bayan Bonnet demek istedim, sizinle konuşabilir miyim?"

Siusan bitkin bir halde kızı odasına davet etti. "Nasıl yardımcı olabilirim Bayan Gentree?" Bayan Huddleston'ın savurduğu tehditler beyninde oradan oraya uçuşurken kıza herhangi bir konuda yardımcı olabileceğini hiç sanmıyordu.

"Ben... Bayan Huddleston'ın Aziz Michael Yortusu'yla ilgili söylediklerini duydum. Kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu. Özür dilerim. Kapının önünde bekleyen küçük bir adam vardı ama beni görünce ortadan kayboldu. Bunu Bayan Huddleston'a haber verecektim ama odaya yaklaştığımda sesinizi duydum."

Küçük bir adam mı? Bayan Huddleston'un bahsettiği köşe yazarı olabilir miydi?

Bayan Gentree utanmış gibi başını eğdi.

"Yüzüme bakın Bayan Gentree. Kapı açıktı ve Bayan Huddleston sesini kısmak gibi bir girişimde bulunmadı. Bu işte senin bir hatan olduğunu düşünmüyorum." Siusan kızın gelip yanına oturması için küçük yatağının üzerine hafifçe vurdu. "Şimdi söyle bakalım, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... Vasimin büyükannesinden bir mektup aldım. Ondan, Aziz Michael Yortusu'nu Bath dışındaki taşra evinde bizimle birlikte geçirmeniz için sizi davet etmesini rica etmiştim."

Yüce Tanrım. "Ne yaptın?" Siusan yataktan sıçradı.

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Vasimin beni okuldan almayı planlıyor olmasından korktum. O ve büyükannesinin sizi daha iyi tanıdıklarında bu fikirden vazgeçeceklerini düşündüm. Okuldan ayrılmak istemiyorum, Bayan Bonnet. Ayrılamam." Gözlerinde yaşlar tomurcuklandı. "Siz ve bu okuldan başka hiçbir şeyim yok."

Siusan kıza sarıldı. "Vasin seninle çok ilgileniyor. Senin için en iyi olanı yapacağından eminim."

"Burada kalmam en iyisi ama bunu anladığında çok geç olmasından korkuyorum." Bayan Gentree, Siusan'ın beline sarıldı. "Lütfen gelin. Geleceğinizi söyleyin."

Siusan'ın gözleri yanmaya başladı. "Sevgili Gemma yapamam. Davet edilmedim."

Bayan Gentree yaşlı gözleriyle ona baktı. "Peki, resmi olarak davet edilirseniz gelirsiniz, değil mi? Lütfen."

Siusan, Aziz Michael Yortusu'nu Lord Wentworth ve büyükannesiyle geçirmesinin yanlış olduğunu, bunun endişeli bir genç kızın isteğinden başka bir şey olmadığını biliyordu ama böylelikle Bath'ten ve Bayan Huddleston'ın onu araştırdığını söylediği dedikodu köşe yazarından birkaç gün süreyle uzak kalmayı başarabilecekti.

Ayrıca Lord Wentworth oradaydı ve Siusan ona çok şey borçluydu. Eğer Aziz Michael Yortusu'nu aileyle birlikte geçirirse en azından ona teşekkür etme fırsatını bulmuş olacaktı.

Bunun bencillik olduğunun farkındaydı ama yine de yapacaktı. "Eğer resmi olarak davet edilirsem bunu kesinlikle kabul edeceğim Bayan Gentree."

Gemma ayağa fırladığı anda kendine geldi ve düzgün bir hanımefendi gibi reveransını yaptı. "Vasim yarın sabah geliyor.

Size hemen resmi davetiyenizi getireceğim." Bir reverans daha yaptıktan sonra odadan dışarı fırladı.

Lord Wentworth yarın sabah Bath'te olacak. Yarın.

Susan gazetelerden birini aldı ve yatağına sırtüstü uzanarak yüzünü onunla örttü. Adama ne diyecekti?

Of, hayat İskoçya'da çok daha kolay.

KAKTÜS TEAM

10. Bölüm

Günün birinde kış sana yaz boyunca ne yaptığını soracak.

Henry Clay

Hava birdenbire değişmişti. Sabah ufukta karanlık bir çizgi vardı ama güneş de parlıyordu ve hava yere dökülmüş kuru yapraklar kadar gevrekti. Öğleden sonra gökyüzü öfkeli karanlık bulutlarla doldu ve keskin bir rüzgâr esmeye başladı.

Siusan penceresinin önünde hüzünle oturmuş aile arabasına binerek mutlulukla okuldan ayrılan son öğrencileri seyrediyordu.

Bayan Gentree bile alınmıştı ya da ona söylenen buydu. Öğretmenler okulun kapanış hazırlıklarıyla görevlendirilmişlerdi. Bayan Hopkins bir muhafız gibi ön kapıya dikilmiş ailelerin kızlarını almasına yardım ediyordu. Siusan gelecek günlerde okula gönderilecek siparişleri iptal etmek için fırına gönderildiği sırada Bayan Grassley de sabah bulaşığının yıkanmasını denetliyordu. Siusan, tatili Bayan Gentree ve ailesiyle geçirmesi için yapılacak davetin beklentisiyle bavulunu hazırlamıştı ama davet gelmemişti.

Şu an oldukça zor durumdaydı. Ne yapacaktı? Kendine kalacak bir yer ayarlamamıştı. İçini çekerek tehditkâr gökyüzüne baktı ve ürperdi. Eğer şu anda kalacak bir yer bulmak için okuldan ayrılmazsa kar altında yürümek zorunda kalacaktı.

İskemlesinden kalktı, yeniden dışarı çıkma fikri bile onu yormuştu, arkasına dönüp yatağının üzerinde duran deri çantasını kapadı.

"Lord Wentworth seni almaya geldi." Siusan başını çevirdi ve kapıda bastonuna yaslanarak duran Bayan Huddleston'ı gördü.

"Pardon, anlamadım?" Siusan kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak üç adımda odayı geçti. "Lord Wentworth'un buraya geldiğini mi söylediniz? Benim için mi?"

"Tatilini Clover Hall'da geçirmek üzere davet edildin." Bayan Huddleston kıs kıs güldü.

"Bayan Gentree bu davetten bahsetmişti ama resmi olarak davet edilmedim." Şaşkınlık çatıyı yalayan kara bulutlar gibi üzerine çöktü.

"Elbette edildin. Mektubu Lord Wentworth'un adamından bizzat almıştım." Bayan Huddleston başını iki yana salladı. "Cık, cık. Kabul etmemek gibi bir niyetin varsa aileye cevaben en azından bir kart yollaman gerekirdi. Bir hanımefendiye yaraşan hareket buydu."

"Bayan Huddleston bana o mektubu hiç vermediniz." Siusan gözlerini kıstı.

"Ah ama verdim. Onu benden alıp çekmecene koyduğunu çok net hatırlıyorum." Bastonunu çam yer döşemesine basturarak pencerenin yanındaki çalışma masasına ilerledi. Çekmeceyi açtı, uzandı ve mektubu çıkardı.

Siusan şaşkınlıkla mektuba baktı. Gerçekten de mektup oradaydı; daha önce hiç görmemişti, üzerindeki balmumu damga kırılmıştı. O okumamıştı ama birinin mektubu çoktan okumuş olduğu aşikârdı.

"İşte burada. Ve okumuş olduğun da kesin. Bak." Mektubu salladı ve kırılmış mührü tırtıklı tırnağıyla yerinden oynattı.

"O mektubu hiç görmedim," diye itiraz etti Siusan.

"Ama burada, çekmecende duruyor."

Siusan irkildi. Çekmeceyi kilitli tutması konusunda uyarılmış olduğu halde bunu hiç yapmamıştı. Öğrencilerine güvenmişti ve Bayan Huddleston'ın çekmecesine her ne sebeple olursa olsun bakmaya kalkışacağını hiç düşünmemişti. İleri atılarak mektubu Bayan Huddleston'ın elinden kaptı ve hızla okudu.

Bu Lord Wentworth'un idari müdürü tarafından yazılmış bir davetiyeydi ve Clover Hall'da üç gece kalması rica ediliyordu. Mektubu indirirken elleri öfkeyle titriyordu.

"Çağrıldığında aşağıya inmediğin ve okulun hiçbir yerinde bulunamadığın için sürücüye fırtına gelmeden önce Bayan Gentree'yi güvenli bir şekilde Clover Hall'a ulaştırmasını öğütlemiştim." Kadının kurumuş dudakları büküldü. "Lord Wentworth'un seni almak için bizzat geleceği kimin aklına gelirdi? Benim gelmezdi."

"Bayan Huddleston, tatil sırasında okula herhangi bir teslimat yapılmaması için beni fırına gönderen sizdiniz. Oraya gittiğimdeyse bu işin bir hafta önceden ayarlanmış olduğunu öğrendim." Siusan mektubu bavuluna koyduktan sonra hızla döndü. "Bayan Gentree bulamasın diye beni bilerek okuldan uzaklaştırdınız."

Bayan Huddleston'ın kaşları çatıldı ama konuşmaya başlamadan hemen önce dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Ne saçma bir suçlama, Bayan Bonnet!"

Siusan, Bayan Huddleston'ın yanından ayrılıp Lord Wentworth'u bularak ona olanları anlatmak amacıyla arkasını döndüğü sırada açık çekmeceyi ve içindeki Priscilla'dan gelen mektubu hatırladı. İşvereninin yanından hızla geçerek elini çekmeceye soktu. Mumdan başka bir şey yoktu. Eğilerek çekmeceyi çıkarıp içindekileri boşaltırken yüreği sıkıştı. *Boş.* Mektubun çekmecenin arkasındaki boşluğa düşmüş olduğunu umarak elini soktu. Hiçbir şey yoktu.

Ahşap çekmeceyi yere bıraktı. Mum yuvarlanarak yatağının altına girdi. "Nerede? Kız kardeşimden gelen mektup nerede?"

"Ne oldu Bayan Bonnet? Yoksa Leydi Siusan Sinclair mi demeliyim? Korkarım ne demek istediğini anlayamadım." Kadın hafifçe kıkırdadı.

Ulu Tanrım. Kim olduğumu biliyor. Leydi Siusan Sinclair olduğumu biliyor!

Siusan telaşla yatağına gitti, bavulunu karıştırdı ve el çantasını bulup çıkardı. Önce içini araştırdı ardından bir kez daha düşündü ve çantayı kapadı. "Al, bu paraları. Hepsini." Çantayı yaşlı kadına uzattı.

"Ah, Leydim, ikimiz de birkaç sterlinin beni susturamayacağını biliyoruz. Hakkında ve seni tehdit eden adam konusunda bildiklerimden sonra..." Pis pis kıkırdadı. "Exeter Dükü, değil mi? Az çok tahmin etmiştim. Sadece daha fazla kanıta ihtiyacım vardı."

Elindeki çanta birdenbire ağırlaştı ve kolunu aşağı indirdi. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Şey, henüz bilmiyorum." Odadan çıkmak üzere yürümeye başladı, bir yandan da konuşuyordu ve ona dönüp bakma gereğini bile hissetmedi. "Belki de tatil sırasında bunu düşünürüm. Evet, sanırım böyle yapacağım. Bu konuyu dönüşünde tekrar konuşacağız. Bundan emin olabilirsin Bayan Bonnet."

Siusan'ın zihni baş döndürücü bir hızla çalışmaya başladı. Ne yapabilirdi? Tanrım, şimdi ne yapacaktı? Odada hızla birkaç tur attı ama en ufak bir çözüme bile ulaşamadı.

Düşünebildiği tek şey kaçmaktı. Daha önce yaptığı gibi... Bath'ten gitmek ve bir daha geri dönmemek. Ama bu fikir çok saçmaydı.

Yüreği göğsünü dövmeye başladı. Eğer köşe yazarı gerçek adını öğrenmişse Exeter Dükü'yle ilişkisinin Londra'da öğrenilmesi de an meselesiydi. Ve sonra... Babasının idari müdürü ona bu durumu rapor edecekti ve...

"Bayan Bonnet." Lord Wentworth tam kapının eşiğinde duruyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu bilemedi. "Bekledim ama siz aşağı inmeyince belki de bavulunuz için yardıma ihtiyacınız vardır diye düşündüm."

"L... Lord Wentworth." Sesi zor çıkmıştı. "Affınızı dilerim ama ailenizin nazik davetinden daha birkaç dakika önce haberdar olduğumu itiraf etmek isterim."

Adam ona gülümsedi. "O kadarını anladım. İdari müdürüm davetime bir cevap almadığını söyleyince bir terslik olduğunu tahmin etmiştim. Sizin gibi bir hanımefendi böyle bir daveti cevapsız bırakmazdı."

Siusan o anda bu sözlerin bir iltifat mı yoksa dalga geçmek mi olduğunu anlayamadı, adamın ifadesi onu ele vermiyordu. "Ama Bayan Gentree bu sabah erken saatlerde buradan ayrıldı."

"Ve siz onunla birlikte gelmeyince büyük hayal kırıklığına uğradığını gördüm. Ben de kendim gelip sizi Clover Hall'a götürmeye ikna etmek için elimden geleni yapmam gerektiğine karar verdim." Büyüleyici bir tebessümle Siusan'a baktı. Hemen ardından yatağının üzerinde toplanmış çantasını gördü ve eliyle gösterdi. "Umarım bu, elinize geç ulaşmış olsa bile davetimizi kabul etme kararını verdiğiniz anlamına geliyordur."

Siusan başıyla onaylarken adama gülümsedi. "Evet, Lordum. Bundan büyük onur duydum. Ailenizin daveti olmasaydı Aziz Michael Yortusu'nu tek başıma geçirecektim." Çantasının deri sapını tuttu ve onu kapıya kadar getirerek Lord Wentworth'un önüne koydu. Kapıyı arkasından kapadı ve anahtarı çevirerek kilitledi.

Lord Wentworth çantasını bu kadar kolay taşıdığını görünce şaşkınlıkla ona baktı. "Bavulumu taşımama yardım etme teklifiniz büyük bir nezaket." Siusan hafifçe omuzunu ovuşturdu. "Korkarım düşündüğümden biraz daha ağır. Kolum ağrımaya başladı bile." Ağırbaşlı bir tavırla adama gülümserken kadının bir hareketle kirpiklerini dalgalandırdı.

Adam bavulunu yerden aldı. "Acele etsek iyi olur Bayan Bonnet. Bu akşamki yolculuğumuz kısa sayılmaz ve hava kar kokuyor."

"Kar mı? Bu kadar çabuk mu?"

"Avon buzlandı bile." Uzanan kolunu Siusan asil bir hareketle tuttu. Bedeni tümüyle karıncalandı.

Koşullar farklı olsaydı Clover Hall daveti onun için sadece güvenli bir kaçış yeri olmazdı, mükemmel bir partinin yaşanacağı bir taşra evi olurdu. Özellikle de böylesine şeytani yakışıklılığa sahip bir ev sahibi eşliğinde...

Lord Wentworth yanında birkaç battaniye ve bir muşamba getirmeyi akıl etmişti ama onları doğal koşullardan koruma adına sadece arabanın ön paneli vardı ve Siusan birkaç dakika sonra titremeye başlamıştı. Dondurucu yağmur, Bristol yolculuğunu tehlikeli kılarak yavaşlatmıştı ve hava kararmaya başlamıştı.

Uygunsuz bir hareket olduğunu bilmesine rağmen sıcağı paylaşmak adına arabayı kullanan Lord Wentworth'a yaklaştı. Battaniyeyi sıkıca omuzlarına sardıktan sonra kendi nefesiyle ısınabilmek için yüzünü gömdü.

Muslin elbisesi böylesine soğuk bir hava için oldukça yetersizdi, bunu kabul ediyordu. O bir İskoç'tu ve evet, yün bir harmaniyesi vardı ama şehirde yaşayan şık bir hanımefendi koşullar ne olursa olsun şık bir pelerinden başkasını giymezdi. Ayrıca Bath'e gelmek için Londra'dan ayrılırken burada on beş günden daha fazla kalacağını hiç düşünmemişti. Düşünmüş olsa bile hava sonbahar şartlarına göre oldukça sertti, hatta kuzeydeki Edinburgh koşullarına eşdeğerdi. Giysileri için bulduğu bahaneler onu sıcak tutmaya yetmiyordu. Belki de zamansız hava koşullarında şık olmaya dair bir ders yazmalıydı. Kemiklerini donduran bir soğuk tüm vücudunun ürpermesine sebep oldu. Evet, bir ders yazacaktı. Kesinlikle.

Atın nefesi dondurucu alacakaranlıkta bembeyaz görünüyordu ve nalları buzla kaplı yolda birkaç kez kayarak yalpalamasına sebep oldu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Siusan Clover Hall'un yolun birkaç kilometre ötesinde olduğunu duymak umuduyla.

Lord Wentworth içini çekti. "Yaklaşık iki saattir yoldayız ki normal koşullarda bu yolu yarıladığımız anlamına gelirdi."

"Ama hava..." Siusan sızlanmamak için kendiyle savaştı.

"Yolun çeyreğini bile bulamadık ve gittikçe kötüleşen bu hava koşulları altında yolculuğumuzun ne kadar süreceğini gerçekten tahmin edemiyorum." Bakışlarını ona çevirdi ama son hızla geri çevirip yola baktı. "Bu akşamüstü Bath'ten ayrılmamalıydık. İçgüdülerimi göz ardı etmeyip fırtına geçene kadar Bath'te kalmamız için ısrar etmeliydim. Gerçekten üzgünüm Bayan Bonnet. Umarım beni affedersiniz."

"İkimiz de havanın bu kadar sertleşmesini beklemiyorduk." Siusan yüreğinin burkulduğunu hissetti. "Bath'e mi dönsek?" Kendine lanetler yağdırdı. Döndükleri takdirde kalacak yeri yoktu. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Adam cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi. "Korkarım tek şansımız koşulları zorlayarak yaklaşık sekiz kilometre daha yol almak, orada Crux Inn adlı bir han var... Böylesi bir gecede orada bir oda olacağını var sayıyorum elbette."

Siusan battaniyenin altında uyuşan dizlerini hafifçe oynattı. Muşambanın üzerini kaplayan ince buz tabakası çıtırdadı. Bir dakika sonra adamın yanında donup kalacaktı.

Lord Wentworth brendi matarasını uzatarak onu şaşırttı. "İlaç niyetine. Sizi sıcak tutacaktır."

Siusan gözünü bile kırpmadan matarayı aldı ve birkaç yudum içti.

"Hiç itiraz yok, ha?" Lord Wentworth kıkırdadı.

"Lord Wentworth İskoç olduğumun farkındasınız." Siusan yerinde kıpırdanırken yanakları hafifçe kızardı. "Ve dört erkek kardeşim olduğunu da söyleyeyim."

"Dört, öyle mi?"

"Ah, evet. Ayrıca güçlü içkilerin ilaç niyetine kullanıldığını da biliyorum." Karanlıkta adamın onu görmeyeceğini bilmesine rağmen gülümsedi.

Bir bekârın yanında donarak ölmek. Bayan Huddleston'ın köşe yazarının Bayan Bonnet, aslında skandallar yaratan Leydi Siusan Sinclair hakkında yazacağı açıklayıcı hikâye için mükemmel bir sondu.

Tüm bedenini yeni bir ürperti sardı.

Lord Wentworth tek kelime bile etmeden en mahzurlu hareketi yaptı; dizginleri bir elinde topladı, uzandı ve onu kendine doğru çekti.

Siusan kolunu adamın beline doladı ve göğsüne sığındı. Artık ne köşe yazarı ne de başka biri umurundaydı. Issızlığın ortasında yalnızlardı ve donuyorlardı.

Ama adam sıcaktı. Ve şefkatli.

Ve saçmalık derecesinde yakışıklı. Siusan gözlerini kapadı.

Kar, Sebastian'ın yüzüne çarparak yağıyordu. Bu saldırı karşısında gözlerini kısarak umutsuz bir şekilde yola odaklanmaya çabaladı. Tüm bedeni gerildi.

Zihninde felaket senaryoları belirdi. Buzlu köprüden kayarak aşağıdaki dondurucu akarsuya düşen araba. Dizginler ellerine dolanmış onu suyun altında kalmaya zorluyor. Ağzına sular doluyor. Ciğerleri yanıyor. Boğuluyor.

Dördüncü Exeter Dükü'nün trajik ölümü.

Gözlerini hızla kırpıştırarak başını iki yana salladı. *Hayır, hayır. Kilometreler boyunca bir köprü yok. Böyle şeyler düşünme. Sadece yola bak. Atı yavaşlat. Her şey yolunda gidecek.*

Bayan Bonnet uykusunda ona sarıldı. Titremesi durmuştu, kendi vücut ısısının onu ısıtmış olduğunu umdu ya da don-

muş ve hissizleşmişti. İkincinin gerçekleşmiş olmasından çok korkuyordu.

Biraz ötede bir binanın ana hatlarını seçebiliyordu. İyice odaklandı. Kirpiklerindeki karlardan arınabilmek için gözlerini kırpıştırırken başını iki yana salladı. Hiç ışık yoktu ama orada bir şey vardı. Bir barınak.

Atı dizginledi.

Kalbi heyecanla çarparken dizginlere biraz daha asıldı. Oldukça sert. At yalpaladı, ön ayakları kayarak yoldan çıktı. Hayvan düşerken bir çığlık attı.

Araba bir an için öne atıldı ve hemen ardından yana doğru sarsılarak ters döndü, her şey bir rüyadaymışçasına yavaşladı. Tam bir kâbus.

Bedeni havada süzülürken araba ters dönünce sıkıca yandaki sopayı tutan Bayan Bonnet'ye ulaşmaya çabaladı. Ulaşamadı. Ona yardım edemedi.

Sırtüstü yatıyordu ama pürüzlü arazide ilerliyordu. Gözlerini açmaya çabalayınca başı döndü. Bacaklarını, ayaklarını ve karın üzerinde bıraktıkları izleri görebiliyordu; yavaşça çekilmekte olduğunu fark etti. Başı yeniden döndü ve gözlerini kapayarak karanlığın bir kez daha onu ele geçirmesine izin verdi.

Gözlerini yeniden açtığında artık ilerlemiyordu. Rüzgârın öfkeli çığlıklarını duyabiliyordu ama bir şekilde ondan korunuyordu.

"Ah, sonunda uyandın." Onu göremese bile Bayan Bonnet'nin kıvrak konuşmasını tanıdı. "Beni çok korkuttun. Kalın kafalı bir İngiliz olarak doğduğuna şükretmelisin. İyileşeceğinden eminim."

"Araba..." Sebastian soğuğun etkisiyle titriyordu.

"Korkarım iyi durumda değil. Atı çözdüm çünkü ayağa kalkma çabaları arabanın, senin üzerine çıkmasına sebep oluyordu. Onu saldığım anda yola doğru koşarak kaçtı. Bence bu iyi bir şey. Demek ki incinmemiş. Belki de sabah onu bir yerlerde bulabiliriz, ne dersin?"

Sebastian kadının parmaklarının giysilerinde dolandığını hissetti. Elini yakalayarak durdurdu. "Üşüyorum."

"Evet, ben de. İzin verirsen bu sorunu çözeceğim." Sebastian dudaklarına değen ılık bir şey hissetti. "Biraz iç. İlaç niyetine. Haydi. Çok fazla kalmadı. Sen bitiremezsen son damlaları ben bitireceğim. Bu ikimizin de biraz daha ısınmamızı sağlayacak."

Sebastian onu serbest bırakarak kalan içkiyi içti ve ardından gözlerini yumdu.

Yeniden gözlerini açtığında bu kez başı dönmüyordu ama kafası karmakarışıktı. Nerede olduğunu ve sebebini hatırlamıyordu. Tek bildiği çıplak olduğuydu ve yalnız değildi.

Birkaç battaniyenin ağırlığı... Ve muhteşem bir sıcaklıkla ona sarılmış bir kadın. Kadının kim olduğunu ve bu mısır ambarı ya da odun deposuna nasıl geldiklerini bilmiyordu ama şu an gerçekten de hiç umurunda değildi. Hafifçe üzerine çıkarak ona baskı uygulayan kadını hissetmek çok iyi geliyordu.

Battaniyelerin altında ellerini kaydırarak kadının poposunu avuçladı. Yukarı çekti, kadın tam olarak üzerine tırmanırken uykusunda kıpırdandı. Yumuşacıktı.

Kadının dolgun göğüsleri, göğsündeki kıllara sürtününce göğüs uçları sertleşti. Bacak arasındaki ince tüyler Sebastian'ın erkekliğine sürtününce bir anda kadın için tam anlamıyla hazır olduğunu hissetti.

Elini kadının çenesine götürerek dudaklarını dudak hizasına getirdi ve onu usulca öptü. Kadının dudaklarının arasından uykulu bir iç çekiş yükseldi.

Sebastian onu da kendiyle birlikte çevirerek yan döndü. Kadının uzun kirpiklerinin kırpıştığını hissetti. Saçlarını gözlerinin önünden çektikten sonra onu bir kez daha öptü. Kadın bu kez cevap verdi ve dudakları dudaklarının üzerinde hareket etti.

Tanrım, kadının yumuşak bedeninin her santimine nasıl da dokunmak istiyordu.

Elini uzattı ve kadının göğüslerini avuçladı, parmakları kadının sertleşmiş göğüs uçlarında gezindi. Kadının ağzının üzerinde usulca inledi ve kendini tamamıyla ona açarak dilini içeri sokmasına izin verdi.

Bu çıldırtıcıydı. Bu göremediği ve tanımadığı kadını ürkütücü bir şiddetle arzuluyordu. Ellerini aşağı indirerek bacaklarının arasındaki buklelerin üzerinde gezdirdi. Parmakları nemli kıvrımlarının arasına girerek araştırmaya başladı.

Kadın parmaklarını ensesine dolayarak onu kendine çekti, Sebastian'ın dili kaygan ağzının içine daha da girdi.

Kadın dokunuşlarıyla bükülerek bedenini eline doğru bastırdı. Sebastian başparmağını onun sıcaklığında gezdirdikten sonra içine sokarak ileri geri oynatmaya başladı. Kadın inleyerek ona yaslandı. Sebastian ikinci parmağını da kadının içine doğru kaydırarak hafifçe büktükten sonra ileri geri hareket ettirerek onu daha da uyardı, kadın sırılsıklam oldu. İniltisi yükselirken ona doğru büküldü.

Sebastian bunu daha fazla geciktiremezdi. Erkekliğini kadının derinliklerinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Sebastian kadını sırtüstü yatması için usulca bastırırken dudaklarının bağını kopardı. Battaniyelerinin oluşturduğu kozanın altında ağzı kadının göğüslerine ulaşana kadar aşağı doğru kaydı. Dilinin ucuyla sırayla göğüs uçlarıyla oynadı, onları öptükten sonra aşağıya doğru yoluna devam etti.

Kadın onu durdurmadı. Tam tersine elini omuzuna koyarak onu aşağı doğru itti. Bu hareketi Sebastian'ı daha da heyecanlandırdı, bu gece kadının arzuları onunkilerle rekabetteydi.

Ağzını kadının şişmiş kıvrımlarının ortasına bastırarak onu emdi, parmaklarını içine sokup çıkarırken diliyle onu uyardı.

Kadının bedeni bükülerek titredi. Başını sağa sola hızla sallarken tüm bedeni sarsıldı. Sebastian onu son raddeye yaklaştırdığını biliyordu. Son andaydı.

Kadının parmakları sırtında gezindi. Telaşlı parmaklar saçlarının arasına girerek onu yukarı çekiştirdi. Alnı bir an için kadının kaburgasına çarptı. Çok sert değildi ama başından gelen ani ağrı omurgasına saplanırken Sebastian soluksuz kaldı. Baş dönmesi onu yeniden ele geçirirken kadının üzerine yığıldı.

"Sebastian!" Kadının kollarının omuzlarının altına kayarak onu yakaladığını hissetti. "Ulu Tanrım, Sebastian, bana cevap ver, *lütfen!*"

Kadına cevap vermeye çabaladı. Sesi korku doluydu. *İyiyim.* Sözleri söyledi ve zihninde duydu ama kükreyen rüzgârın sesinden başka bir ses yoktu.

Kıpırdayamadı. Donakalmıştı ve ona çok kötü bir şeyler olduğundan endişelenmeye başlamıştı.

"Sebastian, *lütfen,* bir şey söyle."

Derin bir nefes aldı ve gücünün geri gelmeye başladığını hissetti, bir dakika sonra gözlerini kırpıştırarak başını battaniyelerin altından çıkardı.

Kadının yüzüne bakıyordu ama o yüz hâlâ buzlu karanlığın içindeydi. Bir anda gerçeği anlamak için onun yüzünü görmesine gerek olmadığını fark etti.

Çok yanılmıştı. Bu kadını tanıyordu. Bunu nasıl fark etmemişti? Altındaki her kıvrımı çok iyi biliyordu. Öpüşmesini biliyordu. Tadını...

"Kahretsin. Seni *tanıyorum*. Öyle değil mi?"

KAKTÜS TEAM

11. Bölüm

Sebat tüm zorlukların üstesinden gelir, miskinlikse onları doğurur.
Benjamin Franklin

Susan, Lord Wentworth'un hareketsiz bir şekilde üzerine yığıldığını hissettiği anda korkuyla büzüldü. Ne büyük bir ahmaktı! Tutkulu alışverişlerinin sancılarını çekerken adamın yarasını tamamıyla unutmuştu. Adam yaralıydı ve belki de ölmüştü. Gözleri yaşlarla doldu.

Evet, görünüşe göre tamamıyla iyiydi. Güçlü. Arzulu. Ama başına önemli bir darbe almıştı, onu uyuşturacak kadar güçlü bir darbe. Kanamamıştı ama karanlıkta parmaklarıyla inceleyebildiği kadarıyla tam saç dibinde bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir şiş vardı. Dokunmanın acı verdiği de aşikârdı.

"Seni tanıyorum," dedi adam bitkin bir sesle.

"Anlayamadım. Ne dedin?" Sesi biraz önce yaşadıkları mahrem anlara hiç yakışmayacak bir yükseklikte çıkmıştı. Daha başka bir şey söylememeye karar verdi. Bunun yerine ellerini koltuk altlarından geçirerek onu yukarı çekti. Nefesini dinledi.

Adam başını göğsünden kaldırarak durmayı başardı, konuşmuyordu ama Siusan onun yüzüne baktığının farkındaydı. Ellerini usulca adamın iki yanağına koydu, alnını hemen şişin dibinden öpebilmek için çenesini hafifçe eğdi. Teskin edici. Rahatlatıcı.

Hemen ardından adamın yeniden çenesini kaldırdığını hissetti. Gecenin soğuk karanlığında onu süzen gözlerin yakıcılığını hissetti.

"Seni *tanıyorum*." Sesi boğuk ve hışırtılıydı, gergin. Hâlâ kuşkulu.

"Evet, tanıyorsun." Siusan'ın zihni endişeyle bulandı. Adam araba kazasını atlatmış gibi görünüyordu ama yine de bir terslik vardı.

"Yine de... Adını bilmiyorum." Adam yüzüne doğru eğilerek alt dudağını dişledi.

Adını bilmiyor olması tutkusunu azaltmamıştı. Yine de korkunç bir terslik olduğunun farkındaydı. Siusan adamın omuzlarına ellerini bastırarak onu biraz kendinden uzaklaştırdı. "Evet, Lordum, beni tanıyorsun ve adımı bilmiyorsun, öyle mi? Hatırlayamıyor musun?" Şakakları endişeyle zonklamaya başlamıştı. *Ulu Tanrım.*

"Seni *hatırlıyorum.* Hakkındaki her şeyi hatırlıyorum." Siusan adamın yutkunduğunu duydu. O da tutarsızlığının farkına varmaya başlamış mıydı? "Adın dışında her şeyi hatırlıyorum. Gerçi adını hiç öğrenmedim, değil mi?"

Aydınlık olsaydı Sebastian, Siusan'ın gözlerinin şaşkınlıkla kocaman açıldığını görebilecekti. Adam saçmalıyor muydu yoksa adının Bayan Bonnet olmadığını mı öğrenmişti anlayamıyordu.

Sebastian'ın tüyleri diken diken oldu ve şiddetli bir titremeye tutuldu. Siusan kollarını kıvırarak onu kendine çekti,

iyice kendine bastırdıktan sonra battaniyeleri ikisine birden daha sıkı sardı.

Adamı kendine bastırdığında aralarında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Adam boynunu öpmeye başladı ve elini küçük poposunun altına kaydırdı. Siusan onun sertleşen erkekliğinin karnına yaptığı baskıyı hissetti. Onun bacak arasındaki ıslaklığı bulmak için aşağı doğru kaydığını fark etti.

Siusan da onu istiyordu, bu doğruydu ama şu an zamanı değildi. Gözyaşları gözlerine hücum etti. Bu seferki hafifmeşrep tavrını aklamak için brendiyi suçlamayacaktı. Sadece içini ısıtmak için birkaç yudum içmişti.

Simon'ı kaybetmiş olmanın onda yarattığı etkiyi de suçlayamazdı. Lord Wentworth Bath'e geldiğinden beri eski nişanlısını bir kez bile düşünmemiş olduğunu şimdi fark ediyordu. Ah, gerçekten de herkesin dile getirdiği gibi bir günahkârdı.

Kendinden, Lord Wentworth'a abayı yakarak zayıf düşmüş benliğinden başka suçlayacak hiçbir şey yoktu. Onun çıplak kaslı bedenini bedeninin üzerinde hissetmek onu istemesine yetiyordu. Koşullar ne olursa olsun adamın hemen içine girmesini, harekete geçmesini, oynaşmasını, onu mutlu ederek sahiplenmesini istiyordu.

Adamın da ona karşı aynı hisleri duyduğunu düşünüyordu.

Ki haklıydı. Adamın erkekliğinin dizlerini daha da aralamasını beklediğinin farkındaydı. Onu içine davet etmesini beklediğinin. Siusan'ı istediği kesindi.

Of, bu çok yanlıştı. Adam kafasını vurmuştu ve aklı başında değildi. "Evet, ben de seni istiyorum ama bu şekilde değil. Sen daha adımı bile bilmezken..." Ağzını kapadı, konuşmak yerine adamın yanağını okşadı ve onu sakinleştirmek için kulağına fısıldadı. "Sadece benim sıcaklığıma ihtiyacın

var. Bu gece ikimizin de birbirimizin ısısına ihtiyacımız var. Hepsi bu." Adamın başını boynuna yerleştirdikten sonra ona sarıldı. "Uyu aşkım," diye fısıldadıktan sonra ağzından çıkan sözlerden o da korktu.

Aşkım. Bu da nereden çıkmıştı? Dondurucu soğuğa rağmen yanaklarının alev aldığını hissetti.

"Haydi uyu. Sabaha her şey yoluna girecek."

Adamın başıyla onayladığını hissetti, kasları gevşedi ama eli göğsünün üzerine giderek orada kaldı. Sert erkekliği çıldırtıcı bir şekilde ıslak girişinde duruyordu ve adam tam bu pozisyonda uykuya dalmıştı. Siusan onu biraz öteye itmeye çabaladı ama adamın pozisyonu bozulmadı.

Hay, yüce Tanrım. Bu gece ona uyku yoktu. Böylesine uyarılmışken ve adam ona bu şekilde değmeye devam ederken uyuyamazdı.

Hayır, bu gece günahkârlara huzur yoktu.

Kalas duvarların arasından sızan sabah güneşinin ışığı öylesine beyaz öylesine parlaktı ki Sebastian gözlerini yeniden kapadı. *Çok parlak*. Ve lanet olsun, başı zonkluyordu.

Elini gözlerinin üzerine götürmek için kıpırdattığında altındaki yumuşaklığı hissetti; soğuk havayla karşılaştığı anda sertleşmişti. Gözlerini biraz aralayarak açık renkli, düzgün teni inceledi. Bir göğüs. Yüzü uzun bir boyuna gömülüydü ve bir kadının ipeksi bacak arasında uzanmış yatıyordu.

Sebastian partnerinin yüzünü görebilmek için hafifçe doğruldu. *Hay lanet!* Altında çırılçıplak yatan kadının kim olduğunu anladığı anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Yana yuvarlanarak battaniyelerden kurtuldu ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Bayan Bonnet!"

Kadın abanoz renkli buklelerini yüzünden çekerek uykulu gözleriyle onu süzdü ama bir an sonra gözleri irileşti. "Ah, Tanrı'ya şükür beni hatırladın ve iyisin. Dün akşam kazanın ardından senin için çok korktum."

Sebastian yeniden gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını zonklayan şakaklarına götürdü. Zihninde puslu görüntüler belirdi. Bir tepeye doğru çekildiği. Karanlığın içinden gelen ve onu sakinleştiren bir ses. Giysilerinin çıkarılışı. Bunu düşündüğü anda çıplak bedenine baktı ve kontrolsüz bir şekilde titredi. Bayan Bonnet'nin karşısında çırılçıplak duruyordu.

"Donmak istemiyorsan, battaniyelerin altına gel ve neler olduğunu öyle konuşalım."

"Ama çıplağım Bayan Bonnet. Biz..."

Siusan güldü. "Sevgili bayım, ben de çıplağım ve tüm geceyi bu şekilde geçirdik, ısılarımızı paylaştık. Giysilerimiz ıslak ve buzla kaplıydı. Mantıksızlık edip onları çıkarmasaydık şu an çoktan ölmüş olurduk." Birkaç adım ötede bir yığın halinde duran giysilerini gösterdi.

Sebastian hızla dönerek pantolonunu aldı ama giysi duvarlardaki kalaslar kadar sertti. Yeniden yere bıraktı ve gezinmeye başladı, soğuğun etkisiyle çılgınca titriyordu. Düşünmeliydi. Ne halt olmuştu?

"Çok üşümüştük. Yaşamak için sıcağa ihtiyacımız vardı. Sen yaralıydın. Battaniyelerin altına dönersen hakkında kötü bir şey düşünmeyeceğim. Vücuduna bakmayacağım ve sen de benimkine bakmayacaksın. Orada dolanmaya devam ettiğin takdirde vücut ısım son hızla azaldığı için ben de ayağa kalkarak karşına geçmek zorunda kalacağım."

Sebastian battaniyelere doğru ilerlemeye başladı ve hemen ardından uyandığı sırada içinde bulunduğu pozisyonu

hatırlayarak durdu. "Beni affet Bayan Bonnet ama bilmem gerekiyor. Biz... Ya da başka bir deyişle ben..." Erkekliğini elleriyle kapadı.

"Seviştik mi?" Bayan Bonnet'nin yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Dimdik oturuyordu ve kucağına düşen battaniyeler bembeyaz dolgun göğüslerinden birini açıkta bırakmıştı. Siusan lakayt bir tavırla örtündü. "Hayır." Elini ona uzattı. "Gel, içinde bulunduğumuz ciddi soruna bir çözüm ararken sıcakta oturalım."

Sebastian hâlâ direniyordu.

"Haydi ama, Lord Wentworth. Görgü kurallarına, sıcaklığımı paylaşmaktansa uzuvlarınızı soğuktan kaybetmeyi göze alacak kadar bağlı olduğunu hiç düşünmezdim."

"Görgü kuralları umurumda bile değil." Hem de hiç. Endişesi daha çok bedeni onunkine dokunduğu anda erkekliğinin taş gibi sertleşerek kendisini küçük düşürecek olmasıydı. Orada durduğu sürece soğuk bu utancı engelleyecekti.

Aralıklı kalaslardan kar taneleri aşağı süzülüyordu. Hava ciğerlerine çekemeyeceği kadar soğuktu. Bu dondurucu karlı havada kimse onları aramaya kalkışmazdı. Bayan Bonnet haklıydı. Bir çözüm bulmalıydılar ve çabuk olmalıydılar.

Kadına doğru yürümeye başladı. Bayan Bonnet porselen bedenini ortaya çıkararak battaniyeleri kaldırdı ve Sebastian onların altına girdi. Kadın ona doğru yuvarlandı ve Sebastian'ın bedeni içgüdüsel bir hareketle onunkine yapıştı.

Birkaç dakika sonra titremesi durmuştu. Dişleri artık birbirine çarpmıyordu ama soğuk olmayınca mahrem bir şekilde bedenine yapışmış yumuşak ve sıcak bedene bedeninin vermeye başladığı tepkiyle savaşmak zorunda kalmıştı. Kadının, soğuk göğsü onunkilerle buluştuğu anda sertleşen

meme uçlarını yok sayması gerekiyordu. Bacak arasındaki buklelerinin erkekliğini gıdıkladığını da...

Bu maske arzularını ne kadar süreyle gizlerdi? Aklındaki tek şey onun sıcaklığına gömülmekken bedeninin şahlanışını daha ne kadar dizginleyebilirdi?

"Kimin aklına gelirdi?" dedi Bayan Bonnet usulca kolunu Sebastian'ın bedenine sıkıca sarıp dolgun göğüslerini ona bastırırken.

"Ne? Bana bunu hiç aklından geçirmemiş olduğunu söylemeye kalkışma." Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ben geçirdim."

"Ah, dürüst olmak gerekirse Bath'ten yola çıktıktan sonra bunu pek çok kez aklımdan geçirdim," diye itiraf etti.

Sebastian gerildi. Bu soruyu onunla eğlenmek için sormuştu aslında ve kadın hemen itiraf etmişti. "Bath'ten ayrılana kadar aklından böyle bir şey geçmemiş miydi?"

"Ah, Tanrı korusun hayır," diye cevap verdi kadın bu çok tatsız bir şeymiş gibi. "Neden düşüneyim ki?" Bacağını adamın bacaklarının üzerine koydu.

Sebastian gözlerini sımsıkı yumdu. Bu tatlı işkenceye daha ne kadar dayanabilirdi?

"İtiraf ediyorum," diye ekledi kadın, "donarak ölmeyi ilk hayal ettiğimde Bath'ten henüz birkaç kilometre uzaklaşmıştık."

Sebastian gözlerini açtı ve kahkahasını tutamadı.

Bayan Bonnet uzanarak yüzüne baktı. "Donmaktan bahsediyordun, değil mi?"

Sebastian kendini topladı. "Elbette ki."

Bayan Bonnet yeniden dönüp yattı ve bir süre durdu. "Bunu merak etme sebebim sadece senin... çadır." Bakışları aşağı inince Sebastian'ın gözleri de onları takip etti.

Aman. Aleti battaniyelerin altında dikilmiş duruyordu, kesinlikle çadır kurmuştu. "Özür dilerim, Bayan Bonnet," Yutkundu. "Sabah."

"Ah, ondan mıydı?" Sebastian yan dönen kadının dudaklarında bir tebessüm görür gibi oldu, bu kez ona arkasını dönmüştü. "Ben de benden hoşlandığını sanmıştım."

"Eee, ben... Hım... Ben..." Evet, hoşlanmıştı ama o vasisi bulunduğu kızın öğretmeniydi. Şu an onun içine gömülmekten başka bir şey istemiyordu aslında.

"Hâlâ çok erken. Bence biraz daha uyuyup güç toplamalıyız. Güneş havayı muhakkak ısıtacaktır böylelikle belki battaniyelerimizden kurtulma çalışmalarına başlayabiliriz."

"Çok iyi Bayan Bonnet." Sebastian gözlerini kapadı ama yaramaz zihninde kadının içine girip çıkarken titreşen dolgun göğüslerinin görüntüsü belirdi.

Bu hayal onu daha da sertleştirerek erkekliğinin etrafındaki derinin canını acıtacak kadar gerilmesine sebep oldu. Kadının yanında öylece yatmaya devam edemezdi. Huzura ulaşmayı beklemiyordu ama bu dayanılmaz acıya da bir son vermeliydi.

Elini kadının sıcaklığından çekerek öfkeyle erekte olmuş erkekliğini avuçlayarak indirmeye çalıştı. Sıkılı dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama çıktı.

Bayan Bonnet dönerek yeniden onunla yüz yüze geldi. Sebastian elini telaşla penisinden çekerek nefesini tuttu. "Bir şey mi dedin?"

Birdenbire kadının yumuşak elinin battaniye altında ilerleyerek erkekliğini tuttuğunu hissetti. Gözleri son hızla açıldı ve kadının dikkatle ona baktığını gördü.

"Bayan Bonnet..."

"Siusan." Kadının eli aşağı kaydıktan sonra yeniden yukarı çıktı ve erkekliğinin başını yakalayarak durdu. "Sabahın bununla hiçbir ilgisi yok ama benim var." Eli erkekliğinin etrafına dolandı ve merhametle onu birkaç kez aşağı yukarı pompaladı.

Lanet olsun, bu daha da kötü. Bu hareket kadını daha da fazla istemesine sebep olmuştu.

Kadın diliyle dudaklarını ıslatarak ona baktı ve elini hareket ettirmeye devam etti.

"Siusan, ben... Ah, Tanrım." Kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı, dudaklarını uzattı ve onu niyetlendiğinden çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı.

Dudaklarını geri çektiğinde bu kez kadın dudaklarını onunkilere bastırarak öpüşmelerini devam ettirdi. Parmaklarını bulundukları yerde oynatmaya devam ediyordu ve bu dokunuşlara odaklanmıştı. Lanet olsun, Sebastian buna daha faza dayanamayacaktı.

Sebastian dönerek kadının üzerine çıktı ve onu bırakmasını sağladı. Bacak arasına dizlerini soktuktan sonra bakışlarıyla kadını yatağa mıhladı. "Sana ihtiyacım var Siusan. Seninle birlikte olmalıyım. Şimdi."

Kadın gözlerinin içine baktıktan sonra yanaklarını avuçlayarak onunkiyle yarışır bir tutkuyla dudaklarını öptü. Bacakları daha da aralandı ve mermer sertliğine gelmiş erkekliği ıslaklığına denk gelene kadar aşağı kaykıldı.

Sebastian onun içine girdi, erkekliğini dibine kadar içine soktu. Kadın keyifle inleyerek sarsıldı, bedeni tutkuyla onunkine dolandı. Sebastian içine girip çıkmaya devam etti, onun yumuşaklığında ve tutuşturucu ateşinde zevkten yok oldu.

Elini aralarına sokarak kadınlığının üzerinde daireler çizdi ve Siusan'ı şiddetli bir orgazma ulaştırdı. Hareketine devam ederken dudaklarıyla kadının iniltilerini bastırdı.

Kadın dudaklarını dişleyerek ona yapıştı ve devam etmeye zorladı.

Sebastian menisinin akmaya hazırlandığını fark etti. Geri çekilmeye çalıştı ama Siusan bacaklarını beline dolayarak daha sıkı tuttu. "Hayır!"

Çok geçti.

Sebastian içine girdi. Son gücüyle bastırdı ve hemen ardından hızla soluyarak üzerine yığıldı.

Harcadığı bu efordan ötürü başı yeniden zonklamaya başlamıştı ama kalp atışları yavaşladıkça zihninin derinliklerinde bir yerde hayatında bir kez daha durmayı başaramadığı anı hatırladı. Durmak istemediği anı...

Yumuşak, ipeksi bacaklar sırtına dolanarak onu içinde tutmuştu.

Kahretsin. Kütüphane. Gala gecesi.

Haftalardır aradığı kadın o olabilir miydi?

Başını kaldırdı ve Bayan Bonnet'nin hülyalı gözlerine baktı. "Siusan," diye fısıldadı. "Gerçekten... Gerçekten kimsin?"

12. Bölüm

Miskinlik tıpkı pas gibi hızla tüketir oysa işleyen demir her zaman ışıldar.

Benjamin Franklin

Siusan için için ürperdi. Lord Wentworth, bir şekilde söylediği kişi olmadığını anlamıştı. Neyse ki henüz onun... Exeter Dükü denen başka bir adamla karşılaşmamak için Bath'te saklanan Leydi Siusan Sinclair olduğunu bilmiyordu.

Bunu ne kadar saklayabilirdi? Londra'daki dünyası o dedikodu köşesi yazarının yüzünden zaten Bath'te ufak ufak dile gelmeye başlamıştı. Güvenilmez işvereni ise Siusan'ın, Clover Hall'dan döndükten sonra hemen Bath'ten ayrılmasını gerektirecek kadar fazla şey biliyordu.

Tabii oraya varmayı başarırlarsa.

"Ben Siusan'ım. Vasisi olduğun kızın öğretmeni." Uzandı, saç dibindeki morarmaya başlamış şişliğe dokunmamaya özen göstererek adamın alnını okşadı. "Yaran kötü görünüyor. Başın ağrıyor mu? Baş dönmesi ya da mide bulantısı var mı? Kendini nasıl hissediyorsun, Lord Wentworth?"

Adam bileğini yakalayarak elini başından uzaklaştırdı. "Bana Sebastian de. Bütün bu yaşadıklarımızın ardından unvanları kullanmak kulağa hiç doğal gelmiyor."

Siusan gözlerini kırpıştırarak adama baktı, bir dizi soruyla ona saldırmasından endişeleniyordu.

Adam başını eğdi. "Özür dilerim Bayan Bonnet... Siusan. Bunun sana mantıksız geldiğini biliyorum. Zihnimde sürekli olarak anılar canlanıyor ve onlara engel olamıyorum."

Siusan ona doğru kaykılarak boğazından yükselen heyecanı yutmaya çalıştı. "Ne... Ne tür anılar? Ve onların anı olduklarından emin misin? Belki de rüyalardan birer parçadır. Başını çok sert vurdun, bir süreliğine mantığını yitirmiş olabilirsin."

"Rüya değiller. Gerçeklerden küçük alıntılar. Bunu nasıl bildiğimi bilemiyorum ama öyleler." Siusan'a baktı. "Seninle sevişiyorduk."

"Evet." Siusan utanarak başını diğer yana çevirdi. "Evet, seviştik."

"Şu andan bahsetmiyorum, daha önce." Sebastian başını tutup çevirerek Siusan'ı kendine bakmaya zorladı. "Anılar parça parça beliriyor. Hepsi görüntü değil. Fiziksel tatlar. Duygular. Bunu anlayamayacağının farkındayım."

"Sebastian." Siusan'ın yanakları ısındı. "Bu sabah uyandığında yanımda yatarken bana sevişip sevişmediğimizi sordun."

"Sen de sevişmediğimizi söyledin." Kafası karışmıştı, gözlerini kısarak baktı.

"Tam olarak doğruyu dile getirmedim." Alt dudağını ısırdı. "Gece boyunca birbirimize dokunduk, öpüştük ve birbirimizin en mahrem yerlerini okşadık. Ve... Ve neredeyse seviştik. Nedenini bilmiyorum. O noktaya sürüklendik. Evet, çıplaktık ama bizi zorlayan şey bundan çok daha derin bir şeydi."

"Haklısın. Yine de neden bu hale geldiğimizin açıklamasını yapamıyorum."

"Donarak ölmek üzereydik." Siusan Sebastian'a bakmak için başını eğdi. "Bence ikimiz de ölmekten korktuk ve yaşama sımsıkı sarıldık. Bu sana anlamlı geliyor mu?"

"Kesinlikle." Sebastian bu teoriyi bir süre daha düşündü. "Aile üyelerimin birkaçı hiç beklenmedik şekillerde öldüler, trajik ölümlerdi." Gözlerini tavana dikti, geçmişin anılarında kaybolan bakışları dalgındı. "Ölümleri... hayatımı tahmin edemeyeceğin derecede değiştirdi."

Siusan'ın başı geriye devrildi ve o da tavana bakmaya başladı. "Annem ben küçükken öldü. Ve bir anda bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Yani, evet, ne demek istediğini anlıyorum." Adama bakmak için başını yana çevirdi. "Ölümün gerçekliği üzerimize çökünce karşı koymak zorunda kaldık. Hayatta olduğunu anlamak için sevişmekten daha iyi bir yol var mı?"

Adam ona bakmak için başını çevirdi ve parmak ucuyla yanağını okşadı. "Siusan, birkaç dakika önce sevişirken olayın ölüm korkusuyla hiç ilgisi yoktu." Dudaklarında bir tebessüm belirir gibi oldu. "Bu karşı konulamaz bir çekimdi. Tutku. Duygu. İhtiyaç." Birdenbire tebessümü yok oldu ve gözleri aklına bir şey gelmiş gibi kocaman açılmıştı. "Sevişmeye çok yaklaşmışken neden durduk? Sebebini söylemedin."

Utanç Siusan'ın başını eğip onun göğsüne saklamasına sebep oldu. "Kim olduğumu bilmediğini anladığım anda seni durduran... bendim. Çok canlı ve bilinçli gibi görünüyordun ama darbenin etkisinden kurtulmamış olduğunu o zaman anladım."

Adam Siusan'ın yüzünü kendine çevirdi. Bu seferki bakışı farklıydı. Onu yeni bir açıdan görür gibiydi.

"Sana gerçeği söyleyeceğim." Siusan itirafını yapmadan önce yutkundu. "Seninle olmak istedim Sebastian, bu sana çok hafifmeşrep bir hareket olarak görünebilir."

Adam hiç sesini çıkarmıyor ve dikkatle ona bakmaya devam ediyordu.

Siusan daha fazla yalan söylemeye gerek olmadığını biliyordu. Kendini kendi iradesiyle utandırmıştı ve bunu aynı şekilde de itiraf etmeliydi. "Sürekli olarak tartışmamıza ve hiçbir konuda anlaşamamamıza rağmen tanıştığımız günden beri sana karşı büyük bir ilgi duyuyorum. Böylesine güçlü bir çekimin sebebini açıklayamıyorum."

"Siusan... Bundan fazlası var. Kafamı karıştıran bambaşka bir şey." Sebastian iri elini omuzuna koyarak onu kendi bedenine bastırdı. Bir süre boyunca konuşmadı. "Sana daha önce seviştiğimizi söylediğimde... Ben... lanet olsun... bu olamaz ve sana çok saçma gelecek ama yine de söylemek zorundayım."

Siusan başını kaldırdı, kaslı pazılarının ardından yüzünü tam olarak görmeye çalıştı.

"Bir aydan biraz daha önce Londra'daki gala sırasında bir kadınla seviştim. Karanlıktı ve kafam bulanıktı ve onu başka biriyle karıştırdım."

Yüce Tanrım! Siusan gerildi, kalbi bir kuşunki gibi hızla çarpmaya başladı. *Bu olamaz! Ah Tanrım, bana yardım et!*

"O geceden beri onu arıyorum, İskoç olduğundan ve abanoz renkli saçlara sahip olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Seninkiler gibi." Başını yana eğerek dikkatle Siusan'a baktı. "Siusan ellerim seni tanıyor. Bedenim seni tanıyor."

"Sen... sen neden bahsediyorsun Sebastian?" Put kesilmiş bir şekilde adamın bundan sonraki sözlerini bekledi. Söylediği her söz Siusan'ı bilgilendiriyordu, kendi kimliği değil ama adamın kimliği ortaya çıkmıştı. *Aman Tanrım.*

"Kader beni ne şekilde ve neden Bath'e getirdi onu bilemiyorum ama tüm varlığımla senin gala gecesinde kütüphanede yattığım masum olduğuna inanıyorum, Bayan Bonnet."

Yüreği kulaklarında atıyordu ve güçlükle soluyordu. Siusan şu an kaçmazsa ciğerlerinin havasızlıktan patlayacağına inanmaya başlamıştı.

Bu nasıl olmuştu? Londra'dan adamın kollarına düşmek için mi kaçmıştı? Kendini yeniden aşağılamak için. Tanrım, babası onu asla affetmeyecekti. *Asla!*

"Siusan, Bayan Bonnet. Başka biriymişim gibi davrandığım için affını diliyorum. Dürüstlük benim için çok önemli olduğu halde şu son birkaç hafta içerisinde kendimi sürekli olarak dürüstlükten uzaklaşırken yakaladım. Sana dahi yalan söyledim ya da eksik bilgi verdim diyebiliriz." Siusan bakışlarını kaçırdı, şu an gerçekten de kafasını battaniyelerin altına gömmek istiyordu. Adam yalan söylemekten bahsediyordu ve ona açıkladığı yalan Siusan'ınkilerle boy ölçüşemezdi. Bath'e geldiğinden beri yalan doğasının bir parçası olmuştu.

"Wentworth Markisi olduğum doğru, bu benim ikinci unvanım; çok yakın bir tarihte, yaklaşık birkaç ay önce, ağabeyimin ölümünden sonra gerçek unvanımla birlikte bana geçti." Bir elini battaniyenin altından çıkararak saçlarını sıvazladı. "Kim olduğumun ortaya çıkmaması için kendimce sebeplerim vardı ama hiçbirinin seninle bir alakası yoktu. Yine de sana şu an bu itirafı yapıyorum." Bir süre durdu, Siusan'a zaten bildiği bir şeyi itiraf etmeye hazırlanırken kuvvet toplarcasına uzun nefesler aldı.

Siusan nefesini tuttu. *Lütfen söyleme. Lütfen bu gerçek olmasın.*

"Siusan, aslında ben Exeter Dükü Sebastian Beaufort'um."

Aman Tanrım. Adamın parçaları yanlış birleştirdiğine inanmayı çok istiyordu ama artık oyun oynamak yoktu. Kalbi göğüs kafesine gümbür gümbür vuruyordu ve bu sesi adamın da duyduğundan emindi.

Başvurabileceği başka bir çare de yoktu. Boş gözlerle Dük'e bakarak bilmiyormuş gibi yaptı. Adam onun galada yattığı kadın olduğuna kesinlikle inanıyordu, bu kadarı aşikârdı ama hâlâ adının Bayan Bonnet olmadığını bilmiyordu.

Hem Bayan Huddleston haklıysa dedikodu köşesi yazarı gizlice onu araştırıyordu ve tüm Bath halkı ve Sebastian en geç birkaç gün içerisinde gerçek kimliğini öğreneceklerdi.

"Ne cevap vereceğimi bilemiyorum Ekselansları," diye mırıldandı. Gerçekten de bilemiyordu.

"Bilmediğini biliyorum." Sebastian battaniyelerin arasından ayrılarak hızla donuk giysilerine doğru ilerledi. "Büyükannemin konuk listesini pek çok kez gözden geçirdim ve orada Bayan Bonnet adının olmadığından eminim."

"Bundan ben de eminim Ekselansları."

"Söylediğim gibi bunların sana çok karmaşık geldiğinin farkındayım ama ben ne hissettiğimi çok iyi biliyorum." Sebastian döndü, kalasların arasından sızan ışıkta kaslı bedeninin silueti belirginleşti.

Siusan gözlerini sımsıkı yumdu. Şu an adamın kim olduğunu bilmesine rağmen yine de bedeni onun özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

"Ayrıca bana Sebastian demen konusunda anlaşmıştık." Adam ona gülümsedi, kaşı yukarı kalkarken hafifçe irkildi.

"Ve ben de Siusan'ım, gün ışığında bile." Adam giysilerini kozalarına getirip altlarındaki muşambanın üzerine sererken ona gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"Giysilerimiz sadece buzlu. Buzlar eridiği anda kurumaları çok zaman almayacaktır. Onları muşambayla battaniyelerin arasına koymak bu işi çözer, tabii ıslaklıklarının battaniyelerden bize ulaşmamasını ummak zorundayız."

"Elbette. Ben bunu nasıl düşünemedim?"

"Sen güzelim, beni kurtarıp hayatta tutmakla meşguldün." Siusan'a göz kırptıktan sonra sırıttı.

Ona her şeyi itiraf etmeyi nasıl da istiyordu ama bu imkânsızdı. Adam onun Leydi Siusan Sinclair olduğunu öğrendiği an itibarıyla ailesinden sonsuza kadar uzaklaştırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Erkek ve kız kardeşleri olmadan sürülecek bir yaşama katlanamazdı. Onlar her şeyiydi. Birlikte güçlülerdi. Başkalarının aksine onların sevgisi karşılıksız ve koşulsuzdu, onu asla ebeveynleriyle Simon'ın yaptığı gibi savunmasız bir şekilde ortada bırakmazlardı.

Hayır, eğer Dük'le birlikte bu buz barınaktan kaçmayı başarırlarsa adam kimliğini öğrenmeden önce onun yanından ayrılacaktı. Başka seçeneği yoktu. Adam onu terk etmeden önce bunu yapmalıydı, gerçek Siusan'ı tanıdıktan sonra bunu yapacağı kesindi.

Sabahın geri kalanını ateş yakacak bir şeyler bulmak ümidiyle mısır ambarını araştırarak geçirdiler. Kırık kalas parçalarını samana, iki nalı birbirine sürterek kıvılcım çıkarmaya çalıştılar ama tüm çabaları boşa gitti, soğuktan titreyerek bitap

düştüler. Hızla battaniyelerden oluşturdukları kozanın altına saklanarak titremelerinin sona ermesini beklediler.

Kalasların arasından sızan güneşin konumundan yola çıkarak tam öğle saatlerinde ıslak giysi ve ayakkabılarını giyerek kuruyan ağızlarını ıslatmak için kar toplamak fikriyle mısır ambarından çıkmaya niyetlendiler.

Kapıyı açtıkları anda dondurucu bir rüzgâr kızgın bir boğa gibi göğüslerine çarparak nefeslerini kesti.

"Dışarıda birkaç dakikadan fazla kalamayız." Sebastian aralarında tuttukları muşambanın ucunu kıvırdı. "İçine bulabildiğin tüm karı koy. Acele et."

Siusan kıpırdayamadı. Sadece baktı. Dışarıyı bir metreye yakın bir yükseklikte kar kaplamıştı ve hasar görmüş araba bu beyaz örtülerin arasında ters dönmüş bir şekilde duruyor olmasa yakınlarda bir yol olduğunu bile bilemezlerdi. Gözleri yanmaya başladı.

İnsanı ısıran bir soğuk vardı ama gökyüzü mavi, güneş parlaktı. Yine de kar herhangi bir erime emaresi göstermiyordu. Birkaç günden önce buradan kurtulmaları mümkün değildi.

O kadar hayatta kalamazlardı.

"Endişelenme Siusan." Sebastian, battaniyelerin altında omuzlarına sıkıca sarılarak onu teskin etmeye çalıştı. "Güneş oldukça güçlü, bir ya da iki gün içerisinde karlar bir arabanın ya da bir binicinin geçeceği kadar eriyecektir." Sebastian gülümsemeyi başarmıştı ama Siusan onun bakışlarındaki endişeyi görebiliyordu. "Haydi bakalım, şimdi birkaç avuç kar topla ve barınağımıza girelim."

Kulübenin içi maalesef karı eritemeyecek kadar soğuktu. Karı ağızlarının içinde eritmeye çabaladılar ama birkaç dakikanın

sonunda sadece birkaç damla su yutmayı başarmışlardı ve yeniden titremeye başlamışlardı.

Sebastian boş midelerine bir şeyler girmesi amacıyla kurumuş mısırları avuçladı ama mısırlar yenir gibi değildi, onları çiğnemeye çalışmak bile bitap düşmelerine yetti. Alacakaranlık çöktüğünde ikisi de güçlükle hareket ediyordu.

"A... at sesi du... Duydum." Siusan'ın dili sürçmeye başlamıştı. Sebastian onu kendine çekerek tüm bedenini hızla ovuşturdu. Teni dışarı çıkma denemesi yaptıklarından bu yana buz gibiydi. Şu an battaniyenin altında sarmaş dolaş yatmalarına rağmen hâlâ ısınmamıştı.

"Sakin ol aşkım, sadece rüzgâr." Kendi üzerindeki battaniyelerden en üsttekini iki kat yaparak Siusan'ın üzerine doğru kaydırdı. "Bundan eminim."

"Hayır, çok... Çok net duydum... At yakınlarda..." Sesi kesildi.

Lanet olsun! Bir şey yapmalıydı. Eğer hızla ikisini de kurtaracak bir çözüm düşünmezse Siusan orada donarak ölecekti.

Atın kişnemesi Siusan'ı uyandırdığında gece olmuştu. Sebastian'ı uyandırmamaya çalışarak battaniyelerin arasından süzüldü, üzerlerindeki battaniye grubunun arasında duran giysilerini aldı.

İç eteği ve elbisesi kurumuş gibiydi. Buz gibi bacaklarında cennet etkisi yaratan çoraplarını ve yürüyüş çizmelerini giydi. Güzel pelerinini omuzlarına attıktan sonra eğildi, at için bir avuç kuru mısır aldı ve yakınlarda olduğundan emin bir şekilde karanlık geceye atıldı.

Dilini şaklatıp atı çağırarak mısır kulübesinin etrafında diz boyunu aşan karda ilerledi.

İşte oradaydı. Siusan durdu. Beyaz kısrak ay ışığında kar gibi parlıyordu. Elini kısrağa uzatarak mısırları görmesini sağladı. "Gel bakalım. Bu senin için de çok zordu, değil mi?" Dilini yeniden şaklattı. Atın dikkatini çekmesini umarak avucundaki mısırları salladı. "Al bakalım. Aç olduğunu biliyorum." At yaklaşarak elindeki mısırları dişledi, birkaç parça dişlerinin arasında tıngırdadı.

Parmaklarını atın dizginine sardı ve aygırı mısır ambarına doğru yürütmeye başladı, tam o sırada ilerde bir yerde bir ışık gördüğünü sandı... Hayır, hayır bundan emindi. Gözleri sulanana kadar dikkatle araştırdı.

Siusan elini atın boynunda gezdirerek kara saplanmış uzun araba dizginlerine ulaştı.

Yeniden titremeye başlamıştı ama gördüğü ışık çok uzakta değildi. Olamazdı. Ata binerek yarım saatten kısa bir sürede o ışığa ulaşabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Ve böylece kurtulurlardı.

Bu işe kalkışmadan önce Sebastian'ı uyandırmayı düşünerek mısır ambarına baktı ama vazgeçti. Atla kendi gitmeyi isterdi ve araba kazasından dolayı yaralıydı. Hayır, bu işi Siusan yapacaktı. Yapmalıydı. Sebastian kurtarıldığında onu düşündüğü için kendisine teşekkür edecekti. Siusan dizginleri dişlerinin arasına alarak atın yelesini yakaladı ve yukarı sıçradı, dengesini bularak bacağını atın diğer tarafına atmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Bir kez daha denedi ve karın içine yere düştü.

Ay ışığında karın içinden yükselen arabayı görebiliyordu. Onu tırmanma merdiveni olarak kullanabilirdi. "Gel bakalım at. Buradan." Arabayı kullanarak kendini atın üzerine çekecekti. Arabaya ulaşana kadar üç kez yere düştü, etekleri ve

sırtı buz gibi karla sırılsıklam oldu. Basamak olarak neresini kullanabileceğini bulmak için ters dönmüş arabanın etrafında yürüdü ve karların arasından yükselen bavulunu gördü. Atı orayı yönlendirdi, dizginleri arabanın kırık tekerleğine bağladıktan sonra bavulu karın içinden çıkararak açtı.

İçinde buz gibi ama kuru bir elbise, saç fırçası, çantası ve derslerini yazdığı defter vardı. Çantayı da yanına almaya karar verdi.

Elleri tamamıyla hissizleşmişti ve çantayı beline yün çoraplarıyla bağlamaya çalışırken tir tir titriyorlardı.

Bu ağırlık kendini atın üzerine çekmesini daha da güçleştirdi ama sonunda bir ayağını arabanın biniş basamağına koydu ve bacağını atın diğer tarafına atmayı başardı.

Tüm bunlar on beş dakikadan uzun sürmüştü, dişleri birbirine öyle sert çarpıyordu ki kafatası bile sarsılıyordu.

Yine de başarmıştı. Işığa doğru at sürüyordu. Baş dönmesi ve üzerine yağan kar taneleri onu yavaşlatıyordu, bir ya da iki kez ışığın ondan uzaklaştığını düşündü. Kendine bunun bir yanılsama olduğunu telkin etti, gözleri ona oyun oynuyordu.

Işığa ulaşacaktı. Ulaşacaktı.

Ve Sebastian kurtarılacaktı.

Ne kadar üşürse üşüsün durmayacaktı, Sebastian'ın güvende olduğundan emin olana kadar devam edecekti.

Sebastian ertesi sabah uyandığında donduğunu hissetti. İşin kötüsü Siusan ortalıkta yoktu. Belki de kar toplamaya ya da doğal ihtiyaçlarını gidermeye gitmiştir diye düşündü ama birkaç dakika geçip de Siusan dönmeyince bir terslik olduğunu anladı. "Siusan?" Mısır ambarında yürüyerek kalasların arasından ona seslendi. Buralardaysa onu duyardı.

Sonra, Siusan'ın giysilerinin orada olmadığını fark etti. Kalbi neredeyse duruyordu. "Kahretsin Siusan!" Nöbetlerinin arasında muhtemelen o lanet olası atı aramaya çıkmıştı.

Sebastian, soğuk giysileriyle paltosunu giydi. Hâlâ ıslaklardı ve gecenin ayazı içlerine işlemişti ama yine de bir koruma sağlıyorlardı. Siusan çok uzaklaşmış olamazdı.

Güneş hâlâ tam olarak yükselmemişti, tırmanışına devam ediyor ve Siusan'ın izlerinin görülmesini zorlaştırıyordu. Sebastian ışığa karşı gözlerini kısarak Siusan'ın uzun eteğinin mısır ambarının etrafında bırakmış olduğu izleri takip etti. Bakışları at izlerinin bulunduğu noktaya odaklandı. "Cehennemde yanayım."

Siusan bir at sesi duymuştu. Arabaya bağlı atın civarda dolandıktan sonra geri dönmesi mantıklıydı. Neden kadına inanmamıştı?

Siusan ve attan kalan izler birbirine paralel ilerliyordu, kafası karıştı. Ambara geri dönmemişlerdi ve Siusan'ın ata binmediği de görülüyordu. Tam tersine atı araba kalıntılarına doğru götürmüştü. Ters dönmüş arabanın durduğu küçük tepeye doğru yürüdü.

İzleri bir şey arıyormuşçasına arabanın etrafında dönüyordu, sonunda ata binmişti çünkü izler bir sonraki yükseltinin orada sona eriyordu.

"Siusan!" diye seslendi. "Siusan!" Her şeye lanet olsun. Neden önünü görebileceği o yolda kalmamıştı? Aklı başında değildi diye hatırlattı kendine ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yeniden kulak kabarttığında dizgin şıkırtıları duyduğunu düşündü bunu birtakım sesler takip etti.

"Hey oradaki!" diye bir erkek sesi geldi yoldan. "Sen Exeter Dükü olabilir misin?" Yükseltiden bir şey geliyordu.

Artık görebiliyordu. İki güçlü atın çektiği bir yük arabasına binmiş bir çiftçi.

Sebastian elini kaldırarak seslenmeye çalıştı ama ciğerlerinden dışarı sadece bir öksürük krizi patladı. Nefes almaya çabalayarak öne doğru eğildi. "Yaralı mısın?" diye seslendi ona çiftçi.

"Oldukça iyiyim ama Bayan Bonnet... Korkarım o dışarıda bir yerlerde." Öndeki tepeyi ve arkasını işaret etti. "İzler."

"Gerçekten de öyleydi. Dün gece Smithson'lara ulaşmayı başarmış." Çiftçi atları dizginledi ve yük arabasını Sebastian'ın tam bir adım ötesinde durdurdu.

"İyi mi?" Sebastian öne doğru düşerken oluşturmuş olduğu delikten kurtulmaya çalıştı ama gücü kalmamıştı. "Beni ona götürmen lazım. Onu görmeliyim."

"Bugün nasıl olduğunu bilmiyorum. Dün ahıra ulaştığında yarı donmuştu. Onu orada bulduk. Uyuyordu. Kendini ata bağlamış."

"İyi olacak, değil mi?" Sebastian çiftçinin gözlerini araştırdı.

"Dürüst olmak gerekirse bilemiyorum Ekselansları." Çiftçi dizginleri diğer arabanın tekerleğine bağladıktan sonra Sebastian'a doğru koşarak onu karların arasından çıkardı. "Seni ısıtmalıyız. Arabada battaniyeler var. Bu karları bu havada aşabilmenin tek yolu bu. Kızak ya da küçük araba için fazlasıyla derin."

"Onu görmeliyim." Sebastian yaşlı adamın koluna uzandı.

"Korkarım bunu yapamayacağım Ekselansları. Doktorunuz Ferguson sizi Crux Inn'de bekliyor. Sizi doğruca ona götürmek için emir aldım."

Tartışmak, adamın kendisini Siusan'a götürmesini sağlamak istiyordu ama yük arabasına yerleştirildiği anda kendinden geçerek karanlığa gömüldü.

13. Bölüm

Yoğun güç harcanan günlerin ardından gelecek yoğun tembellik süreçleri zihni ve bedeni mükemmelen güçlendirir.
Grenville Kleiser

İki gün sonra

"Ona gitmeme izin ver," diye üsteledi Sebastian. "Kara çıktığı gün ne halde olduğunu sen görmedin. Üşüyordu, nöbetler geçiriyordu ve söylediklerini güçlükle anlayabiliyordum."

Doktor başını iki yana sallayarak iskemlesini arka iki ayağının üzerinde dengede durması için arkasındaki duvara yasladı. "Sizi yeniden iyi görmek için oldukça iyi bir para aldım. İki gün boyunca uyudunuz. Ne sağlığınızı ne de aldığım parayı gitmenize izin vererek riske atamam." Öne doğru bir hareket yaparak iskemlesini dört ayağı üzerine oturttu. "Ve yine de buradan gitmek gibi bir fikriniz varsa kapının önünde bir adam beklettiğimi bildirmek isterim. Sadece sizi korumak adına Ekselansları."

Sebastian battaniyelerin altında yumruklarını sıktı. Hâlâ güçsüzdü ama başındaki şiş iyice inmiş ve morla sarı arası

bir renkteki bereye dönüşmüştü. Doktor ona ölüm tehlikesini atlattığını söylemişti.

Gidecekti. Hemen.

Sebastian doğrularak bacaklarını yataktan aşağı uzattı. "Bana onun nerede olduğunu söyle. Kimse beni durduramaz. Ona gideceğim." Bir anda başı döndü ve onu ayağa kalkmaktan alıkoydu. Ama iyiydi. Bundan emindi. Sadece hızla ayağa kalkmaya çalıştığı için olmuştu.

İşte o sırada yatak odasının kapısı açıldı ve büyükannesi içeri girerek elini omuzuna koydu. Onu yastığa doğru bastırdı. "Ne oluyor Sebastian? Dinlenmelisin."

"Ona gitmeliyim." Bir dakika kadar bekledikten sonra yeniden ayağa kalkmayı denedi. "Ona iyi olduğumu bildirmeliyim ve ben de onun iyi olduğunu görmeliyim."

"Sevgili oğlum, ben dün gece onun ziyaretine gittim. O da senin gibi oldukça bitkin ama seni temin ederim ki aklı da bedeni de yeterince güçlü." Yaşlı kadın, Sebastian'ın bacaklarını kaldırıp battaniyenin altına sokmakla meşgul olan Ferguson'a başıyla onay verdi.

"Bayan Bonnet senin iyi olduğunu biliyor hayatım ve bunu öğrenince rahatladı. Ona bu haberi verdiğimde ağladı." Hikâyeyi anlatırken büyükannesinin gözlerinde dürüstlük vardı.

Sebastian bacaklarını örtülerin altında uzatarak başını kuş tüyü yastığa yasladı. "Tanrı'ya şükür."

"Sen Tanrı'ya şükredebilirsin ama bir sakıncası yoksa ben Bayan Bonnet'ye şükrediyorum." Büyükannesi elini tuttu. "Yaptığı şey çok tehlikeli ve aptalcaydı ama gecenin bir yarısında atı arama cesaretini göstermemiş olsaydı akşam olmadan ikiniz de ölmüş olurdunuz."

"Bunu yapan ben olmalıydım." Sebastian başını eğdi. O giderken niye uyanmamıştı? Neden gidişini duymamıştı? Onu durdurabilirdi. Atın yakınlarda olduğuna inanmış olsaydı dışarı çıkan kendisi olurdu.

"Hayır, sen farkında olduğundan çok daha kötü yaralanmıştın." Kadının dudaklarında komik bir tebessüm belirdi. "O cesur ve dirayetli biri ve evet, bildiğinden asla dönmüyor ama Gemma'ya göre öğrencilerine karşı son derece nazik ve verici. Yeğenin Bayan Bonnet'ye tapıyor. Onu bir kez görmüş olmama rağmen Bayan Bonnet gibi dürüst, zeki, becerikli ve saygın biriyle evlenmeye kalkışırsan hiçbir itirazım olmaz diyeceğim."

Sebastian kadının tebessümüne karşılık verdi. Gün boyunca o da aynı şeyi düşünmüştü. Siusan, büyükannesinin Exeter Dükü'nün gelininden bekleyeceği her özelliğe sahipti. Ayrıca son derece tutkulu, arzulanır... Tanrım, dokunuşlarıyla ona hissettirdikleri... Pekâlâ, o dükün karısında isteyeceği tüm özelliklere de sahipti.

"Arabanın gönderilmesi için haber gönderdim. Nekahet dönemini bu saman yataklı, kalabalık, adı neydi... Crux Inn denen yerde değil Clover Hall'da geçirmeni tercih ediyorum."

"Önce Bayan Bonnet'yi görmeliyim." Sebastian yeniden yataktan kalkmaya yeltendi.

Büyükannesi kıkırdadı. Yatağın yanındaki iskemleye oturdu. "Bu kadarını ben de düşündüm ve Bayan Bonnet'yi kaldığı çiftlikten alması için de bir araba gönderdim. Araba birkaç saat içerisinde onu getirecek ve sonrasında hep birlikte Clover Hall'a doğru yola çıkacağız. Orada sıcakta, konforlu bir şekilde iyileşeceksiniz. Bu yüce kadına torunumun hayatını borçluyum ne de olsa. Rahat uyu sevgili oğlum. Öğleden sonra buradan ayrılacağız."

Büyükannesi yatağın yanından kalkarken Sebastian'ın dudaklarında huzurlu bir tebessüm belirdi. Büyükanneyle doktor odadan çıkarak onu yalnız bıraktılar. Sebastian yatağa yığıldı ve gözlerini yumarak uyumaya hazırlandı, uyandığında yeniden Siusan'la birlikte olacaktı.

Üç gün sonra

Siusan, araba sürücüsünün onu Smithson çiftlik evinden birkaç kilometre ötedeki Crux Inn Hanı yerine Bath'e götürmeye ikna olması için çantasında bulunan paranın yarısından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Yoldaki kar arabanın sürülebileceği seviyeye kadar erimişti ve sürücü birkaç gün boyunca işsiz kaldıktan sonra bu cömert tarifeyle onu Bath'e götürmeye oldukça istekliydi.

Sebastian'ın huzura kavuşması için Bayan Smithson'a, onun adına yazılmış bir mektup bırakmıştı. Ona ve büyükannesine onu Clover Hall'a davet ettikleri için teşekkür etmiş ama gücünü kazanmış olduğu ve okul tatili sona erdiği için Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu'ndaki sorumluluklarını yerine getirmek için okula döndüğünü bildirmişti.

Gitme sebebi elbette ki bunlar değildi ama Exeter Dükü'yle arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymaya ihtiyacı vardı ve eline geçen kaçma fırsatını kullanmıştı.

Kar, Somerset civarında yolculuğu zorlaştırdığı için Bayan Gentree de dahil olmak üzere öğrencilerin çoğu Aziz Michael Yortusu'nun ardından henüz okula dönmemişti. Dersler resmi olarak iptal edildi, okula dönmeyi başaran birkaç kız vakitlerini kitap okuyarak ve birbirleriyle sohbet ederek geçirdiler. *Bath*

Times gazetesinin Siusan'ın tatil sofralarında yeşillik aranjmanları adlı dersi yerine Bayan Bonnet'yle Lord Wentworth'un geçirdiği ölümcül kazayı yayınlamış olması Siusan'ı şaşkınlığa uğrattı. Bu yayın okuyucuların Bayan Bonnet'ye mektuplar yazarak okulun bakımı altında bir an önce iyileşmesini ve gazetedeki derslerine devam etmesini dilemelerine sebep olmuştu.

Siusan okulun kapısından girdiği anda Bayan Huddleston, içi bu mektuplarla dolu dev bir sepeti Siusan'ın eline tutuşturarak dilediği takdirde bir sonraki haftayı odasında bu dersleri yazarak geçirebileceğini söyledi.

Siusan'ın gerçek kimliğini dedikodu köşesi yazarına açıklayacağına dair yeni bir tehdit savurmamıştı. Aslında Siusan, girişteki karşılaşmalarından sonra Bayan Huddleston'ı bir daha hiç görmemişti. Bu durum Siusan'ı fazlasıyla endişelendiriyordu çünkü bu yaşlı kadına güvenilemezdi ve kadın dışarıda bir yerlerde onunla Exeter Dükü arasındaki bağlantıyla ilgili araştırmalar yapıyor olabilirdi. Ne de olsa dedikodu köşesi yazarı daha ilginç bir hikâye için ödeme yapmaya daha istekli olabilirdi.

Hayır, Siusan çok kısıtlı bir zamanda yapması gereken çok şey olduğunun farkındaydı.

İlk işi Priscilla'ya bir mektup yazarak ona Wentworth Markisi'yle aralarında geçen her şeyi anlatmaktı. O aslında Exeter Dükü olduğu için de perşembe günü Londra'ya gidecek yolcu arabasına binerek gizlice Bath'ten ayrılmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Exeter Dükü'nün şu an Clover Hall'da nekahette olduğunu biliyordu ama iyileşip Bayan Gentree'ye okula gelirken eşlik etmesi an meselesiydi.

Bayan Huddleston'la dedikodu köşesi yazarı da çok yakın bir zamanda Bayan Bonnet'nin gerçekte Leydi Siusan Sinclair olduğunu herkese açıklayacaklarını söyleyerek üzerine saldıracaklardı, bu konuda da fazla bir zamanı yoktu. Şu ana kadar ona dokunmamış olmalarının tek sebebi Bath'in görgü kurallarını öğreten kadın kahramanın ölümcül bir kaza geçirmiş olmasına gösterilen büyük ilgiydi. Sadece kendi zamanlarının gelmesini bekliyorlardı.

Odasının kapısı birdenbire açıldı, Bayan Grassley ve Bayan Hopkins içeri daldılar.

"Geldiğini duyduk." Bayan Hopkins onu baştan aşağı süzdü. "Gazetede neredeyse öldüğün ve Bayan Smithson'ın pırasalı tavuk çorbasını içince mucizevi bir şekilde hızla iyileştiğin yazıyor."

Siusan neredeyse bir kahkaha atıyordu ama midesine bir şeylerin girmesi gücünü kazanmasına yardımcı olmuştu ve içindeki besinler onu ayağa kaldırmıştı. "Evet, bu hastalık zamanlarında her kadının sahip olması gereken bir tarif. Ondan yazıp içeriğini bildirmesini rica etmeliyim."

İki genç kadın coşkuyla onayladılar. Bir şeyler daha olup bitiyordu, Siusan bunu yüzlerinden anlayabiliyordu. Vermek istedikleri bir haber vardı.

"Pekâlâ, nedir? Ne oldu?" Siusan kaşlarını kaldırarak bekledi.

Bayan Grassley neşeli kahkahalar attı. "Evleniyorum!" Bir öğretmenden çok öğrencilerden biriymiş gibi ciyaklamıştı.

"Evleniyor musun?" Siusan inanmayan gözlerle ona baktı. "Ama sen okuldan dışarı bile çıkmıyordun? Nasıl?"

Bayan Hopkins kıkırdarken ağzını elleriyle örttü ve Bayan Grassley'yi dürttü. "Söyle ona. Nişanlanmanın onun sayesinde olduğunu anlat."

Aman Tanrım. "Benim sayemde mi?" Siusan Bayan Grassley'yi kolundan yakaladı. "Anlat."

"Bayan Huddleston'ın okuldan ayrılmamıza izin vermediği doğru ama birkaç sefer senin eğitim turlarında şaperonluk yapmamıza izin vermişti."

Siusan başıyla onayladı. Konunun nereye varacağını çok iyi biliyordu ve Bayan Huddleston öğretmenlerinden birini kaybedeceğini duyduğunda hiç memnun olmayacaktı.

"Bay Bolten, çay bahçesinde garsonluk yapıyor. Onunla sınıf orada ilk çayını içtiğinde tanıştım. Ertesi gün mektuplaşmaya başladık. Manifaturacıya gittiğimizde, Trim Sokağı'nda sınıf alışveriş yaparken buluşmak üzere düzenlemeler yaptık. Her yerde görüştük. Ve... Ve ben âşık oldum!" Kadın yeniden ciyakladı.

"B... Bu kadar çabuk mu?" Siusan bu kadar kısa bir zamanda âşık olmanın mümkün olmadığını söylemek üzere ağzını açtığı anda saçma bir fikir olduğunu fark ederek durdu, aslında böyle bir fikri bile yoktu. O zaman farkında olmasa bile Sebastian'a karşılaştıkları ilk anda âşık olmuştu.

"Ve sonra," diye ekledi Bayan Grassley, "Aziz Michael Yortusu'nda benimle evlenmek istediğini bildirdi, babam da kabul etti!"

Bayan Hopkins heyecanla kıkırdadı. Siusan eliyle ağzını kapadı.

"Tebrik ederim Bayan Grassley! İkiniz için de çok mutlu oldum." Genç öğretmene hızla sarıldıktan sonra kollarını düzeltti. "Bayan Huddleston durumdan haberdar mı?" Siusan tüm ciddiyetiyle Bayan Grassley'nin gözlerinin içine baktı.

"Henüz değil ama ona haber vermem gerekiyor. Noel'de evleneceğiz."

"Ne yaparsan yap ama Bayan Huddleston'a şimdi söyleme lütfen." Siusan kadına, iki gün sonra kendisinin okuldan ayrılacağını ve Bayan Huddleston'ın bir öğretmenin daha okuldan ayrılmayı düşündüğünü öğrendiği anda dış kapılara kilit vurmaya kalkışacağını söyleyemedi. "Eğer evlenene kadar bu işte kalmaya ihtiyacın varsa sakın söyleme. Senin ayrılacağını öğrendiği anda yeni bir öğretmen arayışına girecektir ve onu kısa sürede bulursa işinden kovulursun."

Bayan Grassley'nin yüzü soldu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Elbette düşünmedin hayatım. Âşıksın ve mutluluktan uçuyorsun." Siusan tebessümünü genişletti. "Ama bir hanımefendi aklını başında tutmalı ve mantıklı hareketler yapmalı. Şimdilik bunu bir sır olarak sakla. İşini korumak ve eğitim gezilerimde bana şaperonluk yapmaya devam etmek istiyorsan bunu öğrencilere bile söyleme."

"Haklısın." Bayan Grassley işaretparmağını kapalı dudaklarının üzerine koydu ve Bayan Hopkins'le Siusan'a bakarak onların da aynı hareketi yapmalarını bekledi.

"Siusan..." Bayan Grassley'nin yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

"Evet?"

"Derslerinden çok şey öğrendim, ah nasıl dikkat çekilir onu bile senden öğrendim ve bu ders benim Bay Bolton'la tanışmamı sağladı." Siusan'a yaklaşarak elini tuttu. "Evlilik planlamasında, giysilerimde, düğünle ilgili her konuda bana hocalık yapar mısın?"

Siusan, Bayan Grassley'ye gülümsedi. Arkadaşına yardımcı olmayı çok isterdi ama çok yakında buradan ayrılacaktı ve Bayan Grassley'nin o büyük gününü planlamak için yeterince zamanı yoktu.

"Annem birkaç yıl önce öldü, hayatta olsa bana yardım ederdi bunu biliyorum..."

Siusan başını eğdi. Bayan Grassley onu vuracak en doğru sözleri söylemişti, annesinin öldüğünü. Zavallı kızcağız ne yapılması gerektiğini bilmiyordu ve kimse de ona öğretmemişti.

Bayan Grassley'nin kendini ne kadar çaresiz hissettiğini biliyordu çünkü Simon ona evlenme teklif ettiğinde bir sonraki adımın ne olduğunu bilmediği için o da aynı şeyleri hissetmişti. "Elbette yaparım Bayan Grassley. Aslında düğünlerle ilgili dersler yazmalı ve onları sana ithaf etmeliyim!"

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Bayan Grassley dizlerinin üzerine çöktü. "Sen bir azizesin."

Siusan güldü. "Saçmalama. Ayağa kalk, elbisen buruşacak."

Bayan Hopkins, Bayan Grassley'yi ayağa kaldırırken kıkırdıyordu. "Yatak odamda *La Belle Assemblé*'nin son sayısı var. Muhakkak bakmalısınız. Kendi düğününde de bu grileri giymeyeceksin, değil mi?"

Siusan başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Gidin, gidin. Bakın bakalım. Ben maalesef, öncelikle başka bir yazışmayı bitirmek zorundayım."

Birkaç saniye sonra diğer öğretmenler odadan çıkarak kapıyı arkalarından kapamışlardı ama kapı tam olarak kapanamadan tekrar açıldı. Siusan, Bayan Grassley'nin yeni bir tavsiye almak için geri döndüğünü düşünerek güldü ve başını kaldırdı.

Kapıda tuhaf şekilli kafalı, bastonlu küçük bir adam duruyordu. Giysileri eskimiş ve tozluydu ama çizmeleri kaliteli ve cilalıydı.

Siusan ayağa fırladı.

Boyu ancak Siusan'ın beline kadar gelen bu küçük adam içeri doğru bir adım attı. "İçeri girebilir miyim Bayan Bonnet?"

Adamın görüntüsünden ürken Siusan cesaretle öne atıldı ve adam yeniden konuşmaya başladığı sırada parmağını kapıya doğru kaldırdı.

"Affınızı dilerim. Kabalığımı hoş görün Leydi Siusan... Sinclair. Buna hakkım var, değil mi?"

"Kimsiniz?" diye sordu Siusan adamın kim olduğunu bildiği halde. Bu adam o dedikodu köşesi yazarıydı... Yüzü ve adı olmayan adam...

Adam şapkasını çıkarınca kel kafası ortaya çıktı. "Ne yazık ki resmi olarak tanışma fırsatımız olmadı ve hayattaki yerlerimize bakarsak bu durum hiçbir zaman resmi olarak gerçekleşemezdi. Yine de size adımı söyleyeceğim. Ben, Hercule Lestrange." Ardından sırıttı. "İfadenizden ne iş yaptığımı zaten bildiğinizi anlıyorum ve onaylıyorum. Evet, ben sözü geçen *Bath Times* köşe yazarıyım." Eliyle ahşap iskemleyi göstererek sessizce oturma izni istedi.

Siusan başıyla onayladı ve küçük adamın bastonuna yaslanarak bükülmüş bir şekilde iskemleye doğru ilerleyişini izledi. Adam bastonunu bıraktıktan sonra kendini iskemleye çekmeye çalıştı. Siusan hızla bavulunu kapıp iskemlenin yanına yere koyduktan sonra yatağına giderek oturdu.

Küçük adam güldü, eğilerek çantayı yana itti. İri elini iskemlenin koluna koyduktan sonra kendini kolayca yukarı çekti. "Sizi şimdiden sevdim Leydi Siusan." Ona bakarak memnun bir tavırla gülümsedi. "Hayatta genellikle iki tür insanla karşılaştım. Görüş alanımda olduklarını bile bile iskemleye tırmanma çabamı seyretmekle yetinenler ve ben bir çocukmuşum gibi beni kaldırıp iskemleye oturtmaya çalışanlar.

Nadiren de, ikisini de yapmayıp bana yardım elini uzatan ama kabul edip etmeme fırsatını bana bırakanlarla karşılaştım."

"Kabul etmediniz ama zaten yardımıma ihtiyacınız da yoktu. Sadece benim iskemleye tırmanamayacağınızı düşünmemi istediniz." Siusan bu ilginç adamı süzdü. "Aslında belki de bu yeteneğe sahip olduğunuzu biliyordum, Bay Lestrange. Siz gücünüzle karşıma çıktınız. Zayıflık göstererek bunu zedelemezdiniz, ayakta durmayı tercih ederdiniz. Bayım, siz benim karakterimi tahlil etmeye çalışıyorsunuz."

Adam yeniden güldü. "Çok eğlenceli ve algıları açık bir kadınsınız. Evet, Leydi Siusan..." reverans yapar gibi öne doğru büküldü, "kesinlikle haklısınız."

Siusan başıyla onayladı ve ardından gözlerini adama dikti. "Biliyorum, buraya geliş sebebinizi de biliyorum. Bulmacamın parçalarını tamamladınız ve bulduğunuz şeyden çok etkilendiniz. Siz susmak için para talep edecek cinsten bir adam değilsiniz, buraya bazı noktaları açıklığa kavuşturmak ve yazınızın yayın tarihini bildirmek için geldiniz."

"Çok iyisiniz leydim." Adamın gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Yazı hazır. Cumartesi günü yayınlanacak."

"Teşekkür ederim Bay Lestrange. Bu tarihten önce Bath'te yoluna koymam gereken birtakım işlerim var o zaman." İfadesine hâkim olmaya çalıştı; gözlerinin, kaşlarının ve dudaklarının duygularını açığa vurmadan lakayt bir tavırla durmalarına özen gösterdi. Boğazından çıkmaya çabalayan hıçkırığı da yutmak istedi ama bunu yapamadı.

Doğruyu söylemek gerekirse Bath'ten ayrılmayı istemiyordu. Arkadaşları, kızlar, işi, eğitmenliği ve gazete yazıları onun için çok önemliydi. Bir yandan da ailesinin kucağına dönmeyi deli gibi istiyordu, *hep* istemişti.

Exeter Dükü'nün gerçek kimliğini öğrenmesine izin veremezdi. Zamanı geri alabilse o gala gecesinde onunla asla yatmazdı. Düşünmeden verilen bu karar yalnızlık ve üzüntüden kaynaklanmıştı ve aynı adama âşık olmak gibi bir bedelle karşı karşıya kalmıştı.

Yaptıkları onun ne kadar hafifmeşrep, ne kadar günahkâr, ne kadar zayıf bir kadın olduğunu ortaya koymuştu.

Ve şimdi de hem Sebastian'ı hem eğitmenliğini kaybediyordu, kısa bir süre sonra da ailesini kaybedecekti...

"Sevgili Leydim, Exeter Dükü'nden neden kaçtığınızı bilmiyorum ve bu kaçışınız sırasında burada, bu okulda yeniden onun kollarının arasına nasıl düştüğünüzü de. Beni aydınlatır mısınız?"

Siusan bu soruya kızdı. "Size Londra'dan neden kaçtığımı söylemeyeceğim sadece başka seçeneğim olmadığını hissettim, ailemi incitmektense hayatta beni gerçekten seven bu insanların yanından ayrılmayı tercih ettim." Siusan dudağının içini ısırarak kendini devam etmeye zorladı. "Lord Wentworth'le tanıştığımda ki bana kendini bu şekilde tanıttı, onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordum."

"Ve buna rağmen onun için neredeyse ölüyordunuz. Onu kurtarmak için buz gibi gecede kendinizi maceraya attınız." Adam yeniden onu incelemeye başlamıştı.

Siusan dudaklarını gerdi. "Öyle mi?" Biraz daha konuşursa Bay Lestrange'ın gözyaşlarına tanıklık edecek olmasından korkmuştu.

"*Qui*[3]." Adam dizlerinin üzerine doğru eğilerek öne uzandı. "Onu kurtarmak için hayatınızı tehlikeye attınız çünkü onu seviyorsunuz."

---

3 (Fr.) Evet. (ç.n.)

Siusan çenesini havaya dikti. "Evet, seviyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." *Asla birlikte olamayız.*

Lestrange oturduğu yerde öne doğru kaydı ardından yüzüstü dönerek kendini yere bıraktı. Ayağa kalktığında Siusan'ın önünde derin bir reverans yaptı ve bastonuna yaslanarak kapıya ilerledi. Odadan çıkmadan önce tekrar ona döndü. "Sevgili Leydim, işte bunda yanılıyorsunuz."

Siusan yataktan kalktı ve soran gözlerle adama baktı. "Anlamadım."

"Şu an anlamıyor olabilirsiniz ama zamanla anlayacaksınız. Yaptığınız şey, onu sevdiğiniz için hayatınızı riske atmış olmanız, her şeyi değiştirir." Şapkasını başına yerleştirdikten sonra kapıyı açtı. "Ah, elkitabınızın hızla yayına hazırlandığını biliyor muydunuz? Günlük dersleriniz *The Times of London* tarafından da takip ediliyormuş ve yayıncınızın ofisi elkitabınızın siparişleriyle dolup taşıyormuş."

Siusan'ın kafası karıştı. Bu nasıl olabilirdi? "Ama kimse resmi olarak elkitabımı basma teklifinde bulunmadı."

Adam omuz silkti. "Bilemem, elkitabınız hazırlanıyor ve Noel'den önce hazır olacak. İyi günler... Bayan *Bonnet.*" Adam kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Bayan Bonnet mi? Ne demek istiyorsunuz?" Adam onun Leydi Siusan Sinclair olduğunu bildiği halde neden böyle bir hitap kullanmıştı? Mutlaka *bir şey* ima etmek istemişti. Siusan bundan emindi.

Kapıya koştu, kurdelesiz çorabını dizinin üstüne çekmek için bir anlığına durdu, koridora ulaştığında garip, küçük adam çoktan gitmişti.

14. Bölüm

Öpücük gönderenler onulmaz tembellerdir.
Bob Hope

Öğlen olduğunda Bayan Grassley'nin uçarı tavırları okuldaki kızların dikkatini çekmişti. Bir saat sonrasında gün boyunca ortaya çıkmayan Bayan Huddleston dışında herkes bu öğretmenin bulaşıcı mutluluğunun sebebinin aşk olduğunu anlamıştı. Kadın sarı saçlarının kökünden ayak parmaklarına kadar uzanan bir mutlulukla koridorlarda dans ediyordu, âşıktı.

Aşk.

Evet, Siusan bunu biliyordu. Hatırlıyordu. Oturarak yatak odasının penceresinden dışarı baktı.

Ya da en azından bu duygunun yarattığı her şeye yansıyan sıcaklığı hatırlıyordu. Evet, kısa bir flört devresinin ardından Simon onunla evlenmek isteyip babası da bunu mutlulukla kabul ettiğinde aşkı tanıdığını düşünmüştü. Coşku. Sevgili nişanlısı onu yatağına alıp aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğinde yaşadığı tutku.

Ya da o zamanlar öyle sanmıştı. Şimdi o yaşadıklarının aşk olduğundan o kadar da emin değildi. Anılarına şüphe karışmıştı. Hızla şakaklarını ovdu.

Şu an... Sebastian'la her şey farklıydı. Fark sadece fiziksel olarak sevişmelerinde değildi. Çok daha fazlası vardı. Zihni, kalbi, bedeni Sebastian'la doluydu. Duygular ile sevişmenin yaşattığı fiziksel hazzı birbirinden ayırmanın imkânı yoktu.

Kaşlarını çatarak bunu düşündü.

Simon'la hiçbir zaman Sebastian'la olduğu kadar iç içe geçmemişti.

Sebastian'layken yüreği bedeniyle eş zamanlı bir şekilde zonkluyordu. Ona bir erkek, bir sevgili olarak duyduğu yoğun tutkuyla ona dokunmanın, onu hissetmenin, onu içinde istemenin yaşattığı fiziksel hazzı birbirinden ayıramıyordu.

Simon'la durum çok farklıydı. Simon'la paylaştıklarının aşk olduğunu düşünmüştü ama o zamanlar onunla paylaştıklarını kıyaslayabileceği başka bir şey yaşamamıştı. Bugüne kadar.

Her zaman Simon'ın onu sevdiğine inanmıştı. Hep. Waterloo'dan sonra yıkık bir halde eve dönüp Siusan'a onu asla sevmediğini, evlenme teklif etme sebebinin sadece unvanı ve ailesinin parası olduğunu söylediğinde bile. Başka birini sevdiğini; hayatta kalmayı başarırsa Siusan'ı bırakıp onunla olacağını; hayatın kısa aşkınsa, nadir bulunan bir şey olduğunu ve kendini ne kadar zorlarsa zorlasın Siusan'ı asla o şekilde sevemeyeceğini söylediğinde bile.

Buna inanamamıştı. Gerçeği kendine itiraf edememişti. Yüreği buna izin vermemişti.

Anneleri çocuklarını geride bırakarak öldüğünde Siusan tahammül edemeyeceğini düşündüğü bir acı yaşamıştı. Sonra babaları onu ve kardeşlerini bir kenara itmiş, onlara bakmak yerine viskiyi seçmiş ve korkunç şeyler haykırmıştı.

Kalbi paramparça olmuştu ama ağabeyleri Sterling, babalarının onları yaralama sebebinin karısının kaybından dolayı

yaşadığı acı olduğunu hatırlatmıştı. Söyledikleri gerçek değildi ve onları hâlâ seviyordu.

Siusan ağabeyine inanmıştı. Hayatta kalabilmek için bunu yapmak zorundaydı.

Simon ölüm döşeğinde yatarken canını acıtan sözler söylediğinde ona da inanmamıştı. Bu sözleri çektiği acılar yüzünden söylüyordu, hiçbiri gerçek değildi.

Ya da kendini buna inandırmıştı.

Artık o kadar emin değildi. Soğuktan yarı donmuş bir şekilde yatarken bile ona karşı hissettiği şey aşktı. Gerçek aşk. İki kişinin de birbiri için ölmeyi arzuladığı aşk.

Farkındalığı artan Siusan yumruğunu sıktı.

Sebastian'ı *seviyordu*.

Gerçek aşkı tatmıştı ve geçmişi yüzünden, günahları yüzünden yüreğinin yaşamak için kıvrandığı bu hayatı asla yaşayamayacaktı.

Her şeyi berbat etmişti. Kollarını bedenine sararak sallanmaya başladı.

Çok kusuru vardı, kimse tarafından sevilmeye layık değildi. Bunu tekrar tekrar hem kendine hem de sosyeteye kanıtlamıştı. Ve çok yakında Sebastian da bunun farkına varacaktı.

Siusan durdu, yüzünü avuçlarının arasına alarak ağlamaya başladı.

Siusan, perşembe sabahı şafak sökmeden önce Londra'ya giden posta arabasına bindi. İki gün sonra akşama doğru Grosvenor Meydanı'nda olacaktı. Yolculuk uzun saatler boyunca sürecekti, bu da Bath'te yaşadığı günleri düşünmek için çok vakti olduğu anlamına geliyordu. Arabanın camından karla kaplı arazilere baktığında Sebastian aklına geldi ve gözleri yanmaya başladı.

Blackwood Hall'un karanlık kütüphanesindeki ilk karşılaşmalarından bu yana hayatındaki her şey tamamıyla ve temelli olarak öylesine değişmişti ki eski halini hatırlayamıyordu bile. Artık o galadan önceki kişi değildi ve bir daha olabileceğini de hiç sanmıyordu.

Ya da olmayı isteyeceğini. Büyümüş ve daha iyi bir insan haline gelmişti.

Bu ironi Siusan'ı hayrete düşürdü. Toplumun onu ve aile adını sonsuza kadar aşağılayacağı günahlarla dolu bir düşüncesizlik onda öylesine bir dönüşüm yaratmıştı ki sonunda babasının olmasını dilediği evlat olmuştu. Olmak istediği kadına ulaşmıştı.

Bath'te ders verirken kendi hakkında çok şey öğrenmişti. Bu da bir ironiydi. Tanrım, Bayan Grassley ile Bayan Hopkins'e ya da diğer kızlara veda edemediği için yüreği nasıl da sızlamıştı.

Evet, Bath'ten günün birinde ayrılacağı en başından belliydi, haftalar boyu buradan bir an önce gidebilmek için dua etmişti ama kimliğinin ortaya çıkacak olmasından dolayı bu gidişi aniden mecburi bir göçe dönüşünce arkadaşlarına ve öğrencilerine veda edememek onu yıkmıştı. Gidişini uygun bir dille anlatabilmek için onlara Edinburgh'ta hasta bir aile üyesinin yanına gitmesi gerektiğini yazdığı bir mektup bırakmıştı. Bu kısmen doğruydu.

Babası yine içkiye boğulmuştu, gerçi yavaş yavaş iyileşiyordu ama dönem dönem yine alkolün ağına düşüyor ve çocuklarına ne kadar değersiz olduklarını bildiren öfke dolu mektuplar yazıyordu. Sözleri öyle keskindi ki hâlâ onu ve kardeşlerini derinden yaralıyordu. Siusan merak etti, babası tamamıyla iyileşse bile onlar...

Babalarının bugüne kadar ileri sürdüğü sava inanarak Siusan'ın yaptığı gibi sevilmeye layık olmadıklarını düşünmeye devam edecekler miydi?

Yoksa Siusan'ın yaşadıklarından ders alıp sevgiye ulaşmak için hınzırlıklarına bir son mu vereceklerdi?

Bu sorunun cevabını sadece zaman verebilirdi.

Siusan için çok geçti. O miskinlik maskesini üzerinden atmıştı ama bunu geç yapması hayatını tüm kalbiyle sevdiği adamla geçirememesine mal olmuştu.

Siusan'ın eve dönüşü son derece sessiz oldu. Erkek kardeşleri, Exeter Dükü'yle karda yaşadığı zorlu sınavdan hiç bahsetmediler. Tam tersine, Siusan evden hiç ayrılmamış ve hayatı hiç değişmemiş gibi davranmaya devam ettiler.

Geç yenen akşam yemeğinin ardından Priscilla, Siusan'ın bavulundaki birkaç eşyasını çıkarıp yerleştirmesine yardım etti. Kız kardeşi diğerlerinin tersine çenesini tutmadı.

"Aranızda geçen onca şeyden sonra," diye söze girdi Priscilla, "neden ona gala sırasında samimi anlar yaşadığı Leydi Siusan Sinclair olduğunu itiraf etmedin?"

"Anlamıyorsun Priscilla. O doğruluğa, çalışkanlığa ve ahlaki değerlere her şeyden çok önem veriyor. Ona onca zaman boyunca yalan söylemiş olduğumu itiraf etmem bana olan güvenini sarsardı."

"Yanılıyorsun Su."

"Yanılmıyorum. Her şey çok yakında sosyetede duyulacak. Babam da beni evlatlıktan reddedecek. İşte buna dayanamam Priscilla." Siusan yenilgisinin altında ezildiğini hissederek derin bir soluk verdi. "Hayır, benim İskoçya'ya geri dönen Bayan Bonnet adındaki öğretmen olduğumu sanması çok daha iyi."

"Ama itiraf etsen belki de Dük seni kabul edecek." Priscilla pes edecek gibi görünmüyordu.

Siusan'ın gözleri daldı. "Bu üstlenemeyeceğim bir risk. Bence onu aptal yerine koyduğumu düşünüp benden nefret edecek." Siusan yatağa oturup yüzünü avuçlarıyla örttü, bir süre sonra kız kardeşine baktı. "Hayatım boyunca emin olduğum tek sevgi ailemin sevgisi, sen Ivy ve erkek kardeşlerimin. Başkası yok." Siusan zırhının delinmekte olduğunu hissetti. Sebastian hakkında daha fazla konuşamayacaktı. Şimdi değil. Acısı çok tazeydi. Duyguları yüzeye çok yakındı.

"Siusan, geçirdiğiniz araba kazası adamın sana olan aşkını kanıtlamadı mı?" Priscilla yatağa gelerek ablasına sarıldı.

Siusan gözlerini kısarak dökülmek üzere olan yaşları geri gönderdi.

"Hayır." Siusan duygularına hâkim olana kadar başını eğik tutmaya devam etti. "O yaralıydı. Aşk ve bağlılık bana aitti. Hayatım pahasına da olsa onu kurtarmalıydım."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Siusan kardeşinden uzaklaştı.

"Adamın hayatını kurtardın. Peşine düşecektir. En azından neden telaşla ayrıldığına dair bir açıklama isteyecektir."

"Bir mektup yazdım. Ona inanacağı bir açıklama yaptım."

"Gerçeği hak ediyor."

"Evet, gerçeği duymayı hak ediyor ama vicdanımı rahatlatabilmek adına ailemi tehlikeye atmayacağım," dedi Siusan. "*Bath Times* kimliğimi açıklamadığı sürece Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu'ndaki Bayan Bonnet'nin aslında kim olduğunu bilmeyecek. Bu açıklamaya engel olmayı başarırsam da hiçbir zaman öğrenmeyecek."

"Ama onu seviyorsan ki sevdiğini biliyorum..."

"Evet, seviyorum. Onu seviyorum. İtiraf ettim işte!" Siusan kız kardeşinin yüzüne bakamayacağını hissederek pencereye koştu ve geceye baktı. "Anlamıyor musun Priscilla? Onu hak etmiyorum. Benimle kuracağı herhangi bir birliktelik geleceğini mahvedecek."

"Onu sevdiğini söyledin. Öyleyse, o zaman neden?.."

Siusan hızla ona döndü. Pencerenin önünde dururken tutmaya çabaladığı yaşlar kirpiklerinden süzülerek yanaklarına indi. "Seviyorum. Bunu yapıyorum çünkü onu seviyorum."

Bir ay sonra

Priscilla gazeteyi Siusan'ın yatağına fırlattı. "Haftalar geçti Siusan ve Exeter Dükü'nün Londra'ya döndüğüne dair tek kelime yok." Priscilla boy aynasının karşısında dönerek safran renkli elbisesine hayranlıkla baktı. Siusan'ın hediyesiydi, sütunlarından kazandığı parayla almıştı. Dersleri artık Bath ve Cheltenham'in yanı sıra Londra'da da yayımlanıyordu.

"İşçi kesiminin sorunları üzerine kurulan komitede görevli. Artan huzursuzluğu görünce döneceğinden eminim." Siusan'ın bakışları yazılarla dolu gazete sütunlarında gezindi.

"Henüz dönmediği için Grant bu gece bizi Drury Lane'deki Royal Tiyatrosu'na götürüyor." Priscilla sırıttı. "Daha iyi bir elbisen yok mu? Ortalıkta sınıftan fırlamış bir öğretmen gibi dolaşamazsın."

Siusan kız kardeşine sorusunun cevabını bahşetmedi ama Priscilla bir konuda haklıydı. Artık yeniden sosyetede görünme zamanı gelmişti. Soylular dünyasında, uzun süreli yokluğu organizasyonlara katılmasından daha fazla dile dolanırdı, tabii şu ana kadar dolanmadıysa.

Royal Tiyatrosu, Drury Lane

Siusan, Drury Lane'deki Royal Tiyatrosu'nun locasında beyaz, yumuşak eldivenlerini dirseklerinin üzerine yerleştirdikten sonra endişeli hareketlerle Priscilla ile Grant'in yanındaki yerini aldı. Sol taraftaki kraliyet locası kadar büyük değildi ama sahnenin görüntüsü büyüleyiciydi.

White Kulübü'nde büyük bir cehaletle Grant'le bahse girip Edmund Kean'in özel *Othello* performansı süresince locasını kullanma hakkını yitiren adama acıyordu. Aptal adam. Ağabeyleri Sterling'in İskoçya'ya dönüşünün ardından Grant'in kâğıt oyunlarındaki becerisiyle Londra'da rakipsiz kaldığını bilmiyor muydu?

Yüzlerce mum yanıyordu ama tiyatro öylesine büyüktü ki avizelerden gelen ışık aşağıda oturan yüzlerce izleyicinin üzerinde sadece loşluk yaratıyordu.

Siusan yanlarındaki yarım ay şeklindeki localarda oturan düzinelerce kadın ve erkeğe baktı. Loşluk görüş yeteneğini azaltmıştı ve hiçbirinin yüzünü kim olduğunu anlayabilecek kadar seçemiyordu. Buna sevindi. O kimseyi tanıyamıyorsa birilerinin de onu tanıma ihtimali çok düşüktü.

Yine de endişeleniyordu. Gerçi Exeter Dükü dönüş yapıp toplum içine katılmak için bu geceyi seçmezdi ama Siusan yine de önlemlerini almalıydı. Yelpazesini gözlerine kadar kaldırdı. Çok daha iyiydi. Buğulu mum ışıklarıyla yelpazesinin arasında huzurla oturup oyunun tadını çıkarabilirdi.

Orkestra çalmaya başlayıp, perdeler açılıp Edmund Kean ortaya çıkınca Priscilla heyecanla kıkırdadı. "Bu gece bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Grant."

Grant öne doğru eğildi, bakışları Siusan'a kadar uzandı. "Umarım iki kız kardeşim de oyunun tadını çıkarır."

Priscilla, Grant'i dürttükten sonra Siusan'a döndü. "İndir o yelpazeyi," diye tısladı. "Komik oluyorsun. Lütfen Grant'in söylediğini yap ve Bay Kean'in tadını çıkar."

"Ben, *oyunun* tadını çıkarın dedim," dedi Grant kıs kıs gülerek.

"Herkes dilediğini yapsın. Ben Edmund'u seyretmeyi tercih ediyorum." Priscilla iç geçirdi. "Siusan şu dikkat dağıtan yelpazeyi kapattığı sürece dilediğini yapabilir."

Siusan puflayarak yelpazesini kapadı. Sosyeteye girmeye hazır değildi, Exeter Dükü'nün Devonshire'a temelli döndüğünden emin olmalıydı. Dürüst olmak gerekirse şu an evde oturup tiyatroya gidiş konulu dersini yazmayı tercih ediyordu.

Hüzünle tiyatroyu inceledi. Tanrım, mutlu olmalıydı. Tekrar ailesiyle birlikteydi. Para artık sorun değildi ve günlük ekmek, giysi ve viski paralarını kazandığı için gurur duyuyordu, hepsi onunla gururlanıyordu.

Onun bu tür bir potansiyele sahip olduğu kimin aklına gelirdi? Londra'dan ayrılıp eğitmenlik yapmak zorunda kalana kadar böyle bir şeyi deneme eğilimi bile olmamıştı. Bath'e gidene kadar hayatı tembellik ve eğlenme sanatıyla uğraşarak geçmişti.

Leydi Siusan Sinclair'in günlük ders planını ve öğrencilerine ders vermeyi özleyeceği kimin aklına gelirdi?

Ya da onu ailesinden sonsuza dek koparabilecek tek erkeği özleyeceği...

Aniden gözlerinin bir parmak ötesinde altın bir ipçik belirdi. Dikkatle bakınca ucunda asılı duran minik, siyah örümceği gördü. Derin bir nefes aldı ama hava akımı örümceğin yüzüne

yapışmasına sebep oldu ve burnunun üzerinde yürüdüğünü hissetti. "Ahh!" diye haykırarak ayağa fırlayan Siusan bir yandan da yüzünü ovuşturuyordu.

Grant de o anda ayağa fırladı. "Kıpırdama." Bu sözler bir fısıltıdan çok kükreyerek söylenmişti. İri eli Siusan'ın yüzünü örttü ve hızlı bir hareketle geri çekildi. "Aldım." Örümceği avucunda ezdi ve yere silkeledi. Kendinden memnun bir tavırla gülümsedi.

"Ah, otur Grant." Priscilla utanmış gibiydi. Yan gözle sahneye baktı. "Lütfen."

Siusan başını kaldırdı ve Edmund Kean'in sahnenin ortasında sessizlik içinde durduğunu gördü. Etrafına bakınca tüm izleyicilerin rahatsızlık verenin kim olduğunu görmek için o tarafa dönmüş olduğunu gördü.

Loş ışıkta kimsenin Leydi Siusan Sinclair'in sosyeteye geri döndüğünü fark etmemesi çok doğal ve mantıklıydı ama şu an tam tersi gerçekleşmişti. Sinclair adı seyircilerden sahneye doğru sahile vuran dalgalar gibi ilerliyordu.

Aşırı aşağılanmayla nasıl baş edilir adlı bir ders varsa Siusan bunu asla öğrenemeyecekti.

Eldivenli elini özür dilercesine salladı, yerine oturdu ve son hızla boyalı ipek yelpazesini açarak yüzünü örttü.

Yelpazesi şefin batonu görevini almışçasına kemanlar çalmaya başladı, ardından Edmund Kean ateşli performansına devam etti.

Sol gözünün ucuyla Priscilla'nın onu süzüp durduğunu görebiliyordu, hepsini böyle bir utanca sürüklediği için kızgındı.

Siusan'ın yanakları birkaç dakika süreyle yanmaya devam etti. Yelpazesini yavaş yavaş küçülttü ve artık kimsenin ona bakmadığından emin olunca tam olarak kapadı.

Sonra eğildi ve emekleyerek locadan çıktı.

Loş koridorda hızla ilerlerken gece ayakkabıları yere değmiyordu bile. Merdivene gitmek için köşeyi döndü. Bir el uzanarak bileğini yakaladı, başka bir elde çığlığının duyulmaması için ağzını kapadı.

"İyi akşamlar Siusan."

Aman Tanrım. Gözlerini yumdu ve hiç kıpırdamadı. Ellerinin arasında mümkün olduğunca döndü ve gözlerini açarak ona baktı.

Sebastian.

15. Bölüm

Şeytan işini gördürmek için boş elleri seçer.
Isaac Watts

Sebastian'ın ifadesi karanlık ve kızgındı. "Seninle konuşmam gerek. İzin verirsen, şimdi."

Siusan başıyla onaylayınca elini ağzından yavaşça indirdi.

"Arabam hemen kapının önünde. Orada konuşacağız." Bu bir rica değildi ama Siusan onunla gidemeyeceğini biliyordu.

"Aileme haber vermeliyim..." Koridora döndü ama adamın eli bileğini sımsıkı yakalamıştı.

"Oyun yeni başladı. Çok zamanımız var."

Bu kadar mantıklı olmasına lanet olsun.

"Gel sevgilim." Bileğindeki elini gevşeterek girmesi için kolunu uzattı. Siusan'ın o kola girip onunla gitmekten başka çaresi kalmamıştı.

Daha önce pelerinlerini alan birkaç uşak tiyatronun kapısında durmaya devam ediyordu ama ortalıkta dolanan seyirci yoktu. Yüce Kean sahnedeyken buna imkân yoktu. Sebastian durdu ve Siusan'ın yün pelerinini almasını bekledi. Elinden alıp omuzlarına sardı.

"Tek kelime etme," diye uyardı Siusan öfkesini hafifletmek umuduyla.

"Etmeyecektim." Dudaklarında beliren tebessüm kayboldu.

Siusan kazadan sonra ısınmayı şıklığın önüne koyar olmuştu. Priscilla, Grosvenor Meydanı'ndan buraya gelene kadar arabada hiç durmadan konuşmuş ve bir akşam organizasyonuna böylesine kalın bir pelerinle katılarak kendini komik duruma düşürdüğünü söyleyip durmuştu ama Siusan dersini çok ağır bir deneyimle almıştı ve unutması mümkün değildi.

Dışarı çıktıklarında Sebastian sürücüsünü çağırdı ve Siusan hızla arabaya bindirildi. Sebastian on panele vurdu. "Sür, nereye olduğu fark etmez."

Siusan, Sebastian'ın karşısına oturarak sakin görünmeye çabaladı. Ne yazık ki içini hüzün, pişmanlık hatta umut kaplamıştı ve adamın amansız bakışları işini zorlaştırıyordu.

"Neden?" Sesi çatlak çıkmıştı ama ifadesi hâlâ öfke doluydu.

"Neden gitmek zorunda olduğumu biliyor olmalısın." Adamın gözlerine bakamadı ve bakışlarını ellerine indirdi.

"Bayan Bonnet, yemin ederim ki bilmiyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Güzel kadın hayatımı kurtarmak için kendininkini riske atıyor ve sonra tek kelime etmeden gidiyor. Onu arıyorum ve bir daha hiç göremeyeceğime karar verdiğim bir zamanda onu Londra'da, kalabalık bir tiyatro salonunda tam karşımda dururken görüyorum."

Siusan gözlerini kaldırmadan ona baktı. Parmakları atıyordu, acısını gizlemek için onları yumruk yaptı. "Gitmek zorundaydım. Aramızda... geçenlerden sonra..." Sesi taşların üzerinde gürleyerek giden arabada bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"Beni neden barınakta bırakıp gittiğini anlamıyorum. Ve ardından, beni kurtarmayı başardıktan sonra niye gittiğini de."

Siusan çenesini kaldırdı. "Gittim çünkü başka seçeneğim yoktu. Hâlâ yok. Kendimi ve ailemi utandırdım."

"Hayır, utandırmadın. Ölmek üzereydik ve bedenlerimizin sıcaklığını paylaştık." Öne eğilerek Siusan'ın elini tuttu. "Siusan, seni seviyorum. Bunu bilmen gerekiyor."

Siusan elini hızla geri çekti ve başını hızla iki yana salladı. "Hayır, beni sevmiyorsun. Beni tanımıyorsun bile, eğer beni gerçekten tanısaydın sevgi kelimesini asla aynı cümlede kullanmazdın."

"Seni tanıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun. Ben o sandığın saygın, erdemli ve çok çalışan kadın değilim. Bu saydıklarımın dışındaki her şeyim."

"Buna inanmıyorum."

Cevabının doğru olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu ama zaman içerisinde ona inanacaktı. Çok yakında adını öğrenecekti. Belki yarından da yakın bir zamanda. Sonra o ve ailesi hakkındaki her şeyi gazetelerden okuyacak, dedikoduları duyacak ve inanacaktı.

Ve onu bırakacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Şimdi duyması daha iyiydi.

Siusan birinin onu sadece kendi olduğu için sevdiğine inanmadan önce.

"Seni seviyorum."

Siusan yelpazesini çevirdi. "Sevemezsin. Ben sevgine layık değilim Sebastian. İnan bana." Gözlerine dolan yaşları göstermemek için camdan dışarı baktığında tiyatrodan ancak bir blok ötede olduklarını fark etti. "Kimsenin sevgisine layık değilim."

Bu sözleri Sebastian'ın donakalmasına sebep olarak ona kaçması için gereken zamanı sağladı. Arkasındaki panele iki kez vurdu ve araba durdu.

Kapının sürgüsünü iterek kilidin açılmasını bekledi. Sonra hızla dönerek Sebastian'ı dudaklarından öptü. Bu hüzünlü bir veda öpücüğüydü. "Benimle tanıştığını bile unut, lütfen. Söylediğin gibi beni seviyorsan gitmeme izin ver ve peşimden gelme."

Sebastian yüzünde inanmaz bir ifadeyle kıpırdamadan oturmaya devam etti.

Siusan kapıyı açtı, kaldırıma ayak bastı ve ileri odaklandı, asla geri dönüp bakmadı.

Ertesi sabah

Sebastian gece uyuyamadı, Blackwood Hall'da pencerenin önünde durarak güneşin doğmasını ve karla kaplı arazilerin üzerine vurmasını bekledi.

Siusan'ın orada, Londra'da olduğunu bilerek nasıl uyurdu?

Dün gece saatler boyunca tekrar tekrar düşünmüştü ama onu tiyatroda bulmuş olması anlamsızdı. Londra'ya nasıl gelmişti?

Elindeki tek ipucu Grosvenor Meydanı'nda tanıştığı iki Sinclair'le birlikte oturuyor olmasıydı. Onlardan biri olduğu aşikârdı. O ve Leydi Priscilla Sinclair öylesine benziyorlardı ki insan onları ikiz bile sanabilirdi. Ve buna rağmen... kendini hâlâ aksine inandırmaya çalışıyordu. Öyle olmasını istiyordu.

Ona kapılmıştı ve üzerine karabasan gibi çöken leydi olduğu gerçeğine rağmen onun basit bir kadın olmasını istiyordu.

Onun Londra'da olmadığı söylenen kız kardeşlerden biri olduğunu artık biliyordu. Kızıl saçlı olmadığına göre o Leydi Siusan Sinclair'di, Bayan Siusan Bonnet değil. Tahayyül etmek

zor değildi. Bunu fark etmemesi nasıl bir kalın kafalılıktı? Kendini ne kolay kandırmıştı?

Çözemediği tek şey bir dük kızının neden genç kızlar okulunda öğretmenlik yapan sıradan bir insan gibi davrandığıydı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Çay fincanını eline alarak kaşlarını çattı. Saatlerdir yanında durduğu için soğumuştu.

Bir şeyden emindi. Siusan'ın dileğine rağmen öylece çekip gitmesine izin veremezdi.

Onu bulacaktı.

Ve kendisiyle evlenmeye ikna edecekti.

Vali'nin, İşçi Kesimi Sorunları özel komitesi saat ikide Mansion House'da toplanacaktı. Gece tüm komite üyelerine İçişleri Bakanlığı'ndan alınan istihbarata dayalı acil raporlar özel kuryeyle dağıtılmıştı. Bu raporlara göre Thomas Spence yanlıları İngiltere'nin gittikçe kötüleşen ekonomik durumundan mutsuzlardı ve Merkez Bankası ile Londra Kalesi'ni ele geçirerek hükümeti devirmeyi planlıyorlardı.

Komite, Parlamento'nun üst düzey üyelerinden oluşuyordu. Komiteye şanslı doğum koşullarından atandığını bilmesine rağmen Sebastian bu randevuyu hafife almıyordu. Ailesinin onurunu korumak için elinden gelen en iyi hizmeti sunmalı ve her nasıl olacaksa kendini fark ettirmeliydi.

Arabasından inip Mansion House'un etkileyici cephesine doğru ilerlerken altın bukleli genç bir kadının yolun karşısından ona el salladığını gördü. Yüzü tanıdıktı ama nerede tanıştıklarını hatırlamıyordu. Başta kadının onu başkasıyla karıştırdığını düşünmüştü.

Kadın mendilini salladı. "Ekselansları," diye seslendi yoldan geçen arabaların gürültüsü arasında güçlükle duyulan yumuşak bir sesle.

Sebastian karşıya geçti. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" Uzun boyluydu ama çok zayıftı ve küçük bir kızın bedenine sahipti, Sebastian yaşını merak etti. Sosyeteye yeni tanıtılmış diye düşündü ama yanında ona eşlik eden kimse yoktu. Kızın ona bakan gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Siz... Siz beni hatırlamadınız."

"Korkarım hatırlayamadım." Sebastian hafızasını zorladı ama onu gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Kız dantel mendilini dramatik bir tavırla kaldırarak hıçkırdı. "Yüce Tanrım, ben şimdi ne yapacağım?"

Sebastian nezaketle kızın omuzunu tuttu. "Gerginsiniz. Lütfen bana nasıl yardım edebileceğimi söyleyin."

O sırada Mansion House'un önüne bir araba daha yaklaştı ve Lordlar Kamarası'nın iki üyesi kaldırıma ayak bastı. Döndüler ve ona baktılar, eli hâlâ kızın omuzundaydı.

"Ekselansları beni hatırlamalısınız, bunu yapmalısınız!" Yaşlı gözlerle ona baktı. "Blackwood Hall'daki galada kütüphanedeydim. Siz... Biz... Ah Tanrım, hamileyim!"

Bir anda bedenindeki tüm damarlar elektriklendi. "Hanımefendi, hiç karşılaşmadığımızdan eminim."

"Karşılaştık. Galanızda ve Belediye Başkanı'nın yemeğinde."

Sebastian gözlerini kıstı. Evet, yemekte tanıştıklarını hatırlıyordu ama kütüphanedeki âşığı o değildi. Siusan'dı.

"Beni reddedip bu işi babama tek başıma anlatmama sebep olacak kadar onursuz musunuz?" Kızın sesi gittikçe yükseliyordu ve yoldan geçenler onları izlemeye başlamıştı.

"Babanız mı?" Sebastian kıza babasını nerede bulabileceğini sormaya hazırlandı, kız son derece dertliydi ve ağzından çıkan isim Sebastian'ın buz kesmesine neden oldu.

"Evet, Lord Aster." Kız Mansion House'a baktı. "İçeride, özel komitenin toplanmasını bekliyor. Sizin de katılacağınızı duydum ve bir balo ya da davette konuşmak yerine özel olarak konuşmayı tercih ettim."

Sebastian kızı inceledi. Hayır, kütüphanedeki kadın olamazdı. Zayıftı ve kadınsı kıvrımlara sahip değildi. Buna rağmen kütüphanede yaşananları nereden biliyordu?"

"Bayan... Aster," diye kekeledi. "Şu an sizinle bu konuyu tartışamam." Başı dönmeye başlamıştı. "Cuma günü Hyde Park'ta buluşalım mı? Öğlen, Park Lane kapılarının yanındaki çeşmede."

Bayan Aster başıyla onayladı. "Pekâlâ. Cuma öğlen." Ondan uzaklaşmaya başladı ama hızla geri döndü. "Orada olacaksınız. Aksi takdirde çok pişman olacağınız bir karar vermiş olursunuz, Ekselansları."

16. Bölüm

Hırs, tembel olacak kadar zeki olmamanın acınası bir mazeretidir.
Edgar Bergen

White Kulübü
Aziz James Sokağı, Londra

Grant, sevgili kız kardeşleri Su'nun basılı görgü dersleri kitabından alıp edilen cebindeki birkaç gineyi. Sinclair kardeşlerin en büyüğü olan ağabeyleri Sterling'den aldığı ilhamla, kumar masalarında sterlinlere çevirmeye kararlıydı.

Kulüp üyeleri pek çok oyunda onun ne kadar yetenekli olduğunu görmüşlerdi, bu kumarbazların ceplerindeki her şeyi yitirdikten sonra yine de onunla kumar masasına oturmaya devam etmeleri ve tekrar tekrar kaybetmeleri onu hiç şaşırtmıyordu. Bu adamlar kazanmanın dağıtılan kâğıtlarla çok az ilgisi olduğunu, işin sırrının diğer oyuncuların yüzlerinden duygularını okuma yeteneği olduğunu ne zaman anlayacaklardı?

Grant, cumbalı pencerenin yanındaki küçük masada viskisini yudumlayarak kulüpteki potansiyel oyuncuları değerlendirdi. En sevdiği oyuncular kendine aşırı güvenenler, sert içkileri sevenler ve en önemlisi cüzdanı dolgun olanlardı. Bu şanslı bileşime sahip adam sayısı bu akşam maalesef çok azdı. Bakışları üzerine oturmayan bir frak giymiş hareketli gence kaydı, biraz eğlenmek için onun yanına gitti.

"Size söylüyorum bayım, bu oldukça yüksek ve güvenli bir bahistir ve konuştuğumuz gibi bahis defterinde de yer alacak." Masum görüntülü delikanlı bu sözleri, kilolu, kel ve brendi içmekten gözünü açamayacak hale gelmiş olduğu halde teklifle ilgilenen bir lorda anlatıyordu.

"Yüksek bahisten bahsedildiğini mi duydum?" Grant genç adama yanaştı. "En sevdiğim." Elini genç adamın omuzuna koydu. "Biraz daha anlat bakalım."

Genç adam gözlerinin içine baktı, ona güvenmediği açıktı. Grant ifadesini yumuşatarak gülümsedi, tebessümü gözbeklerine kadar uzandı. Genç adam anında rahatladı.

"Pekâlâ." Delikanlı dumanlı odaya baktıktan sonra yaşlı adam ile Grant'e yaklaşmalarını işaret etti. "Bu hafta sonuna kadar unvanını parayla satın almış bir asil en küçük kızını Lordlar Kamarası'nın asil üyelerinden bir tanesiyle evlendirecek."

Grant kaşlarını çatarak geri çekildi. İlginç sayılmazdı.

"Gelinin hamile olduğunu duyunca fikrinizi değiştireceksiniz ve..." kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı "bu şerefsiz damat Vali'nin yeni gözdesi Exeter Dükü'nden başkası değil."

Grant'in gözleri kocaman açıldı. "Haydi canım!" Siusan tiyatronun dışında Dük'ün onu sevdiğini açıkladığını söyledikten sonra Dük'ün son hızla Siusan'dan vazgeçip yeni

yetme bir kızla evleneceğinden şüpheliydi. "Tek kelimesine bile inanmıyorum."

"O zaman bahiste bu şekilde yer alın." Genç adam sırıtıyordu. "Şu an altı kulüp üyesi deftere yazıldığı an itibarıyla bahse girmeye hazır bekliyorlar."

"Öyle mi? Güzel, onlara katılabilirim ama o lanet olası sırada beklemektense sıram gelene kadar viski içmeyi tercih ederim."

Ve mümkünse senden biraz daha bilgi alırım delikanlı.

Masada oturan yaşlı adama baktı. Adam uyumuştu. "Yalnız içmekten hoşlanmam. Bana katılır mısınız bayım?" Grant pencerenin yanındaki masasını gösterdi.

"Benim için bir sakıncası yok." Delikanlı yakasını yukarı çekiştirdi, boyun bağı zayıf çenesini örterek gelinciğe benzeyen burnuna kadar çıktı. Grant'in peşi sıra masaya geldi, orada oğlan yeterince içip başını aleni bir şekilde masanın üzerine koyup uyuyana kadar yaklaşık bir saat boyunca oturdular.

Grant bu kazandıracak iddia hakkındaki tüm bilgileri almıştı ve kendini onları bir an önce Siusan'a ulaştırmak zorunda hissediyordu.

Grant, Siusan'ı ön salonda buldu, yanındaki çay sehpasının üzerinde dikiş sepeti duruyordu ama Siusan dikiş dikmiyordu. Gümüş makasıyla halının üzerinde yığın halinde duran gazetelerden, yayımlanmış köşe yazılarını kesiyordu.

Keyifle şarkı söylüyordu, Grant'in odaya girdiğini gördükten sonra da devam etti.

"Neden bu kadar mutlusun? Yeni bir elbise mi aldın? Ya da bir yelpaze?"

"İkisi de değil. Bu akşamüstü babamdan bir mektup aldım."

"Pekâlâ, bileklerini kesmemişsin. O zaman sözlerinin verdiği acıyı bastırmak için afyon aldığını varsayıyorum."

"Bu kez bu tür dramlara gerek yok. Mektupta yazanları duyunca sen de şaşıracaksın."

"Bu kez evden kim atılacak?" Başını yana eğdi. "Ah, dudaklarındaki tebessümü görebiliyorum. Priscilla mı?"

Siusan güldü. "O nasıl söz. Hayır, kimse sokağa atılmıyor."

"O zaman ne? Olayı geciktirmenden dolayı sana kızmadan önce seni ancak bu kadar eğlendirebilirim."

"Görünüşe bakılırsa babamın idari müdürü ki bizce Azrail olarak bilinir..." tek kaşını kaldırdı ve Grant anladığını belirterek başını salladı "babamıza benim gazete yazılarımı ve Exeter Dükü'nü kahramanca kurtarışımın yazdığı gazeteyi göndermiş. Bayan Siusan Bonnet takma adının bana ait olduğunun farkında."

Grant'in bakışları bir anda ciddileşti. "Buna herhangi bir geri tepme yok mu?"

"Tanrı'ya şükür, yok. Aslında babam benim değiştiğimi, işim ve duruşumla kendimi kurtardığımı yazmış." Makasını gazete yığınının üzerine bırakarak sıntı.

Grant ateşin yanındaki püsküllü koltuğa oturdu. "Değişmiş olabileceğini söyledi, bu doğru mu?"

"Evet, bendeki bu değişimi gözleriyle görmek için Noel'de buraya geliyor." Siusan kestiği kupürleri toplayarak dikiş sepetine koydu. Grant'e baktı, gülüşmesi son buldu. "Babamın saygı ve sevgisini geri kazanmaya çok yaklaştım Grant." Alt dudağı titredi. "Ama neden ders vermeye gittiğimi ve Exeter Dükü'yle aramda geçenleri öğrenmesi çok zamanını almayacak. Ah Grant, dev bir uçurumun kenarında durduğumu hissediyorum ve küçük bir esinti bile beni aşağı savurabilir."

Grant başını kaşıdı. "Kenara çok yaklaştığını kabul ediyorum Susan ama bugün duyduğum bir şey durumunu değiştirebilir."

Susan makasını masanın üzerine koyarak öne eğildi. "Bana bunun iyi bir haber olduğunu söyle."

"Olabilir." Bakışları ağzından çıkanlarla uyuşmuyordu. "Bu akşamüstü bana bir bahis önerildi. Bir asilzade bu hafta sonuna kadar Lordlar Kamarası'nın üyelerinden birinin hamile kızıyla evlenecek."

Susan omuz silkti. "Bu bahis ilgimi çekmedi, seninkini de çekmemeli."

"Ah ama Su, bu seni ilgilendirmeli çünkü damadın Exeter Dükü olduğu söyleniyor."

Susan ayağa fırladı. "No? Bu olamaz."

"Bir gariplik vardı. Biliyordum, bu yüzden de bahis teklif eden genç adamı masama davet ettim ve midesini kulüpteki en sert viskiyle doldurdum. Bir saat içerisinde tüm hikâyeyi öğrendim. Bahis her şıkta dükün kaybetmesi üzerine düzenlenmiş. Sorumluluğunu inkâr ederse kız babasına gidip dükün ona zarla sahip olduğunu söyleyecek. Onunla evlenirse bu sefer de önemli bir lordun masum kızıyla yattığını kabullenmiş olacak ve Lordlar Kamarası'nda ona duyulan tüm saygı ve sevgiyi kaybedecek."

"Bunu yapmış olamaz."

"Evet, bu konuda haklısın çünkü bu sözde samimiyet Dük'ün galasında kütüphanede kurulmuş. İlginç kısmı ise Dük'ün o geceki aşığının Bayan Aster olmadığını söyleyemeyecek olması çünkü kızın yüzünü hiç görmedi."

Susan'ın dizleri çözüldü. Ve kanepeye çöktü. "Onu temize çıkarabilecek tek kişi de benim."

"Evet, Dük'e yüzünü görmediği sevgilisinin sen olduğunu söylemen onu bu ağdan kurtarmayacak. Bir tür kamu açıklaması yapman gerekecek."

"O zaman bunu yapacağım."

"Dikkatli ol bakalım. Sanırım sana söylediğim dudak uçuklatan şeyin etkisi altında hâlâ mantıksızlık yapıyorsun. Bir düşün. Kütüphanede Dük'le sevişen kadın olduğunu itiraf ettiğin anda kendi onurundan ve babamın lanet olası saygısından olacaksın."

"Ve ailemden." Siusan başının döndüğünü hissetti, beynindeki bütün kan çekilmiş gibiydi.

15 Kasım, Cuma sabahı
Spa Fields, Islington, Londra

Spence yanlılarının ilk halka açık toplantısında hava buz gibiydi ve kar serpiştiriyordu. Sebastian, kalabalık bir polis topluluğunun önünde tek başına, titreyerek protestoculara yüzünü dönmüş duruyordu; görevi olası bir isyanı engellemekti.

Öğlen olduğunda Yorkshire, Nottinghamshire, Leicestershire ve Derbyshire gibi uzaklardan ve Cheapside gibi yakın bölgelerden gelen yaklaşık yirmi bin kişi toplanmıştı. Hepsi yüksek yiyecek fiyatlarını, makineleşme yüzünden tekstildeki iş kayıplarını, hükümetin ve Naip Prens'in gereksiz harcamalarını protesto ediyordu.

Gürültülü çığlıkların yarattığı karmaşa Sebastian'ın kulaklarını eşeliyordu. Çok fazlalardı. Şiddete başvurdukları anda Sebastian ve polisler karşılarında duramazdı, hayatta kalma ihtimalleri dahi olmazdı.

Sebastian çok geç olmadan harekete geçmeliydi. Ahşap bir kasanın üzerine çıktı. "Beni dinleyin!" Kalabalığın üzerine geri çekilen bir dalga halinde sessizlik çöktü. "İsyan çıkarmak ya da hükümeti devirmeye çalışmak sorunlarımızı çözmez, sadece kötüleştirir. Bir plan oluşturmak için hep birlikte çalışmalıyız."

Kalabalıkta fısıldaşma ve kaynaşma başladı. Bir kısmı dinlemek için öne gelirken bir kısmı da geri çekildi. Galeyana gelindiği anda kalabalıkla polis arasında sıkışıp kalmaktan korkar gibi bir halleri vardı.

Sebastian elini kaldırarak kalabalığı gösterdi. "Sizden en bilgili liderlerinizi Vali ve İngiltere'nin bu sorununu çözmek için atanmış komiteyle görüşmeleri için öne göndermenizi istiyorum! Çözümün bir parçası olun!"

"Sana neden inanalım? Hükümet bugüne kadar bize çok vaatte bulundu ve hepsinin yalan olduğu ortaya çıktı." Sebastian kalabalığı gözden geçirdi. Bu sesi tanıyordu.

"Bunu kim söyledi?" Sebastian parmak uçlarında yükseldi ama sesin geldiği yeri tanımlayamayacağı büyüklükte bir kalabalık vardı. "Öne çık ve yorumlarını dinleyelim. Size bu kez neden her şeyin farklı olacağını açıklayayım. Çünkü bu kez İngiltere'yi bu krizden çıkaracak planın yapılmasına siz yardımcı olacaksınız!"

Polisler Exeter Dükü'nün arkasına yayıldı, kalabalığın bu teklife ne tepki vereceğinden emin değillerdi.

Dört adam öne çıkarak polislerle aralarında bulunan bölgeyi geçtiler. Sebastian kasadan indi ve her biriyle el sıkıştı.

Spence yandaşlarının liderleri takipçilerine bu gece evlerine gitmelerini söylediler. Bu adamın söylediklerinin doğruluğunu araştırmak için hükümetle görüşüp barışçıl bir çözüm bulu-

nup bulunamayacağını araştıracaklardı. Kıtlıklara bir çözüm bulunması gerekiyordu.

Kalabalık yavaş yavaş alanı terk etti.

Exeter Dükü sözünü tutarak dört adamla birlikte Mansion House'a döndü, hemen Vali'nin odasına alındılar.

Ertesi sabah *The Times*, Exeter Dükü'nün Spa Fields'daki isyanı birinci sınıf bir devlet adamı olarak engellediğini ve herkesin onaylayacağı bir çözüm üzerinde Vali'yle birlikte çalışmalar yaptığını yazdı.

İki gündür uyumamıştı ama buna değmişti. Sebastian arabasında arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Bu cuma günkü felaket geçiştirilmişti.

Cuma mı?

Kahretsin! Gözleri hızla açıldı ve oturduğu yerde dikildi. Felaket geçiştirilememişti çünkü dün öğlen Bayan Aster'la Hyde Park'ta buluşmayı kabul etmişti!

Kızın tehdidi yeterince ciddiydi. Belirlenen zamanda orada olmazsa pişman olacaktı. Kız kütüphanede yaşananları babasına itiraf edecekti, nüfuzlu Lord Aster'a.

Hem Sebastian'ın hem de ailenin adı lekelenecekti. Büyükannesi yıkılacaktı. Ona çok güvenmişti. Ne uğurda?

Sebastian'ın tek seçeneği bu erken saatte Bayan Aster'a kartını yollayarak yokluğunun sebebini açıklamaktı. Bu seçeneği kızın gazeteyi okumuş olduğunu düşünerek bulmuştu, yokluğunun kaçınılmaz olduğunu anlayacaktı; konu İngiltere için hayatiydi aksi takdirde onunla buluşurdu.

Sebastian yenik bir halde arkasına yaslandı. Bayan Aster'la Hyde Park'ta buluşsa da önemli değildi. Sorununu çözmeye, Parlamento'nun kıtlık krizi sorununu çözmeye yakın olduğu kadar yakındı.

Yüzünü ovaladı.

Hâlâ Siusan'ı bulmak ve ona Lord Aster'ın kızından bahsetmek gibi bir işi vardı. Ona ne söyleyecekti? Tiyatrodan çıktıklarında Siusan'a onu sevdiğini söylemişti. Her şeye lanet olsun.

İnsan sevdiği kadına onurunu korumak için bir başka kadınla evlenmesi gerekebileceğini nasıl söylerdi?

Sahip olmadığı onurunu.

KAKTÜS TEAM

17. Bölüm

Zamanın kıymetini bil: Yakala, tut ve her anının tadını çıkar. Miskinlik, tembellik ve ağırdan almak yok; bugünün işini asla yarına bırakma.
Lord Chesterfield

Bayan Wimple kahvaltısını bitirdiğinde Priscilla'nın yüzü haşlanmış yumurta kadar beyazdı. Siusan masada tam karşısında oturuyordu. Yüz ifadesinden bir şeylik olduğu anlaşılıyordu.

"İyi uyudun mu Siusan?" Priscilla açılmaya çabalıyordu ama cevabı beklerken kaşları çatılmıştı ve yanağının içini ısırıyordu.

"İyi sayılmaz, ailem ile onurum arasında seçim yapmam gerektiği düşünülürse..." Masaya doğru eğilerek kız kardeşine yaklaştı. "Yine de üzüntülerim bu sabah seni neyin yiyip bitirdiğini sormamı engellemeyecek."

Elini gazetenin üzerine bastırarak Siusan'a doğru itti. "Bu sabah sütunun değiştirilmiş... Yerine başka bir şey konmuş."

"Dersim mi değiştirilmiş? Neyle?" Siusan alıntıyla burnunu kırıştırarak gazeteyi kaptı.

"Bir makaleyle, *Times*'a özel... Senin hakkında."

Siusan başını eğerek kız kardeşine baktı, makale hakkındaki fikrini bekliyordu. Onun her konuda bir fikri vardı. "Pekâlâ, ne diyorsun Priscilla? Okuduğum anda gözyaşlarına mı boğulacağım? Şehri terk etmem gerekecek mi? Diz çöküp tüm Londra'ya günahlarımı mı itiraf edeceğim? Mutluluktan masanın üzerine çıkıp dans mı edeceğim? Ne?"

Priscilla omuz silkti. "Bu makalenin anlamını gerçekten kavrayamadım, sütunundaki dersleri okuyanların ilgisini çekeceğinin farkındayım elbette." Parmaklarını gazeteye doğru şaklattı. "Durma. Oku."

Bath Times'tan alıntıdır

Bu neşriyatın en çok okunan köşelerinden biri olan Zarafetin Elkitabı'ndan Alıntılar bölümünün okuyucuları yazarının gerçek kimliğini öğrenmek konusunda son derece sabırsızlar. Daha önceleri kendisinin Bath'te bulunan Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu'nda görgü dersleri eğitimi veren Bayan Siusan Bonnet olduğuna inanılıyordu. Uzun bir araştırma sonucunda gerçek yazarın Mayfair'den Leydi Siusan Sinclair olduğu anlaşıldı. Sinclair Dükü'nün kızı olan İskoç yazar derslerinden alıntıların yer aldığı köşenin fanatik okuyucularının da uzun zamandır şüphelendiği gibi gerçek bir soylu.

Okurların bilmediğiyse Leydi Hazretleri'nin geçen ay yaşanan büyük kar fırtınasında neredeyse hayatını kaybettiği bir kaza atlattığını en yakınları hariç herkesten gizlemiş olması. Devrilmiş arabadan bir şekilde çıkmayı başardıktan sonra arabanın sürücüsü olan Exeter Dükü'nü

çekerek bir barınağa götürdü. Cesur kadın kahramanımız daha sonra soğuktan donmayı göze alarak diz boyu karda arabanın altına binerek kaza sırasında oldukça kötü yaralanan Dük'ün hayatını kurtarmak için gece karanlığında yola çıktı.

Leydi Siusan Sinclair bu olaydan kısa bir süre sonra nekahet dönemini Grosvenor Meydanı'ndaki evlerinde, ailesinin yanında geçirmek üzere Londra'ya döndü.

Leydi Siusan'ın tamamıyla iyileşmesi bekleniyor, önümüzdeki hafta bu sütunda yine Zarafet Kitabı'ndan alıntılar yayımlanacaktır.

Leydi Siusan'ın hanımlar için yazdığı ve aralık ayının ilk günü G. G. ve J. Robinson tarafından yayımlanacak kitap için verilen sipariş sayısı beklentileri aşmış ve bu talebi karşılamak için ikinci baskının çıkış tarihi de belirlenmiştir.

Siusan gazeteyi masanın üzerine koydu ve parmaklarını tıkırdatmaya başladı. "Gerçekten de oldukça ilginç." Bu makalenin onunla okulda görüşmeye gelen dedikodu köşesi yazarı Bay Hercules Lestrange tarafından yazıldığına emindi. Alışılmış dedikodu yazıları son derece acımasızken adamın bu yazısı neden bu kadar nazik ve övgü doluydu, onu neden saygın bir hanımefendi ve gerçek bir kahraman gibi gösteriyordu?

"Hepsi bu makaleyle bitmiyor. Makale ilk olarak *Bath Times*'ta geçen ay yayımlanmış olduğu için yayıncı okurlardan gelen mektupların bulunduğu bir paket de göndermiş. Paket bu sabah geldi. Priscilla ayağa kalktı ve içki masasının üzerinde duran üzeri mektuplarla dolu gümüş tepsiyi aldı. "Şaşkınlık verici. Hepsi sana."

Siusan ilk mektubu açarak gözden geçirdi. "Aberdeen'deki bir okul müdiresinden, eğer yeniden eğitmenliğe dönmeyi düşünürsem Genç Hanımlar Kuzey Okulu'nda eğitim vermemden onur duyacaklarını yazmış." Bir başka mektubu açtı. "Bu da Bristol'deki bir yayıncıdan, hanımlar için dersler serimin ikinci kitabını basmak istiyorlar." Priscilla'ya döndü. "Bir elkitabı *daha*, ilginç fikir. Belki de bir sonraki kitabımı ucuza şık evler yaratmak konusunda yazmalıyım."

Priscilla yığından ayrı tuttuğu bir mektubu uzattı. "Bir de bu var, diğerlerinden farklı."

Mektupların arasında huşuyla kaybolmuş durumda bulunan Siusan kardeşini tam olarak duyamadı. "Ne dedin Priscilla?"

"Bir mektup daha var ve elindekinden sonra bunu okumalısın." Priscilla mektubu uzattı. Aradan birkaç saniye geçip Siusan'dan bir cevap gelmeyince Priscilla ablasının okumakta olduğu mektubu elinden çekerek diğer mektupla değiştirdi.

Siusan elyazısını gördüğü anda titredi. Babasından gelmişti ve Siusan bu mektubun bundan önceki gibi övgü dolu bir mektup olmadığını hissediyordu. Londra'dan Bath'e ne sebeple kaçtığını mı keşfetmişti? Bu mektup zihninde pek çok korkunç ihtimalin dolaşmasına sebep oldu. "B... ben okuyamayacağım." Mektubu kardeşinin eline doğru itti. "Priscilla, lütfen onu okuyup ne yazdığını söyler misin bana?"

"Pekâlâ." Priscilla mührü kırdı ve mektubu sallayarak açtı. "Bundan eminsen."

"Eminim." Siusan gittikçe daha kötü oluyordu. "Geciktirme lütfen. Oku şunu!"

Mektup kısaydı, Siusan kâğıdın mürekkepli kısmına bakarak bunu anlayabiliyordu ama Priscilla onu incelerken gereksiz vakit geçiriyordu.

"Yüksek sesle lütfen. Tanrım, *bir şey* söyle." Kâğıtta yazılı can acıtıcı sözlerin hepsini tahmin edebiliyordu. *Çocuklarımın arasında beni en çok sen hayal kırıklığına uğrattın.* Ivy babalarından böyle bir mektup almıştı. *Yanına bir kuruş bile verilmeden o evden atılacaksın Sterling.*

Babalarının bireylere odaklı bu tehditlerinin kız ve erkek kardeşinde hızlı ve dramatik değişimler yaratması ilginçti. İkisi de zorlu sınavlarını başarıyla geçtikten sonra Edinburgh'a dönmüş ve babaları tarafından hoşça karşılanmışlardı.

Tek umudu, babasının bir gün, aileyi rezil etmesinden dolayı onu affetmesiydi.

Siusan nefesini tutarak babasının acı uyarılarını bekledi.

Priscilla gerçekten kafası karışmış bir görüntü sergiliyordu. "Daha önce de söylediğim gibi. Çocuklarından biriyle gösterdiği sorumluluktan dolayı hiç bu kadar gurur duymamış Su." Priscilla mektubu ona attı. "Bak işte. Korkacak bir şey yok. Sadece övgüler var ve kitabın basıldığında yanında olabilmek için 1 Aralık'ta Londra'da olacakmış."

"Ama iki haftadan az bir süre!" Siusan masadan fırlayarak odada gezinmeye başladı. "Şimdi gelemez. Henüz ne yapacağıma karar vermedim."

Kum saati çevrilmişti. Artık hayatını ya da Sebastian'ınkini sonsuz dek değiştirecek kararı vermek için iki haftadan az bir süresi kalmıştı.

Sebastian komite ve İçişleri Bakanlığı'yla yapılan ve iki gün süren görüşmelerin ardından Blackwood'a döndüğünde saat oldukça geçti. İşçi kesiminin sorunları hakkındaki raporlar çelişkiliydi ama tüm kaynaklardan gelen istihbaratta ortak bir nokta vardı. Çok yakında yeni bir ayaklanma daha olacaktı.

Tek mumun yandığı salona girip endişelerinden arınmak için bir kadeh brendi aldı.

"Sonunda döndün." Döndü ve arkasındaki koltukta oturan büyükannesini gördü. "Bunca zamandır neredeydin? O kadını mı ziyaret ediyordun?"

Sebastian durdu. Bayan Aster'la olan durumunu biliyor muydu? "Pardon büyükanne. Kimden bahsettiğini anlayamadım." Loş ışıkta duran yaşlı kadını görebilmek için gözlerini kıstı.

Büyükannesinin sesi gergindi, neredeyse ağlayacaktı. "Leydi Siusan Sinclair'den." Siusan'ın adını tükürürcesine söylerken sesinde bir haşinlik vardı.

Bayan Aster'dan bahsetmediğini anlamanın yaşattığı huzurla kadının sesindeki zehri umursamadı ya da duymadı.

"O kadının kim olduğunu biliyor musun evlat? Onun gerçekte ne tür bir terbiyesiz olduğunu?"

Sebastian loşluğun içinde büyükannesini süzdü. Çok garip bir tavır sergiliyordu ve karakterine yakışmayacak bir zalimliğe sahipti.

"Hayır mı? Pekâlâ, ben sana anlatayım hayatım. Gazetedeki saçmalıklara kanma. O saygın bir kadın değil ve onunla hiçbir bağlantın olamaz."

"Onun hakkında nasıl böyle konuşursun? Hayatımı kurtarmak için kendininkini tehlikeye atmasaydı şu an ölmüş olacağımı biliyorsun!" Sebastian odada ilerleyerek büyükannesinin önüne gitti, yumrukları refleks olarak sıkılmıştı. Kadının gözkapakları ağırlaşmıştı ve yanında boş bir bardak vardı.

"O bir Sinclair, Yedi Ölümcül Günah'tan bir tanesi. Londra'da olduğun süre içerisinde onlar hakkındaki rezil hikâyeleri duymuşsundur. Kızlı erkekli yedi kardeş öylesine vahşi, öylesine başıboş bir yaşam sürüyorlar ki babaları her biri kendini

toparlayıp Sinclair adını yeniden onurlandırana kadar onları evinden attı. Senin Siusan'ın henüz bu işi yapmadı."

"Sosyete dedikoducularının anlattıkları hikâyeler umurumda bile değil. Senin de bu tür şeylerin çok üstünde bir yerde durduğunu düşünmüştüm büyükanne." Kadın bu sözlerle irkildi. "Siusan'ın senden ya da sosyetedeki herhangi birinden çok daha iyi bir bakış açısına sahip olduğunu biliyorum. Ve sana tekrar söylüyorum büyükanne, o iyi, cesur ve kibar bir kadın."

İşte o anda durdu, birdenbire geleceğinden emin olmuştu. Geleceğini paylaşmak istediği kadından. Siusan.

"Eğer Leydi Siusan beni kabul ederse onunla evlenmeye kesinlikle kararlıyım!"

Büyükannesinin gözleri hızla açıldı. Daha birkaç gün önce Sebastian'ı tam da Siusan gibi bir kadınla evlenmeye zorluyor olması ve bunu yapmaya karar verdiği sırada da bundan korkması ne büyük bir ironiydi.

Sebastian bardağının durduğu yere döndü, bardağını doldurdu ve hepsini bir dikişte içti.

Büyükannesi bu fikir karşısında galeyana gelmişti. Bardağına uzandı, hızla kaparak ağzına götürdü, boş olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Baban kötü yola saptı ve bu aileyi senin bilemeyeceğin kadar çok rezil etti. Bu şerefi yeniden tahsis etmek senin görevin."

"Geçmişi değiştiremem büyükanne. Bunun farkına şu an vardım. Yapabileceğim tek şey hayatımı kendi bildiğim gibi yaşamak. Davranışlarının babamın hatalarının unutulmasını sağlayacağını hiç sanmıyorum. Yapabileceğim tek şey iyi bir insan olmaya çalışmak. Siusan'ın yanında işte ben o adam oluyorum."

"O kadın yanındayken onurumuzu yeniden tahsis edeceğini düşünüyorsan koca bir ahmaksın derim. Beni dinle evlat. Çok geç olmadan o günahkâr yaratıkla arana mümkün olduğunca çok mesafe koymalısın! O senin için zehirden farksız! Bana inan, o kadın seni ve Lordlar Kamarası'ndaki yerini mahvedecek."

Sebastian ağır hareketlerle döndü, loş ışıkta yaşlı kadını süzdü. "Çok geç oldu bile büyükanne. Kalbim ona ait. Ona âşığım."

KAKTÜS TEAM

18. Bölüm

Bu miskinlik denen yıkıcı sirenden daima uzak durulmalı.

Horace

Sinclair Evi
Grosvenor Meydanı

Yüksek taş duvarlardan geçen rüzgâr arka bahçede etrafı çitle çevrilmiş bir at gibi dönüp duruyordu. Kuru yapraklar Siusan'ın ayak bileklerinin etrafında dönerek çizmelerinin bağlarına yapışıyor, çoraplarına takılıyordu.

"Böylesine rüzgârlı bir günde dışarıda ne yapıyorsun. Su? Salondaki şömine yanıyor. Neden içeri girip benimle oturup laflamıyorsun?" Grant mermer bankta yanına oturdu ve ürperdi. "Böyle oturmaya devam edersen popon donacak. Buz gibi."

Siusan omuz silkerek dayanıklı şimşirleri izlemeye devam etti, bahçenin diğer tarafları kurumuş, kahverengi bir renk almıştı, şimşirlerse hâlâ yemyeşildi. "Vermem gereken çok zor bir karar var Grant, kahkahaların ve ailemle geçireceğim eğlenceli zamanın bu kararı hiçbir şekilde etkilemesini istemiyorum."

"Of Su, bir maceranın ardından Sterling'in yaralarını dikmek için attığın o son moda ipek dikişler gibi sımsıkı bağlıyız birbirimize." Grant sırıttı, Siusan içinde bulunduğu zor ana rağmen bu anıyı hatırlayınca usulca kıkırdadı. "Buz gibi taşın üzerinde oturmak bile geçirdiğimiz yirmi yılı kafandan silmeye yetmez."

"Hayır, sanırım silmez." Siusan içini çekti, bir an düşündükten sonra Grant'e döndü. "Bu kararı nasıl vereceğim?"

"Vermeye çalıştığın karar nedir?" Siusan'ın eldivenli elini kendi çıplak, sıcak eliyle sıktı. "Başkalarının ne düşüneceğine ya da sana ne diyeceğine aldırma."

Siusan kıpırdamadan oturmaya devam etti. "Bunu yapamam, kararım bir süreliğine benim hayatımı etkilerken çok sevdiklerimin hayatlarını da değiştirecek."

"Bana neye karar vermeye çabaladığını söyle." Siusan'ın yüzünü daha iyi görebilmek için öne eğildi.

Siusan elini çekti ve ellerini dua edercesine birleştirdikten sonra dudaklarına bastırdı.

Bir süre ileri geri sallandı, tıpkı küçükken annesinin onu salladığı gibi. Bu küçük bir hareketti ama hayatı karmaşıklaştığı zamanlarda onu rahatlatıyordu.

Birkaç dakika boyunca Grant'in verdiği bilgece tavsiyeyi düşündükten sonra parmaklarını dudaklarının önünden çekerek Grant'e baktı. "Bu vermek zorunda kaldığım en zor karar olabilir... Bana yardımcı olamazsın. Kimse olamaz." Bakışlarını indirdi ve sonra tekrar Grant'e baktı. "Babamın ve tüm sosyetenin beni bundan sonra Yedi Ölümcül Günah'tan biri olarak görmesiyle, saygın bir kadın olarak görmesi arasında bir seçim yapmalıyım."

"Bu kulağa hiç de zor bir kararmış gibi gelmiyor. Bu senin hep olmayı istediğin şeydi. Londra'ya geldiğimiz günden beri hepimizin istediği şey."

"İsteğim bu. Hayatımda ilk kez babam benimle gurur duyduğunu söylüyor. Tanımadığım insanlar tavsiyelerimi istiyor. Bir balo salonuna girdiğimizde bize dişlerini gösteren sosyete üyeleri bile organizasyonlarına katılmam için davetiye gönderiyorlar." Bakışlarını kaldırarak Grant'e baktı ve omuz silkti. "Bu hep hayalini kurduğum bir yaşamdı ama bunu kabullenmem maalesef hata olur."

"Neden hata olacakmış? Siusan sen değiştin. Artık Bath'e gitmeden önce olduğun kadın değilsin. Çok farklısın. Büyüdün. Gerçek kimliğini arkasına gizlediğin maske düştü. İstesen de istemesen de dünyaya kız ve erkek kardeşlerinin zaten bildiği yüzünü gösterdin, Siusan. Kibar, sevecen, yetenekli ve saygın bir kadın olduğunu."

Grant'in yaşlı gözlerini görmemesi için başını eğdikten sonra onayladı. "Haklısın. Artık saklanamam. Hayatla yüzleşmeliyim ama buna eşlik eden çok büyük bir acı var." Başını kaldırarak Grant'le yüzleşti, onun yanaklarından aşağı süzülen yaşları görmesine izin verdi. "Exeter Dükü'nün omuzlarına hak etmediği bir şerefsizlik yükünü yükleyemem. Kendi düşüncesizliğimi saklamak için sessiz kalarak onun o yalancı küçük kızla evlenmesine ve Lordlar Kamarası ile sosyeterin aşağılamalarına maruz kalmasına izin veremem."

"Siusan." Grant onu kendine çekerek sarıldı.

"Bırak bitireyim, lütfen." Sesi titremeye başlamıştı ama sözleri yüreğinden kopuyordu. "Eğer gerçekten değiştiysem ahlaklı bir tavır sergilemeli ve Exeter Dükü'yle kütüphanede sevişen kişinin ben olduğumu söylemeliyim, bunu kamuya açıklamalıyım."

Grant'in bakışları ciddi ve sorgulayıcıydı. "Bunu yaparsan babamın saygısını kaybedeceksin, Exeter Dükü'yle yaşadıklarından dolayı aile adına leke sürdüğünü öne sürecek ve seni yeni bir yaşam kurman için gönderecek, *yalnız*."

"Biliyorum." Bir yaş damlası hızla yanağına düştü, oradan da çenesine yuvarlandı.

"Sosyete seni dışlayacak, hatta Dük bile. Seni sevdiğini söylemiş olabilir ama adamın kendi aile onurunu korumak adına sana yüz çevirme ihtimaline hazırlıklı olmalısın."

"Bunun da farkındayım." Hıçkırığını yuttu. "Ama sorumluluğumu üstlenmezsem değişmemişim demektir. Tüm dünyaya gerçek yüzümü gösterdiğimi söylerken haklıydın ve şimdi kurduğum yaşamın koşullarına uymalı, dönüştüğüm kadını kucaklamalıyım."

Grant ona bir kez daha sarıldı. "Kardeşine küçük bir iyilik yap Su."

Geri çekildi ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Bu kararını biraz daha düşün. Kesinlikle emin olmadan önce harekete geçme. İyice emin ol, Su. Çünkü kararın hayatını çok farklı yerlere sürükleyecek."

Ayağa kalktı ve Siusan'ı da banktan çekerek kaldırdı. "Artık içeri girip ateşin önünde popolarımızdaki buzları eritelim mi? Ne dersin?"

Siusan gülümsedi. "Böyle günlerde üstündekiler gibi ipek değil de yün pantolon giysen poponun donması gibi bir endişen olmaz."

Grant güldü. "Olabilir ama o zaman bu kadar yakışıklı olmam, öyle değil mi?"

Salona girdiklerinde yalnız olmadıklarını gördüler. Siusan ateşin yanındaki püsküllü koltukta uzun, beyaz sakalını sıvazlayarak oturan babasını görünce istemsizce Grant'in arkasına saklandı.

"Baba." Grant eğildi. O eğilince arkasında duran Siusan ortaya çıktı.

Siusan, Grant'in yanına kaydı ve kibar bir reverans yaptı. Yükselirken yürüyüş kıyafetine takılmış birkaç kuru yaprağı gördü. Babasının kalın kaşları da onları fark etmiş gibi yükselmişti. "Özür dilerim baba, sizi bir hafta daha beklemiyorduk. Lütfen görünüşümü affedin."

Sinclair Dükü kollarını ona uzattı. "Buraya gel, sevgili yavrum. Ağabeyinin tam tersine bu dondurucu soğuğa uygun giyinmişsin, ağabeyinse parasını hâlâ eğlence ve süslü giysilere harcıyor." Siusan bu sözlerinin ardından babasının kaşlarını çatarak ağabeyine döneceğini düşündü ama adam bakışlarını ondan ayırmadı. "Otur lütfen, Siusan."

Grant bir koruma gibi yanında durdu.

"Grant, kız kardeşinle özel olarak konuşmak istiyorum. Bizi yalnız bırak." Kaşları ciddiyetle çatıldı.

Grant çenesini kaldırdı. "Bir sakıncası yoksa kalmak istiyorum. Mutfak dışında bu evdeki tek sıcak yer burası."

"O zaman mutfağa git ve oradayken Bayan Wimpole'e bu yorgun yolcuya çay hazırlayabilir mi sor."

Grant, babaları ne söylerse söylesin yanında kalmasına ihtiyaç duyuyorsa asla oradan ayrılmayacağını, onu bırakmayacağını anlatan bir ifadeyle bakışlarını Siusan'a çevirdi.

Siusan pencerenin yanındaki kanepeye otururken başıyla onaylayarak onu serbest bıraktı. Grant'in babasının aşağılamalarına tahammül etmesine gerek yoktu.

Babası Grant'in salondan çıkmasını bekledi, ayak sesleri mutfağa giden merdiveni inmeye başlayana kadar da konuşmaya başlamadı. "Beni şaşırttın Siusan."

Son mektubunda onunla gurur duyduğunu yazmıştı ama onu kaleme almasından bu yana günler geçmişti ve her şey değişmiş olabilirdi. Londra'daki idari müdürünün ona ne rapor ettiğini bilemiyordu.

İfadesinden bir şeyler anlayabilmek için adamın yüzüne odaklandı ama ne yazık ki hiçbir veri yoktu. Babasının *şaşkınlığı* mutluluktan mı yoksa hayal kırıklığından mıydı anlayamadı.

"Sizi şaşırttım mı?" Yüzü ifadesizdi. Bu oyunu ikisi de oynayabiliyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyor olmalısın." Sonra yüzünde bir tebessüm belirdi. Bu ifade adamın yüzüne o kadar yabancıydı ki Siusan dizlerine yaslanarak adamın bükülü dudaklarına hayretle bakmaktan kendini alamadı.

Siusan biliyordu ama yine de sessizliğini korudu. Babasının tam olarak ne bildiğini öğrenmeden, geçen haftalarda yaşananlar hakkında bir yorum yapmak akılsızlıktı.

Kaşlarını kaldırarak babasının tekrar konuşmasını bekledi.

"Duyduklarıma göre gerçek bir kahramansın hayatım."

Yanaklarının kızardığını hissetti, babasının bunu alçakgönüllü bir utanma emaresi olarak algılayacağını umdu. Sebastian'ın bedenine yapışık çıplak bedeninin onu nasıl ısıttığını hatırladığı için duyduğu utançtan değil... Karda at sürmekten çok o tenlerin yakınlaşması kurtarmıştı Sebastian'ın hayatını. Ve onunkini...

"Ayrıca ailene destek olmak için bir işe girmişsin. Kumar oynamayı, kavga etmeyi ya da başkalarını kandırarak

paralarına konmayı seçmemişsin. Öğretmişsin, köşe yazıları yazmışsın hatta bir kitap kaleme almışsın."

Yüzünde yine o tebessüm belirdi ama hiç gerçek görünmüyordu. Ya da gerçek olmayan kendisiydi çünkü çalışmaya kardeşlerini geçindirmek gibi bir sebeple başlamamıştı. Hayır, yattığı ve onu başkasıyla karıştırdığının farkında bir adamdan saklanmak için Bath'e gitmiş ve orada eğitmen olmuştu.

"Priscilla'yla erkek kardeşlerinin de senin yolundan ilerlemelerini çok arzu ediyorum ama onlar onur kelimesinin insana ve aileye ne ifade ettiğini anlayana kadar değersizliklerini koruyacaklar. Tabii bir gün anlarlarsa... Ama sen Siusan sen bu dersi aldın ve babanı çok gururlandırdın."

Midesinin bulandığını hissetti. Burada oturmuş onurlu bir kadına dönüşmüş olmasına dair övgüleri dinliyordu. Oysa çok değişmemişti. Değişmiş olsa şu an Exeter Dükü'nün kütüphanedeki âşığı olduğunu itiraf etmek üzere son hızla Londra'ya gidiyor olurdu.

Dükün onurunu geri kazanmasını ve sevgisiz bir evlilik yapmak zorunda kalmamasını bir tek o sağlayabilirdi!

Kanepeden kalktı, yazı masasına giderek bir dosya kâğıdı aldı. Kalemi mürekkebe batırdıktan sonra hızla bir not yazdı.

"Siusan, ne yapıyorsun?" Babası bastonunu yere vurdu. "Hemen otur."

Siusan onu duymazdan gelip kâğıdın üzerine kömür tozu serpti ve salladıktan sonra katlayarak balmumuyla mühürledi.

Evin yegâne uşağı Poplin'i bakışlarıyla araştırıp kapının eşiğinde durduğunu gördü. Babasına bir özür uydurmadan ona doğru ilerledi.

"Siusan!" diye bağırdı babası. "Hemen geri dön."

"Yapamam baba. Yapmam gereken acil bir iş var ve bu konuda fazlasıyla geciktim zaten." Kapının yanındaki kancalardan peleriniyle şapkasını aldı.

Kafası karışan Poplin önce ona sonra salondaki babasına baktı. Baston sesine bakılırsa peşinden geliyordu. Hemen evden çıkmalıydı.

"Lütfen bunu bir an önce yerine ulaştır." Katlı kâğıdı Poplin'in eline tutuşturdu. "Kendin götür. Sadece üzerinde yazılı kişiye ver, başkasına değil. Anladın mı?"

Yaşlı adam gözle görülür bir şekilde titriyordu ama mektubu aldı ve Siusan'a kapıyı açarken arkasına sakladı. Siusan telaşla meydana çıktı sonra onu Blackwood Hall'a götürecek bir fayton bulmak üzere Brook Sokağı'na döndü.

Orada işlediği günahı Sebastian'a... ve onun gerekli gördüğü kişilere itiraf edecekti.

19. Bölüm

Yüksek dozda zihin tembelliğine fikir özgürlüğü denir.

Anonim

Blackwood Hall

Siusan hedefine ulaştığında alacakaranlık çökmüştü, arabanın camından tepenin eteğinden yükselen Blackwood Hall'u seyretti. Neredeyse hiç bulut yoktu ve yıldızlar pencerelerden görülen mumlar kadar parlak bir şekilde göz kırpıyorlardı.

Bir kart göndermeden buraya gelmesi büyük bir düşüncesizlikti. Sebastian şehre inmiş ona geliyor olabilirdi ya da galada onunla birlikte kütüphanede olduğunu iddia eden hamile kıza gitmiş olması daha büyük bir ihtimaldi.

Bu Bayan Aster denen yeniyetme kütüphanede yaşananları nereden biliyordu? Siusan oradaydı ve karanlıkta mahrem anlar yaşadığı adamın Exeter Dükü olduğunu o bile bilmiyordu. Dük'ün de o geceki sevgilisinin o olduğunu bilmediği açıktı. O zaman bu kız o geceye ait parçaları nasıl zekice bir araya getirmiş ve Siusan'ın yerine kendini koyarak Sebastian'ın kabulleneceği bir senaryo yaratmayı başarmıştı?

Siusan'ın aklına gelen tek açıklama vardı. Bayan Aster'ın, White'ta bu bahsi yürürlüğe koyan Basil Redbane'le bir ilişkisi vardı. Kız kendini hamile bulunca da kütüphanede yattığı kadının kimliğini bilmediğini bir şekilde keşfederek Sebastian'ı suçlamıştı.

Pekâlâ, Sebastian artık onun kim olduğunu bilecekti.

Ve çok yakında tüm Londra öğrenecekti.

Araba durunca sürücü aşağı indi, kapıyı açtı ve onu dışarı çıkardı. Siusan adamın avucuna parasını sıkıştırdıktan sonra evin çift kanatlı dev kapılarına yaklaşırken yeniden düşündü ve döndü. "Bekleyebilirseniz lütfen bekleyin. Çok kalmayacağım." Sürücü bunu onayladı ve sürücü koltuğuna geçti. Hangi sürücü seçkin ve para ödeyen bir hanımefendiyi beklemek yerine atını kamçılar ve hiç para almadan Londra'ya dönerdi?

Henüz iki basamağı çıkmıştı ki ön kapılar açıldı ve Gemma onu karşılamaya koşarak şaşırmasına sebep oldu.

"Ah, Leydi Siusan geldiniz! Vasime geleceğinizi söyledim ama o bunu yapmayacağınızdan emin gibiydi." Gemma, Siusan'ın elini yakaladı ve onu yukarı çekerek büyük girişten içeri soktu, orada şapkasını ve pelerinini alıp onları bekleyen bir uşağa verdi, adam bir anda karanlığın içinde kayboldu.

Siusan karmaşık duygularla bocalıyordu. Şu ana kadar Gemma'yı ve diğer kızları bu kadar özlediğini fark etmemişti. Eğildi ve eski öğrencisine sarıldı, gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ah, öyle şaşkın şaşkın bakma. Seni çok özledim." Kızın aslında okulda olması gerektiğini hatırlayarak doğruldu. "Neden buradasın? Neden Bayan Huddleston'ın Zarafet Okulu'nda değilsin?"

Bayan Gentree bakışlarını indirdi. "Siz gidince ekselanslarına beni okuldan alması için yalvardım. Her şey çok kötü oldu.

Sizin derslerinizi Bayan Huddleston vermeye başladı ve..." sesi titremeye başladı, "...korkunçtu. Bizim de diğer öğretmenlerin de okuldan çıkmasına izin yoktu. Geceleri odalarımıza kilitlenip sabahları özgür bırakılıyorduk." Kollarını Siusan'ın beline doladı. "Ama gelmenize çok sevindim ve amcam da buna çok sevinecektir."

Siusan kızı omuzlarından tuttu ve yüzünü görebileceği bir mesafeye kadar kızı kendinden uzaklaştırdı. "Amcan mı?"

"Gemma *vasim* demek istedi." Bayan Gentree inlerken Siusan hızla döndü ve birkaç adım ötelerinde duran Sebastian'ın büyükannesini gördü.

Siusan düşese derin bir reverans yaptı. "Düşes."

Bayan Gentree Siusan'dan ayrıldı ve bakışlarını yeniden yere indirdi. "Evet. Ben... Ben Lord Wentworth yani *vasim* demek istedim. Bana karşı çok iyidir, bazen onu ailemden biri zannediyorum." Başını indirdi.

"Hayır, Gemma." Büyük girişin sonundan Sebastian'ın sesi geldi. İleri atıldı, gözlerini Siusan'dan ayırmadan ilerledi, gözlerini kırptığı anda kaçacağını düşünür gibi bir hali vardı. "Gemma benim yeğenim, merhum ağabeyimin kızı."

"O senin vesayetinde," diye tısladı Düşes.

"Evet, öyle ama aynı zamanda da yeğenim. Senin de torunun."

Bayan Gentree, Sebastian'ın sözlerinden çok etkilenmişti ama düşesin delici bakışları onu konuşmaya itti. "Babam annemle evli değilmiş. Bu yüzden aileden sayılmıyorum."

"Hayır, Gemma ailedensin," diye ısrar etti Sebastian ona uzanarak. "Aynı kanı taşıyoruz. Sen ailedensin ve şu andan sonra hep yeğenim olarak tanıtılacaksın." Gözyaşları kızın yanaklarından aşağı inmeye başladı; Sebastian kıza sarılırken

gözlerini büyükannesine dikti, kadın sonunda arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

"Leydi Siusan geldi." Bayan Gentree uzanıp Siusan'ın elini tuttu.

Sebastian her nedense irkilmişti. "Bayan Bonnet demek istiyorsun."

"O bana hep Leydi Siusan dedi... Sınıfta." Siusan kıza gülümsedi.

"Ama siz zaten Leydi Siusan'sınız! Gazetedeki makaleyi okudum. Dersinizi arıyordum ama onun yerinde hakkınızda yazılmış bir makale vardı. Siz gerçek bir leydisiniz. Siz Leydi Siusan Sinclair'siniz."

"Evet, oyum." Siusan hafif bir utançla gülümsedi, sonra bakışlarını Sebastian'a çevirdi. "Gemma, sence bir sakıncası yoksa amcanla acil olarak yalnız konuşmam gerekiyor."

Kızın dudaklarında bir tebessüm belirdi ve hiç itiraz etmeden koridorda ilerleyip merdiveni çıkmaya başladı.

"Siusan." Sebastian ona uzandı. "Sana itiraf etmem gereken bir şey var..."

"Benim de sana. Kütüphaneye gidebilir miyiz? Lütfen." Büyük holü soldan kesen koridoru gösterdi.

"Kütüphane mi?" Sebastian alnını sıvazladı. "Yani zaten biliyorsun."

"Sandığından çok daha fazlasını ve seninle kütüphanede konuşmam gereken şey de bu." Onu beklemeden ileri atıldı.

"Yolu göstereyim..."

"Nereye gittiğimi biliyorum." Yürürlerken çorabı düşmeye başladı ama onu düzeltmedi. Kütüphaneye yaklaştıkça yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

Birlikte büyük salonu geçtiler ve kütüphaneye giden loş koridora girdiler. Kapalı kapının ardından ışık sızıyordu. Siusan soran gözlerle Sebastian'a baktı, içeride biri mi vardı? Belki de Bayan Aster...

"Birkaç dakika önce burada oturuyordum." Sebastian kapıyı açarak girmesini işaret etti. "Londra'ya geldiğimden beri sıklıkla burada vakit geçiriyorum."

"Hatırlamaya çalışıyorsun." Siusan elini kanepenin arkasına koydu ve etrafından dönerek diğer tarafına geçti. Oturdu, tıpkı gala gecesinde yaptığı gibi eteklerini yukarı topladı. Bir çorabı bileğinde toplanmıştı diğeri ise mavi jartiyer kurdelesiyle bağlı bir şekilde düzgün duruyordu.

Sebastian ona baktı.

"Dizimi çarpmıştım, sen içeri girdiğinde karanlıkta acının geçmesi için onu ovalayarak oturuyordum."

"Siusan, bu nasıl bir oyun?" Sebastian tam önüne gelene kadar yürüdü ve başını indirerek ona baktı.

"Başlangıçta beni görmediğini düşündüm ama sonra başının açısından gözlerinin nereye baktığını anladım. Ay ışığı bacaklarıma vurmuştu ve sen de onlara bakıyordun. Benim bir başkası olduğumu sanmıştın."

"Siusan, neden bunu yapıyorsun?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"O kişinin adı Clarissa'ydı."

"Adını nereden biliyorsun?" Sebastian'ın gözleri kocaman açıldı. "Adını hiç kimseye söylemedim. Evet, bu utanç verici ama Clarissa adındaki fahişeyle gala gecesinde giriş salonunda ya da burada buluşacaktım. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Sonradan öğrendiğime göre o Blackwood Hall'a hiç gelmemiş."

Sebastian onu süzmeye devam ederek koltuğun kenarına oturdu, kafası karışmış gibiydi.

"Anna ben buradaydım. Beni öpmeye başladın, böyle." Siusan kanepenin yastığına yaslandı ve onu üzerine çekti. Sebastian daha önce kütüphane karanlık olduğu için anılarının çoğunlukla fiziksel algılardan oluştuğunu söylemişti. Siusan onları hatırlamasına yardım edecekti. Dudaklarını onunkilere bastırdı başlangıçta hafifçe, ardından daha sert ve tutkulu.

Sebastian karşı koyarak geri çekildi. "Siusan..."

Onu hatırlamaya zorlamak ve kendine inanmasını sağlamak için daha fazlasını yapması gerekiyordu. "Ellerin buradaydı." Sebastian'ın bileklerini yakaladı, bir elini iç bacağına koyarak parmaklarını tenine bastırdı. Diğer elini de göğsüne koydu, parmaklarını memesinin üzerinde gezdirdikten sonra onu avuçlamasını sağladı. "Ve burada. Ve bana böyle dokunuyordun ..."

"Siusan!" Geri çekildi ve onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı. Belki de öyleydi. İlk kez onu olduğu kişi olarak görüyordu. Sebastian bacaklarını kapatmak için eteğini aşağı çekti ve sessizlik içerisinde arkasını döndü.

"Hayır, Sebastian. Bana bakmanı istiyorum. Beni aydınlıkta görmeni ve kim olduğumu bilmeni istiyorum." Yüreği parçalanıyordu ama bunu yapması gerekiyordu. Sebastian'ı yalanlardan arındırmalıydı. Doğruldu, adamın yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine çevirdi. "Ben o gece kütüphanede birlikte olduğun kadınım. Ben. Leydi Siusan Sinclair."

Sebastian uzun bir süre gözlerini kırpmadan ona baktı, sonunda gözleri sulanmaya başladı. Sonra döndü ve yüksek rafın üzerinde duran kutudan bir şey çıkardı. Siusan'ın karşısında diz çöktü. Elinde kayıp çorap kurdelesi vardı.

Siusan eteğini kaldırdı ve çorabını yukarı çekti. "Sana söylendiği gibi karanlıkta masum bir kızdan faydalanmadın. Kaç kadeh brendi içmiş olursan ol bunu yapmazdın Sebastian, sen tamamıyla ne yaptığının farkında olan bir kadınla birlikte oldun."

Sebastian kurdeleyi bacağına bağlayarak ipek çorabına tutturdu. Ardından geri çekilerek ayağa fırladı. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek odada gezinmeye başladı. Önünde durdu ve onu süzdü. Yüzü gittikçe kızarıyordu ve ellerini yumruk yapmıştı. "Neden Siusan? Seni bir başkası sandığımı bilerek seninle sevişmeme neden izin verdin?"

"İşin başında kütüphaneden kaçmayı düşündüm ama sonra beni öptün ve o gece kendimi çok yalnız hissediyordum. Nişanlımın ölüm yıldönümüydü." Utandı ve başka bir yöne bakmak istedi ama bunu yapmayacaktı. Güçlü olmalı ve Sebastian'ın ona karşı bir yanlış yapmadığına adamı inandırmalıydı. "Sen beni öpünce onun beni öptüğünü ve bir zamanlar yaptığı gibi, onun bana dokunduğunu hayal ettim."

"Nişanlın olduğumu mu hayal ettin?" Sol kaşı seğirdi.

"Sadece başlangıçta, sonra sen bana dokundun, beni uyardın ve içimde onun hiç uyandıramadığı bir tutku uyandırdın. Artık onu hayal edemiyordum ama seni içimde hissetme arzuma da ket vuramıyordum. Seni istedim ve sana karşı yanlış yaptığımı bildiğim halde devam ettim, Sebastian, çok güzeldi."

Siusan onun elini tutup parmaklarını açarken Sebastian ona bakmaya devam etti. Siusan o parmak uçlarını dudaklarına götürerek öptü.

"Peki, daha sonra neden bana söylemedin?"

"Sonra tutkularıma yenik düştüğüm için çok utandım. Aslında kim olduğumu öğrenmenden çok korktum. Aile şe-

refimi tehlikeye atmıştım. Sosyetenin bu düşüncesizliğimi öğrenmesine izin veremezdim. Beni ve burada paylaştıklarımızı unutmanı ümit ettim."

"Kiminle yattığımı bilmiyordum ve bekâr bir kadını mahvetmiş olmaktan korktum. Seni bulmak zorundaydım. Yaptığım şeyi telafi etmeliydim.

Siusan başıyla onayladı. "İzimi bulmaya çalıştığını öğrenince bir süreliğine Londra'dan ayrılmam gerektiğine karar verdim."

"İşte o zaman Bath'e gittin."

"Evet. Bir arkadaşım Bath'e gidişimi ayarladı, öğretmen olarak çalışıp oda paramı ve diğer masraflarımı ödeyecektim. O zamana kadar hiç çalışmamıştım ve bildiğim bir tek şey vardı: Nasıl hanımefendi olunur."

Sebastian ona bakmaya devam etti. Yüzünde inanmaz bir ifade vardı.

"Yeğenini görmeye geldiğinde, kim olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla seni daha önce hiç görmemiştim. Bana Wentworth Markisi olarak tanıştırıldın, Exeter Dükü olarak değil."

Sebastian içini çekti. "Gemma'nın iyiliği için ikincil unvanımı kullandım, tabii kendim için de. Gemma'nın vasisinin bekâr bir dük olduğu anlaşılırsa onun da benim de öğrenciler ve onların iyi niyetli annelerinin gereksiz bir şekilde dikkatlerini çekeceğimizi düşündüm. Bu tam bir aptallıktı." Uzun bir nefes verdi. "İnan bana, kimliğimi gizli tutmamın doğrudan olarak seninle bir ilgisi yoktu."

"İkimiz de o mahrem anları birbirimizle yaşadığımızı bilmiyorduk. Ve buna rağmen... Ben sana âşık oldum." İçi titreyerek adamın tepkisini bekledi ama o hâlâ konuşmuyordu. "Bedenimi

öylesine uyaran bir adamın kalbimi de uyandıracağını nereden bilecektim?"

Sebastian onu şaşırtarak ellerini geri çekti, arkasını döndü ve pencerenin pervazına yaslanarak gecenin karanlığını izlemeye başladı.

Kalbi göğsünün içinde paramparça olmuştu sanki. "Sebastian, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey. Ama Bayan Aster'a da hiçbir borcun yok. Eğer karnında bir çocuk varsa babası sen değilsin. Ve Bay Basil Redbane sen çıkmadan hemen önce kütüphaneden birinin çıktığını gördü. Beni gördü. Ayrıntıları bilmiyorum ama ağabeyim gerçeği öğrendi, Redbane bir vekil aracılığıyla White'taki bahis defterine bu bahsi kaydettirmiş. Bahis, senin bir hafta içerisinde Lordlar Kamarası'nın yüksek kademelerinde bulunan birinin kızıyla evleneceğine dair. Birçok kişi bunun gerçekleşemeyecek bir iddia olduğunu düşünürken Redbane'in genç suç ortağı ağabeyime iddianın kesin olduğunu çünkü senin galada yattığın kadının kim olduğunu hatırlayamadığını söylemiş. Bayan Aster o kadınmış gibi davranıyor ki artık o kadının kim olduğunu biliyorsun. Bendim."

Sebastian'ın omuzları kasıldı ama ona dönmedi.

Susan onun arkasına giderek mum ışığında cama düşen yansımasını seyretti. "Sebastian, yapılmış bir onursuzluk yok... Benim tarafımdan bakmazsan. Ve ben bu hatamı Lord Aster'dan başlayarak dilediğin herkese gidip itiraf edeceğim. Ona itirafımın yazılı olduğu bir mektup yolladım bile."

Mektuptan bahsettiğinde Sebastian hafifçe irkildi ama sessizliğini korumaya devam etti. Ne ona döndü ne de tek kelime etti.

"Seni seviyorum Sebastian."

Onun onurunu korumak için kendi onurunu kaybetmeyi öneriyordu. Tıpkı hayatını onunkini kurtarmak için tehlikeye attığı gibi. Sebastian pervaza yaslamış olduğu ellerine baktı. Gözleri yaşardı, Siusan'ın onları görmesine izin veremezdi. Kendini toplaması için çok az bir zamana ihtiyacı vardı.

Bir dakika daha, sonra o da Siusan'a onu sevdiğini söyleyebilirdi.

Kapının açıldığını duydu ve camdaki yansımadan Siusan'ın gittiğini gördü. Hızla arkasına döndü.

Kendini feda ettikten sonra onu yine bırakmayacaktı. Bu sefer olmazdı.

Kapıya koştu. Siusan'ı, başını koridordaki duvara yaslamış, ağzını eliyle kapamış, omuzları titrer biçimde buldu.

Usulca yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu, ensesinin kenarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Siusan."

Siusan ıslak, kızarmış gözlerini ona çevirdi. "Biliyorum Sebastian ama ikimiz de hislerimizin bir önemi olmadığını biliyoruz." Geri çekilmeye çalıştı ama Sebastian onu sıkıca tuttu. "Lord Aster'a itirafımı gönderdim. Benim adım ıslah olmaz bir batağa saplandı ama senin onurun kurtuldu. Artık bir ilişkimiz olamaz. Bunu sen de benim kadar biliyorsun Sebastian ve benimle olan tüm ilişkini kesmelisin. Biz asla birlikte olamayız."

Aile şerefini korumak zorunda olduğunu söylemesine gerek yoktu. Sebastian onun sözlerinin ve yaptığı yorumun acı gerçekliğinin farkındaydı.

Tüm gücü çekildi. Yanlış olduğunu bile bile sahip olduğu tüm soğukkanlılığı kullanarak ellerini indirdi, Siusan'ın koridordan ve hayatından uzaklaşmasını izledi.

Sebastian iki saat boyunca elinde bir kadeh brendiyle oturdu ama kadehi bir kez bile ağzına götürmedi.

Exeter Dükü olduğundan beri viski en yakın dostu olmuştu. Gala gecesinde Exeter Dükü olarak ortaya çıkmadan önce heyecanını bastırmasını sağlamış ve onu kütüphanede faydalandığını sandığı kadınla birlikte olmaya itmişti.

Kaygılarını azaltmış ve ona kükreyen bir fırtınada buzlu yollara atılma cesareti vermişti. Ve bu akşam Siusan buraya gelmeden önce, ona onurunu korumak için bir başkasıyla evlenmek zorunda olduğuna dair yapacağı itirafın provasını yaparken yine ona eşlik etmişti.

Bardağı elinde çevirdi, amber renkli içeriği mum ışığında parladı. Brendinin ona hiçbir yardımda bulunmadığını fark etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Sadece daha büyük üzüntüler doğurmuştu.

Cesareti içinden gelmeliydi. Artık Exeter Dükü olmanın sorumluluklarını omuzlamalı ve gerçek onurun ne demek olduğunu kanıtlamalıydı.

Ve işe Lord Aster'dan başlayacaktı.

Sebastian'ın arabası Berkeley Meydanı'na vardığında vakit çok ilerlemişti, değil Lordlar Kamarası'nın üst düzey üyelerinden birini normal birini ziyaret etmek için bile vakit çok geçti.

Kapıya uzandı, tokmağı vurmaya hazırlanırken kapı hızla açıldı ve şaşırtıcı bir şekilde Basil Redbane'le burun buruna geldi. Gözlerini kıstı.

"Ekselansları! Korkudan ödümü kopardınız." Redbane bir elini kalbinin üzerine koydu, diğeriyle kapının arkasında duran birine el salladı.

Sebastian bir adım ilerleyerek Redbane'in omuzunun üzerinden içeri baktı. Bayan Aster kapının sol tarafında ağzını eliyle kapamış duruyordu. "İyi akşamlar Bayan Aster." Başıyla kadını selamladı. "Babanızla konuşmaya geldim ama tahmin ettiğim kadarıyla o ve anneniz evde değiller." Yanakları loş lamba ışığında bile kor gibi parlayan Redbane'e dik dik baktı.

"Ah, Basil. Ne yapacağız?" diye sızlandı Bayan Aster. "Babama söyleyeceği kesin, yani senin..."

Redbane başını son hızla ona çevirdi ve hırladı. "Kes sesini seni aptal yeni yetme. Bırak Ekselansları'yla ben ilgileneyim."

"Korkmayın Bayan Aster, babanız olmadığı için son gelişmeleri Bay Redbane'le konuşacağım." Sebastian Redbane'in omzunun üzerinden yine içeri baktı. "İçerde mi konuşalım, arabamda mı?"

"Ah, arabanızda lütfen Dük. Ebeveynlerim az sonra müzikalden dönerler." Bayan Aster elini Redbane'in kolunun üzerine koydu. "Lütfen Basil." Gözleri hüzünle dolu olmasına rağmen kirpiklerini indirip kaldırdı. "Lütfen."

Redbane iç geçirerek büyük Exeter arabasına doğru Sebastian'ı izledi.

Araba yola çıktığı anda Sebastian yumruğunu kaldırdı.

Redbane ellerini kaldırdı. "Ekselansları, fevri davranmaya gerek yok."

"Neden? Biri kendi gayrimeşru çocuğunun sorumluluğunu sana yüklemeye kalkışsa sen ne yapardın?"

"Bunu çözdün ha?" Redbane'in elleri yüzünü korumak adına yukarıda durmaya devam etti.

"Ve bunun ardından White'ta bahis başlatıp kâr gütmeye çabalarsa." Sebastian dudaklarını emerek yumruğunu biraz daha kaldırdı.

"Vay, sana tam not küçük kardeşim. Bunu çözeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim."

Sebastian'ın yüz kasları bir anda gevşedi ve yumruğunu indirdi.

"Ah, demek bu kısmı çözemedin, öyle mi?" Redbane'in dudaklarında yapmacık bir tebessüm belirdi. "Biz kardeşiz... Aynı ayda çok farklı yerlerde doğmuş iki kardeş. Ben 3 Aralık'ta sen de 19 Aralık'ta. Babamız benim annemle değil seninkiyle evliydi. Sen bir asil oldun ben de tüccar olarak senin saltanatının gölgesinde yaşamaya mahkûm oldum."

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Bu adamla aynı kanı paylaşıyor olamazdı. "Söylemek istediğin şey..."

"Quinn aniden ölünce kaderin bir cilvesiyle Exeter Dükü ben olabilirdim ve evet, o benden haberdardı." Dudakları hırlayan bir köpeğinki gibi büküldü. "Onca yıl boyunca babamız tarafından yok sayılmak, onun sana at binmeyi öğretmesini izlemek nasıl bir duygu sanıyorsun? Sen iyi okullara gönderilirken, gölgelere sığınıp ticareti öğrenmeye çalışmak. Ben her bir kuruş için ter dökerken senin etrafa para saçışını izlemek. Ve tam kendimi bir yere getirmeyi başardığım sırada sen devreye girdin ve sadece doğum yüzünden elde ettiğin hakla benim yine önüme geçtin."

"Kendin için en iyisini yaptın Redbane ve doğum koşullarımızdan dolayı ne beni ne de kendini suçlayabilirsin." Sebastian Redbane'i inceledi. Adama baktıkça babasının gözlerini ve geniş çenesini gördü. Yalan yoktu. Bu adam ağabeyiydi.

"Bunu senden duymak çok hoş." Redbane dudak büktü.

"Benden bu kadar nefret ediyorsan neden Bayan Aster'dan olan çocuğunu benim büyütmemi istiyorsun? Bu çok anlamsız. Onunla evlensen siyasi kariyerine artı bir etkisi olur. Ama sen bunun yerine sorumluluğunu almamı istiyorsun."

Redbane güldü. "Çünkü sevgili kardeşim, ben her ne kadar senin asil doğumunun getirdiklerinden uzak kaldıysam da oğlum bir sonraki Exeter Dükü olacak."

"Seni ve yaptıklarını asla bilmeyecek. Seni tanımayacak bile." Sebastian sert gözlerle Redbane'e baktı. "Dinle dostum, Bayan Aster'la evlen. Oğlunu da kendin gibi biri olması için yetiştir. İmkânların var. Onuru seç çünkü doğrusu bu Redbane, asla babamız gibi bir adam olma."

Redbane'in ağzı açık kaldı, gözlerini de kırpıştırmaya başlamıştı.

Sebastian camdan dışarı baktı ve arabanın meydanı iki kez turlamış olduğunu fark etti, şimdi yeniden Aster evine yaklaşıyorlardı. Yumruğunu duvara vurdu, sürücü arabayı durdurdu, yerinden indi. Kapı açıldı, basamaklar kondu. Redbane sessizce yola indi ve ardından kaldırıma çıktı.

"Olman gerektiği gibi onurlu bir adam ol," diye seslendi Sebastian ona. "Geçmiş geçmişte kaldı, bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok ama sen çocuğunla birlikte geleceğini şekillendirebilirsin ya da babamız gibi olur ve sırf kendin için yaşarsın. Seçim senin."

20. Bölüm

Hayat uzun değil ve büyük bir kısmı nasıl yaşanması gerektiği düşünülerek harcanmamalı.
Dr. Samuel Jackson

Sebastian arabası Sinclair evinin önünde durduğunda gözlerini kısarak camdan baktı. Üçüncü katta yanan mumun ışığı, dikkatini yukarıdan ona bakan kadına çekti. Son bir saattir gökyüzünü bulutlar kaplamıştı ve havada uçuşan kar taneleri görüşünü engelliyordu. Siusan mıydı?

Arabanın kapısını açarak karla kaplı merdivenleri çıkıp ön kapıya gitti. Geç olmuştu ama sevdiği kadınla işleri yoluna koymak için çok fazla beklemişti.

Pirinç tokmağa uzandığı sırada kapı aralandı ve Leydi Priscilla Sinclair başını bu aralıktan dışarı çıkardı. Üzerinde gecelik ve bir şaldan başka bir şey yok gibiydi.

"Hemen gitmelisiniz," diye tısladı. "Babamız evde ve bu saatte dük olsun olmasın bir erkeğin ablamı aramasından hoşlanmayacaktır."

Sebastian onun kapıyı kapamasına engel olmak için ayağını araya soktu. "Onu görene kadar gitmeyeceğim."

Kızın yüzündeki endişeli ifade sözünde duracağını anladığını gösteriyordu. Kız başını çevirerek arkasına baktıktan sonra kapıyı biraz daha araladı, dışarı çıktıktan sonra ardından çekti. "Burada değil, lütfen gidin."

Sebastian da onun doğru söylediğini anladı. "Nerede? Bath'e mi döndü?"

Leydi Priscilla'nın gözlerinde yaşlar belirdi. "Babamız henüz onun Londra'dan ayrıldığını bilmiyor ama o gitti."

Sebastian kızı bir anda omuzlarından yakalayarak ürkmesine sebep oldu. Ellerini uzaklaştırarak bir süre havada tuttu. "Özür dilerim Leydi Priscilla ama nereye gittiğini bilmeliyim."

Kız gözlerindeki yaşları sildi. "Ablam sizi korumak için Aberdeen'e gitti. Oradaki eğitmenlik görevini kabul edecek." Leydi Priscilla kapıya doğru gerilemeye başladı.

Sebastian onun kolunu tuttu. "İskoçya'ya mı? Ne zaman ayrıldı? Araba mı kiraladı?" Çektiği acıyla sesi gittikçe yükseliyor ve kızın kolunu sıkıyordu.

"Lütfen sesiz olun. *Lütfen*. Babam bunu yarına kadar öğrenmemeli, ablam ona ulaşamayacağı bir yere varmalı." Kolunu çekmeye çabaladı.

Sebastian onu sıkıca tutmaya devam etti. "Leydi Priscilla, gitmesine izin veremem. Ona evlenme teklif edecekken bu olmaz."

Priscilla'nın siyah kaşları saç diplerine kadar yükseldi. "Ama o ikinizin bir geleceği olmadığından çok emindi. Onurunuz..."

"Babamın yıllarca yaptığı hataları düzeltmek için ablanın onurunu elinden alırsam onurumu nasıl korurum? Ben kendi başıma bir adamım ve kendime has bir onur kavramım var ve bu da bu gece Siusan'ı bulmam gerektiği anlamına geliyor." Bu

sözleri parmaklarını bir bir açarak söyledi ve kız söylediklerini düşünürken kolunu indirmesine izin verdi.

"Grant, Gower Ahırı'ndan bir seyahat arabası kiraladı ve babamız uyuduğunda onun köşeye gelmesini sağladı. Gördüğüm kadarıyla büyük ama yavaş bir arabaydı."

"Teşekkür ederim Priscilla." Sebastian arkasını dönerek merdiveni inmeye başladı. "Bana şans dile."

"Acele edersen onu yakalayabilirsin ama sana onu Londra'ya dönmeye ikna edebilmen için şans diliyorum. Su aklına bir şey koyduğunda inatçıdır ama seni çok sevdiğini biliyorum. Hayatta en korktuğu şeyi yapacak, ailesini bırakma cesaretini gösterecek kadar çok." El salladı ve eve girdi.

Sebastian yeniden döndü ama ona seslenen erkek sesini duyunca yeniden durdu. "Eksolansları." Adının Poplin olduğunu hatırladığı küçük, kel adamdı. "Eksolansları, sizden benim adıma Leydi Siusan'dan özür dilemenizi ve beni yolladığı kişinin evde olmadığını, onun kesin talimatına rağmen mektubun yerine ulaşmadığını söylemenizi isteyebilir miyim?" Küçük adam fırça gibi kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Sebastian ağır hareketlerle mektubu aldı ve üzerinde Lord Aster, Berkeley Meydanı yazdığını gördü. Daha fazla bilgi alabilmek için başını kaldırdı ama Poplin içeri girmişti.

Siusan'ın itirafı yerine ulaşmamış.

Siusan'ın arabasını görebilmek için başını arabanın camından çıkaran Sebastian'ın kirpikleri kar taneleriyle kaplandı. Arabanın ışığında yerdeki diğer arabaların izlerini görebiliyordu ama bu izler hızla karla doluyordu.

Zihninde, yaşadıkları araba kazasından görüntüler belirdi ve içinde bir korku büyümeye başladı. Kendi için korkmuyordu, derdi Siusan'dı.

Aniden sürücüsü seslendi. "İleride bir araba var Ekselansları."

"Yakala onu." Sebastian omuzuna kadar camdan dışarı çıktı ve kar tanelerinin arasından ileri baktı. İki ışık büyük aracı aydınlatıyordu.

"O arabayı altı at çekiyor, benimkiniyse iki ama elimden geleni yapacağım." Sebastian sürücünün kamçısının sesini duydu ve araba ileri atıldı.

Arabaya yaklaştıklarında yolun iki aracın yan yana sığabileceği kadar geniş olmadığı anlaşıldı. "Durmuyor. Önüne geçip arabayı durdurabilecek misin?"

"Yol çok dar ama onları durdurabilirim."

Bir saniye sonra havada patlayan bir silah sesi duyuldu. Öndeki arabacı atlarını durdurdu.

Sebastian arabadan atladı ve öndeki arabanın kapısına koşarak açtı. "Siusan?" İçeriyi gözden geçirdi. *Tanrı beni kahretsin!* Yaşlı bir kadın ona bakınca geri çekildi. "Beni affedin hanımefendi. Sizi bir başkası sandım."

İşte o sırada Siusan arabanın ön sırasından eğildi. "Bu seni daha önce ne zaman durdurdu?"

Siusan ona gülümsedikten sonra yaşlı kadını işaret etti. "Bayan Patterson Edinburgh'a gidiyor. Bu gece yola çıkacak tek araba vardı ve tüm kibarlığıyla arabayı paylaşmayı kabul etti."

Sebastian şapkasının kenarına dokunarak kadını selamladı ve Siusan'ın eline uzanarak onu arabadan çıkardı. "Siusan lütfen, Londra'dan ayrılamazsın."

Siusan elini geri çekti. "Ayrılmalıyım. Anlamıyor musun, ailenin onurunu korumak için bunu yapmalıyım."

"Hayır, Siusan. Eğer gidersen onurumu da yanında götüreceksin." Ellerini yalvarır gibi salladı. "Lütfen, en azından sana söylemem gerekenleri dinle. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve sensiz bir gün daha yaşayamam."

Siusan'ın gözleri kocaman açıldı, gözlerini kardan korumak için elini alnına koydu ve ona baktı. Sözlerini düşünürken kıpırdamadan durdu ve hiç konuşmadı. Sonra sürücüye seslendi. "Bavulumu arabadan indirir misiniz lütfen? Duruma bakılırsa artık Aberdeen'e gitmiyorum, en azından bu karlı gecede..."

Bayan Patterson kıkırdadıktan sonra kapının kapanması için arkasına yaslandı. "İyi geceler Leydi Siusan."

Sebastian rahatlamıştı. Siusan'ın çantasını kendi sürücüsüne verdi. "Londra'ya geri dönüyoruz, Betrum." Sonra kapıyı açtı ve Siusan'ın içeri girmesine yardım etti.

Peşi sıra içeri girdikten sonra üzerlerine battaniye örttü.

Siusan'ın ifadesi ciddiydi. Aniden parmağını dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu. "Sen başlamadan önce sana Lord Aster'a kızının çocuğunun babasının sen olamayacağını çünkü senin o gala gecesinde yattığın kadının o değil ben olduğumu bildiren bir mektup yazdığımı söylemem lazım. Ayrıca kimliğimi gizlemek için sarhoşluğundan faydalandığımı ve senin bu olayda tamamıyla suçsuz olduğunu da yazdım."

Sebastian onun parmağını öptü. "Bitirdin mi?"

"Hayır, anlamıyor musun? Onurunu korumak için benimle olan tüm ilişkini bitirmelisin. Sonsuza kadar."

Poplin'in ona verdiği mektubu çıkardı. "Lord Aster'a gönderdiğin itiraf bu mu?"

Siusan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Evet ama onu nereden buldun?"

"Bu gece Lord Aster'ın evine gittim ama orada Basil Redbane'le karşılaştım."

"White'ta, ismini vermeden vekil aracılığıyla bahis açan adam!"

"Evet ama yalnız değildi. Bayan Aster'la beraberdi. Kısaca konuştuk, Bayan Aster'ın çocuğunun babası olduğunu itiraf etti. Çok emin değilim ama onunla evleneceğine inanıyorum."

"Ama... mektup."

Sebastian mektubu Siusan'a verdi. "Sahibine hiç ulaşmadı. Lord Aster evde yokmuş, Poplin kesin emrine uyarak onu başkasına vermemiş."

Siusan mektubu çevirdi. Mührü kırılmamıştı. Bakışlarını usulca kaldırdı ve onunkilerle buluştu.

"Siusan, seni seviyorum ve koşullar ne olursa olsun hep seveceğim. Bana gerçek onur ve cesaretin ne olduğunu gösterdin. Bu verdiğin en büyük ders çünkü örnekleyerek verdin." Sebastian ayağa kalktı, sarsılan arabada Siusan'ın önünde diz çöktü. Elini avucunun içine aldı.

"Siusan, bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

Siusan'ın gözleri yaşardı, cevap vermeye hazırlanan dudakları titredi. "Evet, Sebastian, karın olurum." Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Dengesini koruyup koruyamayacağından emin değildi ama niyeti kesindi. Cebinden iri safir taşlı bir altın halka çıkararak Siusan'ın parmağına taktı. "Bu yüzük bana sevginin ne olduğunu öğreten anneme aitti ve bana bunu hatırlatan kadın olarak artık onu senin takmanı istiyorum."

"Seni seviyorum Sebastian."

"Ben de seni seviyorum... Bayan Bonnet."

Siusan ona dik dik baktı.

"Evet, seviyorum. Bayan Bonnet'yi seviyorum çünkü onun aracılığıyla seninle, hayatımın aşkıyla tanıştım. Seni seviyorum Leydi Siusan Sinclair."

Siusan başını iki yana salladı ama ensesini tutup onu kendine çekti ve öptü. Sebastian'ın kolları ona dolandı ve onu usulca arabanın yastıklarına yatırdı.

Sebastian'ın arabası yaklaşık iki saat sonra Siusan'ın evinin önünde durdu. "Sabah dönüp babandan resmi bir görüşme rica edip seninle evlenmek istediğimi söyleyeceğim." Sebastian eğildi ve onu öptü.

"Peki ya reddederse?" Siusan dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu son görüşüymüş gibi sıkıca sarıldı.

"Onayının senin için önemli olduğunu biliyorum. Bu nedenle gerektiği kadar sormaya devam edeceğim. Teklifimi kabul edecek Siusan. Edene kadar durmayacağım. Oldukça ısrarcı olabilirim." Arabadan çıktı, Siusan'ın inmesine yardımcı oldu ve ardından ona kapıya kadar eşlik etti.

Siusan sürgüye dokundu ve kilitli olmadığını görünce sevindi. "İyi geceler aşkım. Sabah görüşeceğiz." Çantasını alırken yanağını okşadı ve içeri girdi.

Arabanın meydandan ayrılışını görmek için hızla salona gitti, içeri girdiğinde babası ateşin yanında oturuyordu. "Baba."

"O, Exeter Dükü'ydü, değil mi?" Yüzü ifadesizdi.

"Evet, baba öyleydi." Salon sıcak olmasına rağmen ürperdi, yine de pelerinini çıkardı ve soğuğu unuttu. "Ve yarın sabah beni istemeye gelecek."

"Aile adı onursuzluklarla lekeli. Neden böyle bir birleşmeyi kabul edeyim?"

"Çünkü o, onurlu bir adam, iyi bir adam, kibar bir adam. Babasının geçmişteki hatalarından dolayı cezalandırılmamalı. Bir oğul babasının günahlarının kefaretini ödememeli. Kendi günahlarımızın kefaretini ödememiz gerektiğini bize sen öğretmedin mi? Kendi onurumuzu koruduğumuzda aile adını da koruyacağımızı."

Sinclair Dükü bu yorum üzerine tek kaşını kaldırdı. "Evet, öğrettim."

"Benim de yapmaya çalıştığım şey bu. Büyük hatalar yaptım ama onları yapmasaydım onurun değerini anlayamazdım. Sevmeyi ve sevilmeyi öğrenemezdim. Çalıştığım anların en mutlu anlar olduğunu göremezdim. Ve ayrı yerlerde olsak bile kardeşlerimi asla kaybetmeyeceğimi çünkü aile olarak bir olduğumuzu anlayamazdım."

"Evet, Siusan, haklısın. Aile bu yüzden çok önemlidir, zayıflıklarımızın üstesinden gelme ve güçlü olma sebebimiz de budur. Bunu yaparsak aramızdan biri desteğe ihtiyaç duyduğunda ona bunu verebiliriz." Bastonunu halıya bastırarak ayağa kalktı ve salonu geçerek Siusan'ın yanına geldi. "Artık büyüdün, sana acı veren şeylerden kurtuldun. Artık güçlü bir kadınsın ve seninle gurur duyuyorum, kızım." Uzanarak ona sarıldı.

Sevinç gözyaşları yüzüne süzüldü ve Siusan gülmeye başladı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı ama mutluluğunun tamamlanması için bir şey daha gerekiyordu. "Ya Exeter Dükü?"

Babası omuzlarını avuçladı ve kollarını düzelterek ona baktı. "Onayımı alacak."

Sebastian Blackwood Hall'a döndüğünde yaşlı Exeter Düşesi dev merdiven sahanlığının başında duruyordu. "Sabah oldu. Gece boyunca neredeydin? Buradan öylesine büyük bir öfkeyle çıktın ki güvenliğinden endişe ettim. Düşüncesiz bir şeyler yapacağını ve..."

"Diğer Exeter dükleri gibi garip bir kazada öleceğimi mi düşündün?" Sebastian bu fikre omuz silkerek salona doğru yürümeye başladı.

"Benimle alay etme Sebastian." Peşinden salona doğru giderken gözlerini kıstı. "Exeter Dükü laneti diye bir şey var."

Sebastian kendini kanepeye attı ve yüzünü avuçlarıyla örttü. Bunun için çok yorgundu ama zihninde bu işi çözerek tavrını değiştirdi. "Exeter dükü laneti diye bir şey yok."

"Yaşananları nasıl reddedersin?"

"Bu ailenin erkeklerinin aptal ve maceraperest bir taraflarının olduğunu kabul ediyorum ve onları öldüren de bu yanları büyükanne.

"Büyükbabanın üzerine yıldırım düştü!"

"Eğer insan fırtınalı bir günde kıraç arazide yürüyüşe çıkmaya karar verirse üzerine yıldırım düşebilir."

Büyükannesi inledi. "Öz baban bira tufanında öldü!"

"Çünkü bira fıçıları patladığında içinde yüzmeye ve içebildiği kadar içmeye gitti. Hangi aklı başında insan bunu yapar sorarım sana."

"Ağabeyinin ölümü..."

Sebastian gözlerini ovuşturdu. "Benim hatamdı. Sıcak bir gündü ve yüksek faytonumu yeni almıştım. Hızı konusunda

böbürlendim ve ona parkın etrafında yarışmayı teklif ettim. Geri dönmediğinde..." Derin bir nefes aldı. "Boyun bağını çıkarmaya çalışmış ve her nasıl olduysa kumaş tekerleğe dolanmış ve onun başını..." Sebastian yutkundu. "Lanet yok. Hiç olmadı. Biz macera arıyoruz, zaman zaman yaptığımız dikkatsizliklerin bedellerini de ağır bir şekilde ödüyoruz."

Büyükannesinin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onların kanını taşıyorsun. Onların yaşadığı kaderi paylaşmamayı nasıl başaracaksın?"

"Çünkü neden öldüklerini biliyorum. Sebebi kader değildi, gözü karalık ve lakaytlıktı. Aynı hatayı yapmayacağım." Sebastian kanepeden kalkarak yatak odasına yöneldi. "Büyükanne, izin verirsen banyo yapıp giyinmeliyim."

"Neden? Nereye gitmeyi planlıyorsun? Daha yeni geldin."

"Mayfair'e, Sinclair Dükü'ne resmi bir ziyaret yapıp kızı Siusan'ı isteyeceğim."

Önünden geçerken büyükannesi uzanarak kolunu yakaladı. "Dur, Sebastian."

Başını eğip büyükannesine baktı. "Kararımdan vazgeçirilmem söz konusu değil. Leydi Siusan Sinclair şu ana kadar benim için iki kez hayatını tehlikeye attı. Böylesine onurlu, kibar ve sevgi dolu bir kadınla hiç karşılaşmadım. Onu seviyorum büyükanne ve onunla evleneceğim."

Yaşlı kadın onu kendine çekerek kucakladı. Geri çekildiğinde gülümsüyordu. "O zaman onu ben de severim. Ne de olsa biz bir aileyiz." Bunu yeni anlamış gibi el çırptı. "Nişanınızın onuruna parıltılı bir gala düzenlememe izin verin!"

Yüce Tanrım. Bir gala.

Sebastian bu düşünceyle için için ürperdi. "Büyükanne, Siusan'ın köşe yazılarından birinde küçük boyutlu akşam yemeklerinin çok moda olduğunu okumuştum."

"Sahi mi?" Kadın sözlerini düşünür gibi bir noktaya bakarak durdu. "Belki de haklısın. Evet, sanırım şık bir akşam yemeği fikri hoşuma gitti. Hemen mönüyü planlamaya başlayacağım."

Büyükannesi önüne geçip ondan önce kapıya varınca Sebastian güldü.

Bir ay sonra
Bath Kilisesi,

Siusan'ın mutluluğu neredeyse tamamdı. Birkaç saniye sonra dördüncü Exeter Dükü Sebastian Beaufort'la evlenecekti.

Babasının ona uzattığı kola girdi, dev kilisede birlikte ilerlediler.

Sebastian'ın beklemekte olduğu mihraba yaklaşırken sabah güneşi Bath Kilisesi'nin camlarından içeri süzülüyor, beyaz saten ve dantelli gelinliğinin üzerindeki altın işlemelerin üzerinde parlıyordu.

Omuzlarında annesinin kenarları beyaz erminle süslü kadife pelerini vardı.

Başka bir ders daha. İnsan hem ısınabilir hem de son modayı yansıtabilirdi.

Mihraba en yakın sırada ailesi oturuyordu. Sağda erkek kardeşleri Grant, Killian, Lachlan ve Sterling'le karısı Isobel. Solda kız kardeşleri Priscilla, Ivy ve kocası Counterton Markisi Dominic Sheridan. Hepsini bir arada görmek her zaman olduğu gibi göğsünü kabarttı.

Bayan Hopkins'le çılgınca hareketlerle yanında oturan nişanlısını işaret eden Bayan Grassley'nin ve birer hanımefendi gibi oturmakta hayli zorlanan eski öğrencilerinin yanından geçerken yüzü aydınlandı.

Exeter Düşesi yanında Bayan Gentree ile birlikte Sebastian'ın yakınında duruyordu.

Babasıyla birlikte mihraba vardıklarında Sebastian'ın güçlü koluna girdi, birkaç dakika sonra Sebastian Tanrı'nın önünde yaşamı boyunca onu sevip onurlandıracağına dair yemin etti.

Sebastian altın yüzüğü parmağına geçirirken Siusan eline baktı, gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu.

Ve tören sona erdi. O süre zarfında tutmaya çabaladığı yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Hiç umursamadı.

Bu hayatının en mutlu günüydü ve şu andan itibaren o ve tüm kalbiyle sevdiği adam, Sebastian, evliydi.

Aynı gece

Düğün kahvaltısı ve şenliklerin ardından Yeni Toplantı Salonu'nda, Exeter Dükü'yle yeni Exeter Düşesi Leydi Siusan'ın evlenmeleri onuruna büyük bir balo verildi.

Tüm Bath sosyetesi bu parıltılı organizasyona katıldı ya da en azından *Bath Times*'da gece boyunca hiç dikkat çekmeden kalabalığın arasında dolaşan Bay Hercule Lestrange dedikodu köşesinde öyle olduğunu yazdı.

Sebastian'la birlikte dans pistinden ayrıldıklarında, Siusan kız kardeşinin yüzünde garip bir ifadeyle onları seyrettiğini gördü. "Ne oldu Priscilla?"

"Sadece düşünüyordum." Her ne düşünüyorsa kafasını karıştırmış olmalıydı çünkü kaşları çatılmıştı.

"Ne düşünüyordun?" Gözüne bir hareket takıldı, Grant'in Priscilla'nın arkasında başını hızla iki yana salladığını gördü ama dudaklarında çok keyifli bir tebessüm vardı.

"Dükün galasında onun bana ait olduğuna dair söylediklerimi dinlemiş olsaydın bunların hiçbiri olmayacaktı." Konuyu vurgulamak ister gibi tek kaşını kaldırdı.

Siusan hızla uzandı ve Sebastian'ı dudaklarından öptü, elini gülerek karnına koydu. "Biliyorum."

KAKTÜS TEAM